

yeni demokrasi

Aralık-Ocak 1992 Sayı: 39 Yıl: 5 Aylık Siyasi Dergi Fiyatı: 5.000 TL. (KDV Dahil)

Demokratikleşme Programı Uygulanıyor:

İşte zam paketi

**İKİ YAKAMIZ BİR ARAYA
NASIL GELECEK ?**

EKMEK VE İLAÇ YOK

Kayıp listesine bir ad daha eklendi
Gözetilene atılan üniversite öğrencisi Ekrem Akın Savay'ı 12 gündür bulamıyor

"GÖTÜRENLER SİYASİ POLİSMİŞ"
HÜSEYİN TORAMAN
"Bu gözetilen Toraman'ın ailesi hakkında çok şey yazıldı. Bu gözetilenin ailesi hakkında çok şey yazıldı."

Dicle: "Bıçak kemiğe dayandı"
Üniversitede jandarma terörü
Uludağ Üniversitesi'nde jandarma terörü. Jandarmaların sokaklara çıkması, öğrencilerin korkması, jandarmaların sokaklara çıkması, öğrencilerin korkması.

Ailesi ve tanıklar "polis aldı" diyor
Buca Cezaevi'nde ölüm kokusu
Apik grevinin 37. gününde 11 tutanak hıraneye kaldırıldı.

Cenazede olay: 8 ölü

★ Kitle Katliamları

★ İşten Çıkarmalar

★ Zamlar

★ Gözetilinde Kaybolmalar

DEVİRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER
KAMUOYUNA

HASAN ERDEM'LE DAYANIŞMA KAMPANYASI

Hasan Erdem 19 Ekim günü, İstanbul Haznedar'da bombalanan DYP bürosunun yakınından geçerken polisler tarafından büroyu bombalayan kişi olarak kurşun yağmuruna tutulan bir genç. Kurşun yağmuru sonucu Hasan Erdem vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanır. Bu yetmezmiş gibi polisler tarafından yanına gelinerek bir kez daha taranır ve tartaklanır. Hasan kaldırıldığı hastanede polislerin baskısı sonucu doktorlar tarafından hemen ameliyata alınmaz. Ameliyata alındığı zaman ise iş işten geçmiştir ve yaralandığı yerlerden birisi olan bacağı kangren olmuştur. Birkaç gün bacağın kurtarılması için müdahale de bulunulur. Ancak polislerin hastane personeli üzerinde kurduğu baskı sonucu yeterli müdahaleler de yapılmaz. Bunun sonucu kangren olan bacağı diz üstünden kesilmek zorunda kalınır.

Hasan Erdem daha sonra TKP/ML - TMLGB örgütü üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Şu anda Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunuyor. Hasan Erdem'in acilen yurtdışına çıkarılarak protez bacak tedavisine girmesi gerekiyor. Ancak mahkeme "tutukluluk halinin devamı" kararı vererek onu ömür boyu koltuk değneklerine mahkum etmek istiyor.

Bu koşullarda Hasan için yapılacak şey öncelikle Başbakanlık, İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile yargılandığı 1 No'lu İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesine mektup, telgraf, kart vb. yollarla başvurarak tahliye edilmesini istemek bununla birlikte Hasan ERDEM'in ailesinin açmış olduğu maddi yardım kampanyasına katılmaktır. Hasan ERDEM'in ailesi hastanede olduğu sürede tüm varlıklarını ilaç ve benzeri şeyler için tüketmiş durumdadır. On milyonlarca lira sadece hastane aşamasında harcanmış durumda. Protez bacak için yurtdışına çıkarılmadığı koşullarda göz önünde bulundurularak acil girişimlere başlamak gerekiyor. Hasan'ın tekrar protez bacakla da olsa yürüebilmesi buna bağlı. Bu nedenle başta okuyucularımız olmak üzere tüm devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunu Hasan Erdem için başlatılan kampanyaya güçleri oranında omuz vermeye, Hasan'ı tekrar yürütmek için duyarlı olmaya çağınıyoruz.

YENİ DEMOKRASİ

HASAN ERDEM, Hesap No: 306736 Pamukbank Türbe Şubesi-İstanbul

TAŞINDIK

Yeni Adresimiz: Oğul Sok. 16/3

34400 Sultanahmet-İST.

Tel: 516 60 20 - Telefax: 518 23 23

yeni demokrasi

UMUT YAYIMCILIK
ve Basım Sanayi Limited Şirketi
Adına Sahibi
ve Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul KARATAŞ

Genel Müdür
M.Ali ESER

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No: 16/3
Sultanahmet-İstanbul
Tel: 156 60 20 - 518 23 23
Fax: 518 23 23

BÜROLAR VE TEMSİLCİLİKLER

* Ankara
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe Tel: 230 63 27
* İzmir

* AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

* Almanya
Turiner Str. 7 5000 Köln 1
* Avustralya
77/1 Rawson St, Auburn 2144
Sydney
* Avusturya
Münzwardeingasse 5/9
1060 Wien
* Fransa
17. Rue De-L'echoier
75010 Paris
* Hollanda
Shijker Sraat 203
6828 DD Arnhem
* İsviçre
Herrengaerweg 19
4054 Basel
* İngiltere
M.Watson
P.O. Box 2455
LONDON N.11
2. NA. U.K.

ABONE KOŞULLARI

6 aylık 30.000 TL. 30 DM-15 S
1 yıllık 60.000 TL. 60 DM-30 S

Yurtiçi Hesap No:

Umut Yayıncılık

Akbank Bahçelievler İst. Şb.

Hesap No: 6720-7 DHN

Yurtdışı Hesap No:

Umut Yayıncılık

Akbank Bahçelievler İst. Şb.

Hesabı No: 6764-5

Dizgi: Bibliotek Dizgi

BASKI CİLT:

UYGUN BASIM LTD. ŞTİ

Dağıtım: Birleşik Basım Dağıtım

SUNUŞ

Bir aylık bir gecikmeyle yine sizinleyiz.

Şimdiye dek derginin zamanında elinize ulaşmasını engelleyen bir dizi sorunla uğraştık. Her defasında birini çözerken peşi sıra gelen yenisiyle de dışışmekten kurtulamadık. Bu bir yanıyla da doğaldır. Fakat şimdi daha ciddi bir sorunla karşı karşıyayız. DAĞITIM. Şu ana kadar dergimizin dağıtımını yapan eski adıyla HÜR-DAĞITIM yeni ortaklığıyla BİRLEŞİK BASIN DAĞITIM'ın 67 dergiyle beraber dergimizin de dağıtımını durdurması ve diğer dağıtım şirketlerinin de dağıtmaması size ulaşmamızı ciddi bir riske sokmuştur. Elinize geçmiş olan bu (39.) sayıdan sonra bütün okuyucuların buldukları bölgelerde dergiye uzanabilecek ve çevresine dağıtımını yapabilecek yöntemler bulması gerekliliği doğuyor. Sermayenin bizi, biri olmayınca diğerini devreye sokan engelleyici yöntemleri hâlâ bitmemiş olabilir. Ama bizim de çözen ve koparan sonsuz bir azmimiz vardır. Yeterki kullanmasını bilelim. Mutlaka bu yaratıcılığımızı kullanmalıyız.

Kapak konumuz Türkiye'nin de kapak konusudur.

Yeni hükümet "demokratikleşme", "insan hakları" dedikçe; "Refah" dedikçe; renkleri bile yasaklanmış Kürt halkının cenaze taşımaları kabarıyor ve bu engellenemez duygusal reaksiyondur ki bir yanı yanlış icra olarak sorumlu olmayanların bile canını yakıyor. Yeni hükümetin kaldırılıp atılan her takvim yapıyla birlikte kayıplar, kontrgerillanın, polis ve MİT'in işkence mahzenelerinde iz bırakmadan "sır" oluyor. Zamlar ise "önceki hükümetin hazırladığı" soygun olarak yoksul daha fazla bunaltıyor. Başka ne oluyor. Tanrının en lanetli kulumun bile seyrederken tövbe edeceği Meclis sıraları görüldü. Kapak konumuzun incelediği konunun özeti bu.

Bu sayımızda yeni bir dizi yazıya başlıyoruz. "Dünyadaki Siyasi Duruma Proleter Devrimci Bakış" başlığını taşıyan yazımız, birçok okuyucumuzun özellikle ilgiyle beklediği 1991'in son çeyreğinde tamamiyle alabora olan dengelerin geniş boyutlu nedenlerine açıklık getirirken yeni durumlar ve birbirine daha çok dolanmış görünümü veren çelişkiler karşısında çözücü bakış açıları da sunmaktadır. Emperyalizmin sistemli bir ikiye bölmeyle örtmeye çalıştığı suçların asla üstünün örtülmeyeceğinin canlı tanıkları olarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yürüten pratiği bu dizide sunulacak.

Başta ölüm tabutlarına taşınan özgürlük mahkumlarının kararlı ve ölümüne direnişi olmak üzere, yakınlarının ve yurtsever demokrat devrimci kamuoyunun kararlı tavrı ile şimdilik "kapatılan" Eskişehir tabutlukları çanavar ruhlu cellatlara indirilen bir tokat oldu. Güncelliğini koruduğuna inandığımız bu konuya ilişkin haber ve yorumlarla Eskişehir tabutluklarının hâlâ "kurban" istemeye devam ettiğini göstermek amacını taşımaktadır.

İşçi sınıfları ve emekçilerin dergiye aktığı haberleriyle bir sayı daha sunuyoruz.

Yeni bir sayıda buluşmak üzere...

İÇİNDEKİLER:

Başyazı	2
Seçimlerin Sonucu, Erken Seçim Hükümeti	4
Dünyadaki Siyasi Duruma Proleter Devrimci Bakış	8
Hasan Erdem	17
Gecekondu Halkını Yeni Saldırıları Bekliyor	19
Erken Seçim	20
Mevcut Sendikalarda Yönetim Anlayışı	24
Koalisyon ve Demokratikleşme Programı Üzerine	28
Eskişehir Tabutlukları Şimdilik Kapatıldı	32
Kazananlar Yine Direnenler Oldu	38
Ortadoğu Barış Girişimleri Üzerine	42
Haberler	45
Çelişkinin Niteliğini Tanımamak ve Zıtlığı Doğmatikçe Ele Almak Üzerine	62

ZAFERİN BEDELİNİ ÖDEMEYE HAZIR OL!

Türk egemen güçlerinin siyasal çıkmazına "derman" olacak yeni arayışlar ve "günümüzün hoşgörü ve barış ortamında" kurulan "sağ-sol" koalisyon, son günlerde kamuoyunda genel güven oluşması için örgütlü olarak düzenlenen "çeşitli illerden gelen kalabalık heyetlerdevam ediyor" görüntü ve propogandalara karşın yeni hükümet kitlelerde beklenen ilgiyi görmüyor. Boyalı burjuva basınının bütünüğraşı ve didinmesi coşku ortamını sağlamaya yetmiyor. Geniş halk kitleleri "yeni Demokrat" ve "Sosyal Demokrat" görünümü maskelerin gerisindeki yüzleri iyi tanıyor artık.

Hemen hemen hiç birşey kitlelerin kendi siyasal deneyimleriyle görerek karar verdiğinde daha kavratıcı olmaz. Bazen öyle olur ki yıllarca uğraşarak, ikna edip kabul ettiremediğin bir sorun veya sorun tarafını, onun kendisinin geçek yüzüyle ortaya çıkması veya özünü yansıtan niteliğini dışa vurması, onun tavır ve davranışları kendisini çok kısa sürede en geniş yığınları ikna ettirir ve ikna olmalarını daha kolaylaştırır. Rusya ve Doğu blokunun sahte sosyalist olduğunun artık herkesçe daha iyi görülmesi buna örnektir. Kitlelerce solcu görülen sosyal demokrat SHP'nin, sağcılığı tartışılmayan DYP ile program dahil ciddi bir farkı olmadığını artık en geniş kitlelerce görülmesi bir başka örnektir.

Geniş kitleler artık şunu diyor: Ezelden beri bunlar yüzünden giriştiğimiz kavga ve düşmanlıklar boşunaymış. Bunların arasında fark yokmuş! SHP'nin "sol"culuğu yokmuş. Sosyal demokratlıkta sağcılığın bir başka biçimi olduğunu deneyleriyle görüyor. Kitlelerin bu yönelime girmesi iyi bir şeydir. Bu, kitleleri cephelerden uzaklaştıracak. uzaklaştıkça o cephelerde çelişki ve sürtüşmeler artarak devam edecektir. Bu da onları yeni arayışlara, şekillenişlere ve çözümsüzlüklere itecektir.

Proleterya cephesinde ise, ML/MZD bilminin kızıl rehberliğinde başarıyla sonuçlanmış işçi sınıfının öncü örgütünün 4. konferansının yarattığı coşkuyla birlikte zafer türkülerinin nidaları yükseliyor. M.Suphilerin, E.Nejatların ve önder İ.Kaypakaya'nın mirası üzerinde inşa edilen **Proleterya Partisi** dünyada ve saflarında ekilmek istenen inaçsızlık tohumlarına, ihanet komplolarına meydan okuyarak tarihin kendisine yüklediği kutsal görevin bilinciyle zorlu ve onurlu iktidar yürüyüşünü sürdürüyor.

Gerek uluslar arası alanda ve gerekse de ülke özgülünde duyulan "komünizm öldü" çılgınlıklarına anlamlı bir cevap vermenin mutluluğunu yaşıyor Türkiye proletaryası bugün. En amansız koşullarda direnişçi ve mücadeleciler geleneğin başarısıdır bu konferans. uzun sayılabilecek bir

mücadele sürecinde verilen şehitlerin anısını yaşatmanın başarısıdır. Örgütsüzlüğü süren emeğin umutla beklentisidir. Geceleri evlerinden alınıp "bilinmeyen yer"lere götürülüp kurşuna dizilen yoksul Kürt emekçilerinin kurtuluş umutlarının pekişmesidir. Her yandan kuşatılarak halkından koparılıp dejenere edilmek istenen yiğit gençliğimizin tekrar yeşeren umududur bu konferans.

Yeni bir süreçten geçiyoruz. Egemen sınıfların "demokrasi" çılgılığı kendiliğinden ve yeni işbaşına gelen partilerin "iyi niyeti", "ılımlı", "lütufu" olarak ortaya çıkmıyor. "Yenilenmeleri", "demokratikleşme"leri sahte bir demogojidir. Onların iş başına gelişi de dahil, böyle vaadlere sarılmaları halk kitlelerinin kendi demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaları, güçlü bir potansiyele dönüştürerek yürüttüğü mücadelenin kazanım ve zorlamasının getirdiği bir durumdur. Bunun sonucu egemen sınıflar "demokrasi" havasına bürünüyor, halkın sorunlarına tercüman olduğunu söyleyerek şampiyonluğu eline almak istiyorlar. Onlar böyle görünmek zorunda, yoksa aralarında hiçbir fark kalmıyor ve o zaman devlet ve ANAP'tan soğuyan en geniş yığınlar, bu partilerden de uzaklaşıyor, geniş yığınların desteğinden koparlar ve bu geniş yığınlar devrimci örgütlere kayar ve onlara karşı mücadeleye atılır ve onları efendileriyle birlikte mezara gömer. Onlar , onun korkusunu yaşıyor. Bu gidişat ve korku onları huzursuz ediyor, birbirine düşürüyor, çelişkilerini arttırıyor. Bunun sonucu biraz değişimlere gitmekte ve çeşitli kılıklara ve demogojilere sarılıyorlar. İşte şimdi daha da uyanık olup onların bu sahte demokrasi çılgınlıklarının gölgesinde devrimci ve demokrat hareketlere daha yoğun saldırılar beklenmelidir.

Herşeyi demokrasi içinde konuşup

çözmeye " çalışanların çizdiği sınırları aşmak ve daha da önemlisi mücadeleyi yükselterek bu demogojik propagandayı boşa çıkarmak bugün çok daha önemli bir görevdir. Saldırıya yeni kimliklerle hazırlananları geri püskürtmenin yegane yolu budur. Diğer yandan, parlamenterist-reformcu hayalleri işçi sınıfı içerisinde yaymaya çalışanlara iyi bir ders olacaktır. Sınıfa ve emekçi halka pratik önderlik, yol göstericilik ancak böyle sağlanabilir. Bu, yerine getirildiği oranda ve buna layık olduğu oranda önderliğe layık olunabilir. Bu yapılmadığı zaman boş bir çılgıktan başka birşey duyamayız..

Bütün iyi niyetli devrimi isteyen insanların, bedeniyle ve beyniyle bu kavganın gereklerini yerine getirmeye hazır bireylerin yapması gereken , tarihi bir öneme sahip bu konferansın gösterdiği doğrular etrafında çelikten bir birlik oluşturmaktır. Siyasal doğru kararlar bilinç ışığına çıkarılmassa doğru bir örgütsel pratik hat izlenemez, bu açıdan siyaset belirleyicidir. Yol gösterici klavuzu iyi kavrayıp, iyi izlemeliyiz ki gereklerini de yerine getirelim. Bu açıdan nemelazımcılığa, görev savsaklığına ve nasıl olsa başkaları yapıyor rehabetine prim vermeden, öte yandan, deneyimlerle granitlemiş, her geçen gün sosyal -pratik tarafından doğruluğu ispatlanan M-L - MZD Biliminin rehberliğinde değişmeliyiz ve değiştirmeliyiz. Unutmayalım ki, zafer, acılar, gözyaşları ve kanla yoğrulmuş bir bedelin ürünüdür. Başarının yolu ise , bu bedeli ödemeye hazır insanların çelikten örgütlülüğü ve birliğidir. O halde hiçbir fedakarlıktan kaçınmayalım, korkmayalım. Azmin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktur. Yeter ki inanç ve kararlılıkla görev ve sorumluluklara sarıyalım. Bütün bedellere hazır olalım.

SEÇİMLERİN SONUCU: ERKEN SEÇİM HÜKÜMETİ

Egemen sınıflar içinde bulunduğu ekonomik krizi ANAP'la daha fazla götüremedi. 87 genel seçiminde tekrar hükümet olan ANAP'ta şu son dört yıl içinde ÖZAL'da dahil üçü başkan (Y. AKBULUT-M. YILMAZ) değiştirmelerine rağmen ekonomik ve siyasal krizi hafifletemediler. Halk muhalefetinin tepki ve güvensizliğini önleyemediler. Son seçimden üç ay öncesine kadar ANAP beş yıllık yetki aldıklarını daha bir yılı aşkın zamana kaldığını dolayısıyla genel seçime gitme düşüncesinde olmadığını söylüyordu. Ama, ekonomik, siyasal ve toplumsal durumun ciddiyetinden dolayı serimaye sınıfları seçime gitme kararını çoktan vermişti. ANAP'ın kulağını çekip erken seçime gitme kararını açıklattılar.

Seçimlere bütün yasal partiler katıldı. Kimileride ittifaklar kurarak bir parti adıyla katıldı. Hepside burjuvazinin partileri. Bunlardan HEP Kürt ulusal burjuvazisinin reformist bir partisi olarak SHP bünyesinde, SP'de orta burjuvazinin reformist bir partisi olarak seçimlere katıldı. Diğer bütün (ANAP, DYP, SHP- DSP, RP-MÇP-IDP) partiler büyük burjuvazi ve itoprak ağalarının temsilcisi faşist partilerdir.

Çoğu hazine yardımı alarak, seçimlere milyarlar harcayıp, büyük bir reklam yaparak girdiler. Harcanan bu paralar çoğunlukla kişisel paralar değil, daha çok vergiler yoluyla halktan gaspettikleri paralar ve önemli kısımda birçok burjuvanın parası ve bunları

seçim sonrasında vergisiyle, zamlarıyla mislince halktan çıkaracaklardır. Yani sonuçta bu yönüyle zararlı çıkan yine halkımız olmuştur.

Egemenler sınıflar her zamanki yalan ve demogojisiyle bu seçim yarışını; büyük bir demokrasi yarışı, görülmemiş demokratik ortam olduğunu iddia ettiler. Burjuva demokrasisini bile yaşayamamış ve böylece demokrasinin nasıl

Baba bu kez, demokrasi havarisi...

olduğunu görmemiş halkımıza demokrasi diye yutturmaya çalıştılar. Dışımızdaki bir çok anlayış da seçim bloku oluşturarak bağımsız adaylarla bu demogojilere ortak oldu.

Düşüncelerini ifade etme dolayısıyla düşünceleinin doğrultusunda toplanma ve örgütlenme özgürlüğünün, sınıf partisi adına hareket etme olanağının olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Ve böylesi bir ortamda yapılan bir seçime demokratik bir ortam da yapıldı deniliyor. Tamamen anti-demokratik olduğu ortada.

Demokratik olmadığı sadece bununla da kalmıyor. Yanısıra bir dizi kadro, ekonomik kaynak, 34 il, 64 ilçede örgütlülük -ki bu başlı başına büyük sermaye geçektirir-, ülke çapında % 10 seçim barajı, bölge barajı, katılmayana 50 bin para cezası gibi bir dizi ekonomik, örgütsel, siyasal, anti-demokratik zorluklar getiriliyor. Böylece sadece proletaryaya değil, küçük burjuvaziye bile örgütlenme ve seçimlere katılma olanağı bırakıyorlar.

Onlar demokrasiyi değil, kendi en gerici sınıf ideolojisi olan faşizmi uygulamaktadırlar. Faşizm demokrasi ile bağdaşmaz; tamamen tezatlık teşkil eder. Ancak, egemen sınıfların kendisi için demokrasidir. Halkı ayak altına almak, ezip sömürmek içinde kendi aralarında demokrasi içinde, gayet demokratik bir ortamda her zamanki gibi bu seçimde de yarıştılar.

Egemen sınıflar, kitlelerin ileri kesimini de seçime çekmek, desteğini almak için de ikide sol görünümüne partiyi seçimlere koydular: HEP ve SP, HEP'i, kongrelerini altı ay öncesinden yapmadıkları için seçim yasası gerekçesiyle seçimlere ayrı katılmasına olanak tanımadılar. Bunlar, SHP ile birleşerek katıldılar. SP ise kendi adına. Bu her iki partide burjuva reformist partilerdir. Devleti yıkmaya, sermaye sınıfının sınıf egemenliğine son verme vb. gibi dertleri olmayan, sadece düzen içinde belli reformlala rötuşlama amacıyla olan reformist partilerdir. biri Türkiye Kürt ulusal burjuvazisini, diğeri Türk

kesiminde ulusal burjuvaziyi temsil etmektedir. Kürdistan kesimindeki devrimci halk muhalefetine desteğini HEP'de toplamasını, Kürdistan'dakileri de dahil özellikle Türk kesimindekileri de SP'de toplamasına izin verilmekte, bu arzulanılmaktadır. Özellikle silahlı mücadeleyi savunan örgütleri ve sempati besleyen kitleleri etkisizleştirmek ve desteğini almak için bunlar egemenlere önemli umut kaynağı oluyor.

Bu seçimlerde şimdiye kadar nadir görülen üç ittifak yaşandı: Üçüde farklılıklar taşıyordu. Biri, emp. uşağı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi faşist partilerin ve tek başına hiçbir seçim barajını aşacak durumda olmayan ve tamamen seçim barajını aşmak amacıyla yapılan RP+MÇP+IDP üçlü ittifakı. Bunlar, seçimde barajı aşma amacını gerçekleştirdiler. Aralarında fark olmamasına rağmen şimdiden ittifakı dağıtmaya başladılar. İkincisi; Kürt Ulusal Burjuva hâttâ olan HEP ile emp. uşağı büyük burjuva, büyük toprak ağalarının temsilcisi faşist SHP arasındaki ittifak. Bu ittifak ulusal burjuvazinin sınıf uzlaşılığından

kaynaklanmasının yanısıra HEP'in yukarda bahsettiğimiz yasal bir engele takılmasından dolayı gittiği bir ittifaktı. İttifak yaptığı SHP'nin iktidardaki hükümet ortağı olmasının getirdiği olanaktan faydalanmak için ittifakı sürdürdüğü oranda kalmak istiyor. Bu ittifak bir açıdan DYP ile de sürdürülen bir ittifaktır. Üçüncü ittifak, yasal parti durumunda olmayan bir dizi küçük burjuva örgütün ve aynı paralelde hareket eden Özgürlük Dünyası, Emegün Bayrağı, Komün, Deng, Devrim, İşçi Partisi Yolunda Politika, Kurtuluş, Newroz vb.

Devrimci Seçim Bloku (DSB) ydu. Bu bloğu Devrimci Proleterya, Sosyalist, Sorun, Yeniden Üretim vb.leride desteklemiştir.

Bütün burjuva düzen partileri ve küçük burjuva anlayışlar büyük bir yarış halinde seçim propagandalarına başladılar ve kitlelerin desteğini alma yarışına girdiler. Hepsinin de ortak yönü kitleleri seçime çekmek ve seçimlerden yararlanma olanağı olmadığından dolayı boykot eden Proleterya'nın ve diğer boykot eden devrimci örgütleri ve boykotçu kitleleri etkisizleştirmektir.

Böylesi ortamda süren seçim yarışı 20 Ekim 1991'de sandık başına gitmekle son buldu.

Seçim sonucu beklendiği gibi hiçbir parti gerekli çoğunluğu sağlayıp tek başına hükümet olacak gücü elde edemedi. Beklendiği gibi ANAP iktidar yönetiminden düşürüldü. DYP

Bütün burjuva düzen partileri ve küçük burjuva anlayışlar büyük bir yarış halinde seçim propagandalarına başladılar ve kitlelerin desteğini alma yarışına girdiler. Hepsinin de ortak yönü kitleleri seçime çekmek ve seçimlerden yararlanma olanağı olmadığından dolayı boykot eden Proleterya'nın ve diğer boykot eden devrimci örgütleri ve boykotçu kitleleri etkisizleştirmektir.

parlamento ahırında 178 milletvekiliyle çoğunluğu sağladı. Ama tek başına iktidarın başına geçecek 226'yı alamadı ve seçim sonucu koalisyonu doğurdu. Aynı zamanda 5 yıl götüremeyeceklerini ve iki - üç yıl içinde bir erken seçime gitmek zorunda kalacaklarında beraberinde getirdi.

20 Ekim erken seçimi ANAP açısından kayıp oldu. Beklemedikleri bir durum değildi, oy aldığı kitlelerinde desteğini kaybettiklerini, yıprandıklarını biliyorlardı. İktidarda olmanın avantajlarıyla başta TV, Radyo, Basın olmak üzere muazzam propaganda ve çeşitli vaatlerine rağmen oy kaybına uğramaktan kurtulamadılar. Oy kaybı DYP'ye aktı.

DYP, ANAP'tan çektiği oylarla ön plana çıktı. Meclislerinde fazla "milletvekili" kazanmalar önemli başarı olarak görülmemeli. Son yıllarda aldığı oylardan pek fazla oy almış sayılmaz.

RP-MÇP-IDP bloku da % 15 civarında geleneksel oylarını almıştı. Bu dönem seçime 60'ın üzerinde "milletvekili" çıkarması üç partinin de güçlerini birleştirmesi ve seçimdeki baraj dengesizliğinden kaynaklanmaktadır.

20 Ekim seçimlerinde en çok oy kaybına uğrayan, sosyal demokrat denilen SHP ve DSP oldu. SHP+HEP ittifakı olmasaydı SHP daha da az oy almış olacaktı.

SP'nin oy oranında artış olmuştur. Toplam aldığı oy 100-110 bin civarında olsa da, SP açısından önemli bir artıştır. Bu partinin sosyalist maske kullanması, seçimlere giren devrimci bir partinin olmamasından dolayı vb. bir kısım kitleler kötünün iyisi

"Devrimci Seçim Bloku" kitlelerin en ileri kesimine önderlik edeceğine, ileri kitleler önderlik etmiştir. "Devrimci seçim bloku" da en geniş kitlelerle bağ kurma, onları örgütleme ve onlarla kaynaşma adına kitlelerin ileri adım atan kesimden daha da geri kalmış ve kitlelerin en geri kesimine göre taktik belirlemiştir.

seçeneğinden dolayı desteklemiştir. "Sosyalist" parti Kürt emekçi halkından destek almak için seçim vesilesiyle devreye girmiş, TV gibi çok önemli bir mevziyi kullanmasına rağmen halkımız itibar etmemiştir. SP Kürdistan'dan çok oy alacağını hesapladı ama halkımız hayal kırılığında bıraktı.

Devrimci seçim bloku oluşturarak seçime giren devrimci küçük burjuva örgütlerde onbeş civarında siyasi yapı olmalarına rağmen sözü edilebilecek bir oy alamamışlardır. Birkaç onbin bile alamamışlardır. Bu onlar için bir hayal kırıklığıdır. Çokça bahsettikleri "kitlelere gitme", "Kitleleri kucaklama", "sınıfla kaynaşma" için en iyi bulunmaz fırsat dedikleri seçime girme taktikleri iflas etmiştir. Kitlelere güven verecek durumda olmadıklarından ve kitleler bu yapılanmalara güvenmediklerinden peşinden gitmemişlerdir. Tersine 4,5 milyon+800.000.-5 milyonu

aşkın küçümsenmeyecek bölümü bunları aşarak daha ileri bir taktiğe yani seçimi boykota gitmiştir.

5 milyonu aşkın kitlenin seçimlere itibar etmemesi, sorunlarına bir çözüm olmayacağını düşünmesi, bu düşüncelerle sandık başına gitmemesi önemli bir olaydır. Türkiye'de ilk olarak bu kadar artmıştır. Bu kitlelerin eğilim ve ruh halini gösteriyor. Bu sevindirici bir durumdur.

Kitlelerin en "ileri" kesimi, onların "öncü"sü olduğunu söyleyenler, mevcut durum ve olanaklar, kitlelerin ruh hali ve kitlelerin en ileri kesimine göre taktik belirleyeceğine, taktiğide bu kitlelere önderlik edip yön göstereceğine, taktikleri bunun gerisinde kalmaktadır. Bir başka anlatımla esası örgütsüz 5 milyon kitle söz de öncü "devrimci seçim bloku"ndan daha ileri bir tavır koymuştur. "Devrimci Seçim Bloku" kitlelerin en ileri kesimine önderlik edeceğine, ileri kitleler önderlik etmiştir. "Devrimci seçim bloku" da en geniş kitlelerle bağ kurma, onları örgütleme ve onlarla kaynaşma adına kitlelerin ileri adım atan kesimden daha da geri kalmış ve kitlelerin en geri kesimine göre taktik belirlemiştir; Onlara ayak uydurmuştu desek daha doğru olur. Ama buna rağmen onlara ulaşma ve desteğini almada da başarısız olmuş, bir avuç oyla başbaşa kalmış oldular.

Devrimci seçim bloku ve bu blok anlayışını önermede akıl hocalığıyla övünün Komün bu taktiklerinden (aslında taktik demek pek doğru değil, bu anlayış sahiplerinin seçimlere yaklaşım politikası bu, buna sürekli seçim politikaları demek daha doğru.) ders çıkardıklarını ve çıkaracaklarını sanmıyoruz. Tersine daha da yasalçılığa kayacaklardır. Hatta daha fazla oy almamalarının nedenlerini

tamamen yasalçı olmamalarına bağlayacaklardır. Kitlelerin, yasal olmayan siyasal hareketlere soğuk baktığını, uzak durduğunu, destek vermediğini, bu nedenle yasallaşmak gerektiğini yavaş yavaş zemin yoklayarak söyleyeceklerdir ve gerekli girişimlerin adımını alacaklardır. TKP, PDA, 12 Eylül sonrası dönemlerde hep öyle başladılar. Bütün oportünist-revizyonistler belli bir aşamadan sonra öyle yaparlar. Komün dahil "seçim bloku"nda ki kimileri buna dünden hazır. Diğerleri acele etmeyecek. Varsın "Devrimci Seçim Bloku" bu taktiğinin yenilgisini görmesin ve bir çoğu yasalçılığın ısınma turunu yapsın, Çetinsu, Usulca, Çayırdere, Çakırtaş köyleri başta olmak üzere kitleler siyasal deneyimleriyle doğru olanı görüyor, görececek ve ardından proleterya partisinin siyasal çizgi ve taktiğini onaylayacak, uyum halinde olacaktır.

Partisinin seçim taktiği de doğru olmasına, somut koşullara uymasına rağmen bazı iç sorunlarıyla uğraşmasından dolayı yaygın bir propagandajitasyon ve geniş eylemliliklere girişmemiştir. Bunlar yapılsaydı taktiğin etkinliği ve örgütlülüğü daha da artardı. Dışımızdaki bazı siyasi yapılar da seçimi boykot etti, onlarda etkinliğini artıramadı.

Proleterya hareketi ve bazı devrimci örgütlerin seçimi boykot taktiği doğru olmasına, önemli bir kitlenin sandık başına gitmemesi üzerinde etki yapmasına rağmen, seçim ve burjuva partilerini protesto eden kitlelerin esası örgütsüz olarak ve kendi siyasal deneyimlerine bakarak yaptığı bir gerçektir.

Olumsuz olan yön bu örgütsüz gelişen yönüdür. Bu durum P.Partisine önemli bir

görev yüklüyor. Burjuva düzenden, seçimlerden ve siyasal partilerinden umudunu kesen kitlelerin bu ileri kesimi başta olmak üzere, kitleleri siyasal iktidar hedefine, silahlı mücadeleye kanalize etmek temel ve ivedi bir görev olarak bizleri beklemektedir.

Değinilmeden geçilmeyecek bir tutum da PKK'nın seçim politikasıdır.

Bilindiği gibi PKK, bu seçimde kendisi gibi Kürt ulusal burjuva çizgisinde olan HEP'i desteklemiştir. PKK silahlı mücadele vermesine rağmen, bilinen devlet politikasını izleyen SHP nin HEP' le ittifakını onaylayarak ikisini desteklemesi ilginç bir tutumdur. Düşmanın, onun devleti ve hükümetinin ve burjuva partilerinin çelişkilerinden, krizinden vb. yararlanma, onu daha da derinleştirme vb. yerine "savaş hükümeti kurdurmama" adına onları desteklemek halkın ve tarihin afetmeyeceği birşeydir. HEP'in seçimden sonra da SHP'de kalıp DYP ile hükümet ortaklığı arayışına girmeleri daha da ilginçtir. Ama, fazla yadırganmamalıdır. Her burjuva hareket gibi PKK ve HEP ulusal burjuva hareketleri de sınıf niteliği gereği uzlaşmacıdır. Sınıf nitelikleri ve pragmatist faydacı sınıf uzlaşmacı tutumları gereği belli bir aşamada iktidara egemen sınıflarla uzlaşmaları dünya tarihinde çokça görüldüğü gibi kaçınılmazdır da. Stalin yoldaşın dediği gibi ulusal hareketler, silahlı mücadeleyle belli bir güce eriştiklerinde, yani pazarlık unsuru bir potansiyele ulaştıktan sonra uzlaşmaya yatarlar. FKÖ ve diğer Kürdistan parçalanındaki hareketlerherkes tarafından bilinen daha açık örnektirler.

Bazıları HEP'i PKK kurdurmuş veya HEP'in gücü ve

milletvekillerini de PKK'nın gücüyle oluşmuş sanıyor. Bu ciddi bir yanılgıdır.

HEP, Kürt ulusal burjuva çizgide bir parti olarak kuruldu. Devlete tepkisi olan ve devletten umudunu kesen kitlelerin desteğini almak için kuruldu. Aynı zamanda Kürt burjuvazisi örgütlü hareket etmek için kuruldu. HEP, PKK ve Kürt silahlı hareketini reformizme çekmek için iyi bir araç olacağı düşüncesiyle devlet de belli ölçüde teşvik etti. HEP geliştiği oranda silahlı kürt ulusal hareketlerinin reformizm isteğini artıracakur gözüyle de

"Aslan Sosyal Demokrat." İrkçi Kemalist yüzünü gizleyemiyor.

bakılıyor. Durum bu. Bu çok açık bir gerçektir.

PKK ise bilindiği gibi Kürt ulusal burjuva çizgide hareket eden silahlı bir örgüttür. Kendi ulusal sınıf kardeşlerini desteklemesi, yani kendisi gibi bir Kürt ulusal partisi desteklemesi doğaldır. Somutta HEP'i ve HEP-SHP ittifakını desteklemesi, onların üst yapıda (parlamentoda) Kürt ulusal sorunu konusunda devleti zorlaması için araç olacağı, yaptırım gücü olacağı hesabıyla desteklemektedir. PKK'nın kendisi de zaman zaman "kürt sorunu silahla değil, masa başına çözülür", "görüşmeye, anlaşmaya hazırız" diyerek reformizme yatmaya şimdiden hazır. APO'nun kendisi bir kaç kez kamuoyuna bunu açıkladı. Bu tavır ve yaklaşımlar beklenilmeyecek şeyler değildir. Çokça görülmüş şeylerdir.

Ulusal burjuva parti ve örgütlerin götüreceği nokta oraya kadardır.

Sonuç itibarıyla ciddi bir ekonomik kriz ve siyasal çözümsüzlük içinde bulunan egemen sınıflar yeni bir arayış için seçimlere gittiler, ama seçim sonucu şimdiden sorunlarını daha da karmaşıklatacağını gösteriyor. Her ne kadar burjuva partileri arasında ciddi bir program ve siyasal yaklaşım farkı yoksa da koalisyonla bu sorunların üstesinden gelemeler. 50 milyon doların üzerinde dış borç, her yıl 10 milyon dolar aşkın borç faizi ve ana para, bütçe açıkları, 85 trilyonu aşkın iç borç, ödemeler dengesindeki açıklık, %100 lere varan enflasyon, 5 milyonun üzerinde işsizlik, sanayideki duraklama, demokratik hak ve özgürlüklerin hemen hemen başta olmak üzere emekçi halkımızın ekonomik, demokratik, siyasal mücadelesi onların başını hayli ağrıttacak, çözümsüzlüğünü daha da artıracaktır.

Bu sorunlar yeni ortaya çıkmış ekonomik, siyasal ve sosyal sorunlar değil, sistemin niteliğinden kaynaklanarak sürekli gelişip ağırlaşarak bu boyuta varan sorunlardır. Ağır yükünü askeri kontrolle halk kitlelerine çektirmelerine rağmen bazen hafifletmelerde çözümedikleri sorunlardır. Artık çokça yaşayacaklarını kabul ettikleri koalisyonlarla da üstesinden gelemeyecekleri açıkça ortadadır. Bunlardan da kurtuluşun tek yolu, bunlara kaynaklık eden sistemin demokratik halk devrimiyle kökünden yıkılmasıdır. Başka yolu yok, başka ülkelerde görülen ve bizde de yaşanan siyasal deneyimler bunu gösteriyor ve bunu izorunlu kılıyor.

DÜNYADAKİ SİYASİ DURUMA PROLETER DEVRİMCİ BAKIŞ

Dünyamızın bütün parçalarındaki huzursuzluklar ve ulusal başkaldırıları uzun bir süreden beridir emperyalist mali-sermayenin denetimindeki Medyalar aracılığıyla propagandası yapılan "Yeni Dünya Düzeni" ve "demokratikleşme" palavralarına meydan okuyarak yükseliyor. Pazarlarda henüz keskinleşmemiş gibi görünen kıyasıya didişme. RSE'nin çöküşüyle birlikte güçler arasında yeni bağlaşıklar ve siyasal arayışlar, emperyalist güçler arasında belirecek yeni bir boy ölçüşmenin hazırlıkları niteliğindedir.

ABD emperyalistleri dizginsiz bir pervasızlık ve saldırganlıkla yeni saldırıların peşinde. Kendi terörist kimliği Vietnam'da, Kore'de, Granada'da, Laos'ta, Nikaragua ve Irak'ta defalarca tescil edilmiş Yankee zorbaları, başta Libya olmak üzere Çin ve K.Kore gibi ülkeleri dize getirmek için giderek bayatlanmış "Terörist Ülkeler" adlı senaryoyu tekrar sahnelemek istiyor. "Yeni Dünya Düzeni" adıyla lanse ettiği kendi egemenliğini Yerkürede pekiştirme teorisinin uygulanmasında engel olabilecek mihrakları da böylece tasfiye etmenin hazırlıklarında ilk adımı atmış oluyor.

RSE'nin pazarlardan süklüm-püklüm defolması mı, başta ABD olmak üzere diğer batılı emperyalist güçlerin bekledikleri gibi iyi sonuçlar doğurmadı? Bir yandan Gorbaçov kliğinin erken teşhiri yeni sorunları beraberinde getirirken, diğer yandan da,

dağılan "Rus İmparatorluğu'nun" mirasına konmak isteyen Rusya federasyonunun cumhuriyetleri dize getirme isteğinin yarattığı problem.

Gelişmeler, Ortadoğu merkezli yoğun çelişkilerin emperyalistler arasında

Gelişmeler, Ortadoğu merkezli yoğun çelişkilerin emperyalistler arasında kesinleşeceğini ve savaş etmenlerinin buna paralel yükseleceğini gösteriyor. Ve, batılı emeryalist güçler (özellikle Almanya ve Fransa) ile ABD arasındaki bu çelişme, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişmelerde esası oluşturacaktır.

kesinleşeceğini ve savaş etmenlerinin buna paralel yükseleceğini gösteriyor. Ve, batılı emeryalist güçler (özellikle Almanya ve Fransa) ile ABD arasındaki bu çelişme, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişmelerde esası oluşturacaktır. Askeri alanda oluşturulan BAB. Batı Avrupa Birliği bugün söylenmiyorsa

bile ABD'nin güdümündeki NATO'ya alternatif olarak gündeme getirilmiştir.

RSE'nin konumu tümüyle çöküntüdür. RSE, yıllardır pazarlarda rakip olduğu ABD ve batılı emperyalist güçlerin karşısında tam bir bozgun yaşamıştır. İktidardaki Bürokrat-sosyal emperyalist yeni burjuvazi iktisadi alandaki çıkmazını "glasnost" patentiyile giderek istediye de yıllardır üzerinde yükseldiği zeminin kendisiyle çelişmesi sonucu tümünden iflas etmiştir. Diğer yandan, "atılımcı" Gorbaçov kliğinin ilk başlarda hakimiyetini perçinlemek için kullandığı ulusal çelişkiler giderek onu aşmış ve daha büyük iktisadi ve siyasal bunalımları beraberinde getirmiştir. Bu durum askeri alana da yansımış, eskisinin birleşik rus ordusu milliyetler çelişkisinden dolayı işe yaramayan insan yığınına dönüşmüştür.

Batılı emperyalist güçler içinde RSE'nin parçalanmasından en çok payı kaparak karlı çıkan Alman emperyalistleri giderek askeri ve iktisadi alanda önder konuma yükselmektedir. Fransa ile uzun bir süredir tartışılan ortak askeri güç oluşturma, bugün somut bir konuma gelmiş, BAB oluşumunun İngiltere tarafından ABD'ye sırt dayayarak denetlenmek istenmesi de böylece suya düşmüştür.

Genelde çevresini çizdiğimiz çelişme ve buna bağlı olarak gelişmeler bunlar. Şimdi de tek tek emperyalist güçlerin konumu ve mevzilenişlerini ve aralarındaki dalışı

derinlemesine ele alıp
irdeleyelim.

ABD Emperyalistlerinin Dünü-Bugünü

Bilindiği gibi, Hitler faşizminin ikinci paylaşım savaşında Almanya'ya yenilgiye sürüklenmesiyle emperyalist kamp içinde en güçlü kanat olarak ABD ön plana çıktı. Uluslararası alanda Hitler faşizmiyle dalaştıkları için eski güçlerini yitiren Fransa ve İngiltere, sahip oldukları birçok sömürgeyi böylece ABD'ye kaptırdı. Diğer yandan Hitler faşizminin yenilgisinde en büyük görevi üstlenmiş Stalin önderliğindeki SB'nin yardımıyla başanya ulaşan bir çok demokratik ve sosyalist devrim, güçlü ABD'nin şemsiyesi altında diğer emperyalistlerin geçici olarak toplanmasını dayattı. Durum bu olunca, başta uzak-doğu olmak üzere birçok bölgede ABD'nin hakimiyeti kaçınılmaz oldu.

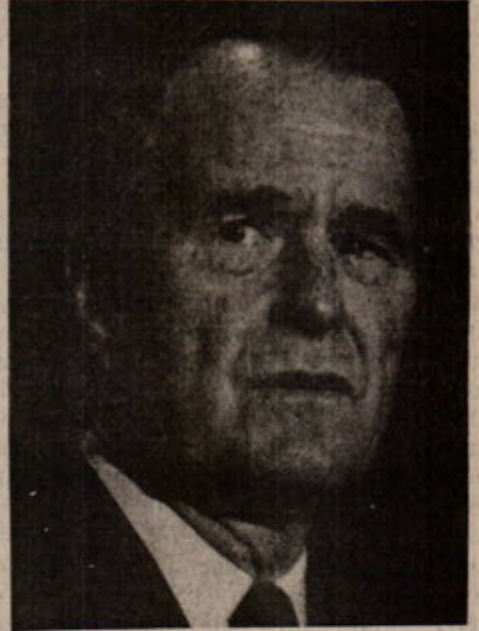
Diğer yandan, Stalinin dönemi ertesinde gündeme gelen kapitalizmin restorasyonu, ABD karşısında güçlü sosyalist bir kutubu oluşturan Çin ve SB'yi yol ayrımına getirdi. Başkan MAO'nun önderliğindeki UKH modern-revizyonist yeni rus çarlarına karşı direnmek zorunda kaldılar. Bu durum, giderek tek tek parçalardan sökülüp atılan Yankee emperyalistlerine kısa bir süre için bile olsa nefes aldırdı.

Uzak-Asya'da Vietnam başta olmak üzere G. Kore ve Tayland'da yerleşen ABD-emperyalistleri bir yandan batılı emperyalist güçlerin palazlanmasını önlemeye çalışırken, Uzak-Asyanın emperyalist ülkesi Japon emperyalistlerini de uzun bir

süre baskı altında tutmanın peşindeydi. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının askeri alanda kendisine sağladığı bu avantajı uzun bir süre kullandı. Ki, ikinci paylaşım savaşının bitiminde teslim olmayı kabul eden Japon emperyalistlerine karşı atom bombasının kullanılması bu amaçlarına hizmet etmenin bir yoluydu. Ancak, başta Vietnam olmak üzere bu bölgede başlayan anti-emperyalist sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri Yankee eşkiyalarna büyük darbeler indirdi. Başkan Mao yoldaşın "kağıttan kaplan" diye tanımladığı yankeeler Kore yenilgisinden sonra, Vietnam'da büyük bir darbe yiyor ve tarihteki en büyük yenilgisini tadıyordu.

Vietnam yenilgisinden sonraki süreç, ABD'li emperyalistler için halklar karşısındaki yenilgiler dönemi oldu. Laos, Kampuçya gibi ülkeler birer birer emperyalist zinciri kırdılar. ABD salt kendisine karşı gelişen kurtuluş mücadeleleriyle uğraşmıyordu. Karşısına sosyalist maskeli genç ve ABD emperyalistlerinin aksine daha avantajlı Rus bürokrat burjuvaziside dikilmişti. Lenin ve Stalin döneminde büyük özverilerle inşa edilen sosyalizmin kazanımları ve gücünü basamak olarak kullanan modern-revizyonist bürokrat burjuvazi askeri alanda önemli bir potansiyelide bağrında taşıyordu. Ve aynı zamanda, gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine sızıp onu kendi çıkarları doğrultusuna kullanma konusunda önemli bir ayrıcalığıda sahipti.

ABD'nin "arka

Yankee. Şimdilik rakipsiz.

bahçesinde"de mücadeleler yükseliyordu. Uzun yıllar gerek fiilen işgale ve gerekse de askeri darbeler ve iktisadi alandaki ilişkilerle kendisine bağlı birçok ülkede başhyan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri peş peşe bu alanda ABD'ye darbeler vurdu. Küba'daki devrim başarısı bölge için yeni bir başlangıcın ilk habercisi oldu. Nikaragua devriminin darbesiyle iyici sarsılan ABD emperyalistleri yeni taktikler geliştirmeye başladı. Uzun yıllar fiili müdahalelerin kendisini yıpratmış gören Pentagon kurmayları, gelişen sosyal kurtuluş mücadelelerin karşısına kendi güdümünde bulunan "yerli" güçleri örgütlemeye başladı. Nikaragua'daki Kontralar, Perudaki Kafatasçılar, El-Salvador'daki ölüm mangaları bu planların birer parçasıdır.

Afrika'da uzun yıllar ABD'nin önemli bir etkinliği göze çarpmadı. Fransa ve İngiltere geçmiş kolonist dönemlerinden kalan etkinliklerini sürdürüldüler.

İkinci emperyalist paylaşım savaşının ardında bölge ülkelerinden G.Afrika cumhuriyeti ile etkinlik sağlamaya çalışan ABD, RSE'nin pazarlara girmesiyle umduğunu bulamadı. Zaire ve Somali'deki denemeleri ise pek başarılı olmadı.

Ortadoğu zengin petrol yataklarıyla bütün emperyalist güçlerin iştahla ele geçirmek istedikleri önemli bir alandır. İkinci paylaşım savaşına değin ABD emperyalistlerinin bölgede önemli bir etkinliği olmadı. Afrika'da olduğu gibi, bu bölgede de etkin güç İngiltere ve Fransa idi. Ancak, ikinci paylaşım savaşından önemli bir güç olarak çıkmayı başaran ABD bölgede etkinliğini artırmaya başladı. İsrail'in askeri bir jandarma olarak yaratılması ve yaşatılmasında ABD önemli bir rol oynadı. Körfez bölgesinde ikinci paylaşım savaşının ardından ve daha sonra oluşturulan Suni şeyh devletleri ekonomik ve siyasi olarak ABD'nin önemli birer yarı-sömürgesi durumuna geldiler.

İkinci paylaşım savaşının galibi ve emperyalist cephenin jandarması ABD, uzun yıllar sürdürdüğü emperyalist hakimiyetine derbeler vuracak Almanya'nın yeniden ayakları üstüne dikilmesi, Japonya'nın askeri ve iktisadi olarak önemli bir güç olması, Fransa ve İngiltere'nin eskisi gibi ABD'nin her dediğini yerine getirmemesi ve daha önemlisi, Rus sosyal emperyalistlerinin askeri olarak önemli bir rakip olması ABD'nin giderek gerilemesine sebep oldu. "Arka bahçede" RSE'nin güçlü giderek artıyor, uzak-doğuda Vietnam ile ileri bir karakol oluşturuluyor ve Ortadoğu'da ilk dönemler Nasır'lı Mısır üzerinde etkinliğini pekiştiren RSE, Libya ve Suriye ile önemli bir

güç oluşturuyordu. Afrika'da da RSE'nin önemli bir etki gücü söz konusu idi, Etopya, Mozambik, Angola ve en sonunda Zimbabve ile geliştirilen ilişkiler RSE'nin ABD'li emperyalistlere karşı önemli başarılarından biriydi, Avrupa'daki ABD'nin etkinliğide giderek erozyona uğruyordu. Başta Almanya olmak üzere Fransa ve İtalya birleşik ve askeri alna kendi güçleriyle rekabet edebilecekleri bir oluşumun peşindeydiler.

Ancak, RSE'nin iktisadi iflası ABD'nin derinleşen iktisadi ve siyasal krizini hafifletti. Pazarlardan hızla uzaklaşan RSE'nin yerini ABD almaya başladı. Özellikle Gorbaçov döneminde başlayan bu süreçte ABD önemli iktisadi ve politik kazanımlar elde etti. Bir alanda dengeler bozulmuş ve ABD'nin önü açılmıştı. Malta zirvesindeki anlaşmalar bariz bir biçimde RSE karşısında ABD'nin üstünlüğünü pekiştirdi. Tez elden Norveç'in tasfiyesi ve adanın işgali ABD'nin yeni

önemde izleyeceği yeniden jandarmalık görevinin niteliğini gözler önüne serdi.

ABD bu üstünlüğünü Irak işgaliyle pekiştirmek istedi. Saddam rejiminin bölgede giderek güçlenmesinin, müttefiği İsrail için tehlikeli olmaya başlaması, doğu bloğunun çöküşüyle palazlanan Alman ve diğer batlı emperyalist güçlere karşı petrol bölgesinin denetim altına alınması bu işgalin temel hareket noktasıydı. İşte çokça adından söz edilen "Yeni Dünya Düzeni'nin niteliği ve hedefi bu dönemde lanse edilmeye başlandı. ABD, ikinci paylaşım savaşının ertesindeki rakipsiz üstünlüğünü tekrar tesis etmenin peşinde idi. Kendisinin çıkarlarına yönelecek güçlere verilmek istenen mesaj Irak işgalinin kendisiydi. Şimdilerdeki "terörist" Libya senaryosunun hedefide yeni bir işgalin zeminini oluşturmaya hizmet ediyor. Suriyenin Irak işgaliyle "ehlileştirilmesi", Libyaya yönelecek bir ABD saldırısının riskini de azaltacak. Diğer yandan, bölgedeki güdümlü ülkelerle birlikte Filistin halkına dayatılan "Ortadoğu Barış Planı", kayıtsız şartsız israilli siyonist saldırganların bölgedeki işgalci ve saldırgan konumunu meşrulaştırmaya dönük.

ABD-İrak işgaliyle birlikte uzun yıllardır Pentagon'da tartışılan bir sorunda açıklık getirdi. O da Kürt ulusal hareketinin önemi, Bölgede önemli stratejik bir konuma sahip Kürdistan gelecekte ABD'nin çıkarları açısından önemli bir rol oynayabilir. Bu bölgeye sahip olmak başta petrol bölgesinin denetlenmesini sağlayabileceği gibi, dağılan Rusya'nın içlerine sızmanında bir sıçrama tahtası olacaktır. Ayrıca, bölgedeki Arap milliyetçiliğinin güçlenmesi

Gelinen aşamada ABD bu konuda önemli adımlar atmıştır. Karakterleri gereği uzlaşmacı Kürt ulusal hareketinin önderliği, bütün umutlarını bölgede kurulacak ABD güdümlü Petro-Kürdistan'a bağlamıştır. ABD aynı zamanda böl-yönet mantığıyla Kürt halkını bölge halklarının düşmanı haline getiriyor.

olasılıklarına karşı Arap olmayan ve "Avrupalı ırkının uzantısı" kürtlerin "kalkan" göreviyle örgütlenmesi uzun sürede ABD'nin çıkarınadır.

Gelinen aşamada ABD bu konuda önemli adımlar atmıştır. Karakterleri gereği uzlaşmacı Kürt ulusal hareketinin önderliği, bütün umutlarını bölgede kuracak ABD güdümlü Petro-Kürdistan'a bağlamıştır. ABD aynı zamanda böl-yönet mantığıyla Kürt halkını bölge halklarının düşmanı haline getiriyor. Irak işgali sırasında bu bariz bir biçimde ortaya çıktı. ABD, göçe zorlanan Kürtlerin yerine filistinlilerin yerleştirildiğini ve Kürtlerin yenilmesinde Filistinli savaşçıların etkin olduğu kamuoyuna yaymaya çalıştı ve bunun etkileri Türkiye-

Kürdistan'ndaki bir dizi siyasal örgütlülüklerde bile kendisini gösterdi.

Truman doktrinin saldırganlığının da rehberlik ettiği yankee emperyalistleri bugün RSE'nin çöküşüyle pazarların rakipsiz gücü haline gelmiştir. Pervasız saldırganlığını önümüzdeki günlerde ayyuka çıkaracaktır. K.Kore, Çin, Libya ve Küba gibi ülkelerle çıkan çelişkilerini Irak

örneğinde olduğu gibi askeri önlemleri çözümlenmeye çalışacaktır. 60'lı yılların ABD'si yine tarih sahnesinde boy gösteriyor. Aynı zamanda ABD ve batılı ülkeler arasındaki çelişkide giderek kızışmaktadır. Orta-doğuda ABD RSE'nin çıkarları yanında önemli oranda Almanyanın iktisadi çıkarlarını

çelmelemiştir. Irak'ta Almanya'nın önemli ekonomik yatırımları mevcuttu. Libya ile Almanyanın ilişkileri keza aynı derecede gelişkindir. Dahası Çin modern, revizyonistlerinin iktidarı gaspetmeleriyle başlayan süreçte Almanya Çin'de önemli iktisadi yatırımlara yönelmiştir. Yazımızın başında da vurguladığımız gibi, uzun yıllar

diğer emperyalist güçler arasında daha çok ön plana çıkan ve daha çok saldırganlığı yayılcılığı yöntem haline getiren güçtür. Böyle bir tespitin "Üç Dünya Teorisi" ilede bir ilişkisi yoktur. Genelde bütün emperyalistler hegemonyacı ve güçleri yettigince saldırgandırlar. Ancak, emperyalistler arası dengesiz gelişimin birbirlerini daha güçlü ve saldırgan yaptığı gerçeği de gözardı edilemez. İşte, bu saldırganı doğru tespit edip Dünya halklarını ona yönelik olarak uyarmakta, doğru ML bir siyasal yaklaşım bu anlamda önemlidir. Bugün yapılanda budur.

BATI BLOKUNUN BUGÜNKÜ DURUMU

Bir zamanların "Güneş Batmayan Britanya" sıyyla asırlar boyu yer küredeki çelişmelerin merkezi olma özelliğine sahip bu yaşlı kıta, emperyalist paylaşım savaşlarının yıkımları üzerinde yükselerek yeniden eski konuma geldi. Özellikle militarist geleneğini her fırsatta sürdürmeye çalışan, alman emperyalizmi iktisadi ve siyasi olarak bölgenin liderliğine doğru yürüyor.

D.Almanya'nın RSE ile girilen gizli pazarlıklar sonuca

B.Almanya tarafından yutulması, ekonomik olarak güçlü Alman emperyalist burjuvazisini daha da güçlendirdi. Varşova blokunun en güçlü ülkesi konumundaki D.Almanyanın gücüyle Avrupa'da lider konuma yükselen Almanya, ABD ile boy ölçüşecek durumu gelince çelişmelerini ön plana

Glasnost ve Prestroyka ile birlikte emekliye ayrıldı.

ABD'nin önderliğinde ve daha çok onun çıkarlarını korumaya yönelik olarak inşa edilen NATO'ya karşı alternatif askeri pakt olarak gündeme gelen BAB bu çelişmenin bir sonucudur.

ABD bugünkü saldırganlığıyla Dünya halklarının baş düşmanı konumuna yükselmiştir. O,

çıkardı. Ortadoğu'nun pazarlarına ABD'nin sahip olmasına ilk dönemlerde ses çıkarmamasının sebebi, yutuğu D.Avrupa pazarlarını henüz hazmedememesindendi. ABD'nin petrol bölgesini kontrol etmesine pek razı olmayan Almanya, İngilterenin birlikten ayrılması pahasına Fransa ile Avrupanın ortak savunulması için askeri bir oluşumda yer aldı. Böylece, askeri alanda ABD'nin karşısında yıkılan Varşovanın yerini almış oldu. NATO'daki varlığı bile uzun ömürlü olmayacaktır.

Almanya, başta Polonya olmak üzere Macaristan ve Çekoslovakya'nın pazarlarında rakipsiz güç olmuştur. O Yugoslavyadaki Etnik çatışmalarında körükleyicisidir. Hırvat ve Sloven milislerinin örgütlenmesinde önemli rol oynamaktadır. Almanya hakimiyeti altına alacağı Avrupa'nın sınırlarını Hırvatistan'da içine alacak biçimde düzenlemenin peşindedir. Birinci ve ikinci paylaşım savaşında yenilmesine rağmen militarist geleneğini halen sürdürün alman Burjuvazisi Hitler'in rüyası olan Büyük Almanya İmparatorluğu'nun peşindedir.

Almanya'nın İngiltere ile ilişkileri, Batı Blokunda bu ülkeninde askeri alanda önderliğine soyunmasındadır. Bilindiği gibi İngiltere BAB oluşumunun çekirdeğinin İngiliz ordusundan olmasını istemektedir. Aynı zamanda, körfez krizi döneminde ABD ile ortak hareket eden İngiltere, geleceğini batı bloku içinden çok, ABD'nin önderliğindeki bir ittifakta görmektedir.

NATO içindeki ABD'nin diğer güvenilir müttefiklerinden Türkiye ile Almanya'nın son dönemlerdeki dalaşı, Ortadoğu'da ABD'nin çıkarlarını

korumada bekçilik görevini gören TC'nin giderek Almanya'nın çıkarlarını zedelemesindedir. Başka bir durum ise şudur; ABD Almanya ile RSE'nin ilişkilerinden rahatsızdır. Boris Yeltsin'in Almanya tarafından hararetle savunulması ve Almanya'da Helmut Kohl tarafından başbakanlar gibi karşılanması bunu bir göstergesidir. Almanya, Türk kökenli cumhuriyetleri TC önderliğinde bir araya toplayıp askeri bir güç oluşturmak isteyen ABD'nin Kafkasya'daki bu manevralarının farkındadır. O halde, ABD'nin etkinliğini kırmanın yegane yolu, güçlü Rusya federasyonu ile bu bölgede etkin olmaktır. İşte Almanya'nın yaptığıda budur. Görünen o ki, ABD ve Almanyanın çelişmeleri giderek Trans-kafkasya ve Uzak-Asya'da yoğunlaşıyor.

Fransa'ya gelince, Askeri alanda Avrupa'da önemli bir etkinliğe sahip bu ülke başta Orta-doğu olmak üzere Afrika'daki bir dizi sömürge ve yan sömürge sahibiydi. Gerek birinci paylaşım savaşının ve gerekse de ikinci paylaşım savaşının ardından gelen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri önemli bir yitime neden oldu. Ancak, önemli kayıplarına rağmen Fransa bugün Afrika'daki en önemli emperyalist güç olarak varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Birçok Afrika ülkesinin resmi dili bile Fransızcadır. Kamerun, Togo, Çad, Fildişi sahili ve Guana önemli askeri üslerin bulunduğu ülkelerdir, Latin-amerika ülkelerinde Haiti ve Polenezya'da (Tahiti) önemli askeri varlığını halen koruyan Fransa, Atlas Okyanusu'ndaki bir çok adacığın da sahibidir.

De Guell zamanında "demokrasinin merkezi olmak" savındaki Fransa başta Vietnam

*NATO içindeki
ABD'nin diğer
güvenilir
müttefiklerinden
Türkiye ile
Almanya'nın son
dönemlerdeki dalaşı,
Ortadoğu'da
ABD'nin çıkarlarını
korumada bekçilik
görevini gören
TC'nin giderek
Almanya'nın
çkarlarını
zedelemesindedir.
Başka bir durum ise
şudur; ABD Almanya
ile RSE'nin
ilişkilerinden
rahatsızdır.*

olmak üzere Cezayir'de önemli soy kırımlarında sorumludur. İşte bu Fransa" bağımsız bir Avrupa" yaratmada Almanya'nın önemli bağlaşıklarından biridir. Hatta, Avrupa'nın askeri alanda kendi gücüne, güvenmesinin teorisyenleri de kendileridir. Fransa ve Almanya ortak Tugayının oluşumuna zemin hazırlayan Miterrand ve Kohl, körfez krizi dönemindeki Fransa'nın politikası sonucu her ne kadar karşı karşıya kalmışlarsa da, Almanya bu önemli askeri gücü tümüyle ABD'nin rotasına sokmak için sessiz durmayı yeğlemiştir.

Fransa, batı bloğunun içindeki (AT) ikinci büyük emperyalist güçtür. D.Blokunun yıkılışında Romanya pazarlarına giren Fransa, "Büyük Demokrat İliyesko"yu uluslararası alanda kurtarmak için Miterrand'ı da bu ülkeye

göndermiştir. Romanyayı ziyaret eden ilk batılı devlet başkanı olmanın onuruna bir çok işletmenin Fransız sermayesi tarafından haraç mezar elde edilmesini sağlamıştır. Fransa, körfez krizi sırasında bölgedeki ABD'nin artan gücünü durdurmak için aktif destek sağlamıştır. Bölgeye yalnız müdahale edip yerleşecek bir ABD'nin giderek çıkarlarına yöneleceğini bildiğinden, hem "barış için ara bulucu" rolü üstlenmiş ve hem de "şahin" kesilerek askeri alanda müdahalede görev almıştır. Kaldı ki Irak-Iran savaşında Irak'ı askeri alanda donatan yine Fransa'ydı. İsrail karşıtı görüşleriyle Arap halklarına göz kırpan yine Fransaydı. Lübnan ve Suriye ilişkileri halen çok ileri derecede yürümektedir.

Ancak, Fransa bölgede giderek güçlenen Alman emperyalizmiyle boy ölçüşecek durumda da değildir. Uzun vadede iktisaden güçlü Almanya Fransa'ya karşı askeri üstünlükte sağlayacaktır. Ve, aralarındaki çelişki de kızışacak ve uzlaşmaz bir boyut kazanacaktır. Bugünkü birliktelikleri ABD'nin karşısında yalnız başlarına bir şey yapamayacak olmalarından dolayı sağlanmıştır. Japon emperyalistlerinin ABD ile çelişkileri artarsa, ABD tehlikesi ortadan kalkacağından dolayı Almanya -Fransa karşı karşıya kalacaklardır.

İngiltere, Blok içindeki iktisaden Almanya ve Fransa dan sonra gelen emperyalist bir güçtür. İngiltere Blok içinde ABD'nin bir yandaşı gibi hareket etmektedir. Gerek Doğu Blokunun pazarlarından ve gerekse de Çin pazarından nasibini alamamıştır. Blok

çindeki rekabete dayanmadığından dolayı, çıkarları onu ABD ile ortak hareket etmeye zorlamıştır. Bugün, Almanya ve Fransa önderliğindeki askeri oluşuma karşı çıkan tek batılı emperyalist güçtür. Hatta, birlik anlaşmasının egemenlik haklarını gaspettiği için imzalamayacağını bile bildirmiştir. Ve aynı zamanda İngiltere, kendi önderliğinde oluşmasını istediği BAB projesinin reddiyle iyice yalnızlaşmıştır. Bir zamanların "güneş batmayan adası Biritanya", emperyalist ler arası dalışta gerilediği için artık pek kaale alınmayan bir ülke durumuna düşmüştür. Falkland adalarının zaferi ise, alt içte

Önümüzdeki günlerde Batılı emperyalist güçler ABD karşısında daha keskin tavır alacaklardır. Daha şimdiden ABD Gorbaçov'a oynarken, başta Almanya olmak üzere batılı emperyalist güçler Yeltsin'e oynuyorlar.

halkı uyutmanın bir aracı olmaktan öteye gidememiştir. Gelişmeler, pek yakında AT içinde İngiltere'nin ayrılacağını gösteriyor. AT'nin İsviçre, İsveç, Avusturalya ve Finlandiya tarafından genişlemesi İngiltere için dezavantaj. Bu ülkelerin hemen tümü önemli ekonomik gelişmeye sahip ülkeler AT'nin uyguladığı tarım sübvansiyonla zaten İngiltere'den çok Yunanistan ve İtalya'ya yarıyor. Yani AT içindeki bir İngiltere'nin varlığı ya da yokluğu diğer Batılı emperyalist güçlerce önemli görünmüyor. İngiltere gelişim hızının düşüşü, enflasyon oranının yüksekliği ve kitlesel işsizlikle zaten AT'nin problemliliği.

İtalya, Blok içinde ekonomik olarak güçlü görünmesine karşın, varlığını Almanya ile yazgı birliğine bağlamış bir ülke. Siyasal planda bolk içinde etkin bir konumda değil, körez krizi döneminde "çorbada tuzu bulunsun" tavrıyla gönderdiği gemilerindeki komutanların da "barış sever", çıkmaları uzun bir süre batım komuoyunda alay konusu olmuştu. BAB' oluşumundan çok, Almanya ve Fransa tarafından önerilen ortak batılı askeri gücün oluşumundan yana. Roma'da yakında imzalanacak olan AT'nin birlik anlaşmasında İngiltere'ye karşı tavrı alan kutupta yer alıyor.

İspanya, Portekiz ve Yunanistan AT içindeki "Fakir evlatlar".

İktisadi alanda geri oluşlar, genel siyasal tavırları belirlenmesin de etkinliklerini sınırılıyor. Blok içinde İspanya

Fransa'yla hareket etmesine karşın, Portekiz ve Yunanistan Almanya'nın birer blok içi "uydusu" konumundalar. Bu üç ülkede AT içinde merkezi olarak planlanan tarımsal sübvansiyonda, en çok pay alan ülkeler. Askeri olarak Almanya ve Fransa önderliğindeki oluşumun yanında yer alıyorlar.

Önümüzdeki günlerde Batılı emperyalist güçler ABD karşısında daha keskin tavır alacaklardır. Daha şimdiden ABD Gorbaçov'a oynarken, başta Almanya olmak üzere batılı emperyalist güçler Yeltsin'e oynuyorlar. Askeri alanda da ABD'nin üstünlüğü sona erecektir. NATO, batılı emperyalist güçlerin askeri paktı olmaktan çok ABD'nin

uydularının oluşturduğu bir örgüt konumuna düşecektir. Muhtemelen NATO, ABD, Türkiye ve batılı emperyalist güçler içinde güçsüz konumdaki Norveç'le sınırlı kalacaktır. ABD, batılı emperyalist güçlerin Doğu blokunu yutmalarının peşinden, körfezde etkinliğini Türkiye'ye verdiği yeni rolle güçlendirilip pekiştirmiştir. Eğer çok büyük gelişmeler olmazsa, ABD ve batılı emperyalist güçler arasındaki çelişki körfezde düğümlenip netleşecektir.

ASYA'DA DURUM

Uzun yıllar emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin odak noktasıydı. Çin devrimi, Vietnam devrimi, Laos'un ulusal kurtuluş mücadelesi, Kore'deki sosyal-kurtuluş mücadelesi ve Filipinler'de bugün bile yığınları kucaklayarak yürüten devrim mücadelesi, emperyalist halkaların önemli ölçüde kopmasını sağlamıştı. Ancak 1956'aki geriye dönüşler bu ülkelerde de yeni saflaşmalara neden oldu. ÇKP'nin önderliğinde modern-revizyonizme karşı mücadelede, Asya'da sadece Kampuçya yer aldı. Diğer ülkelerin hemen hemen tümü RSE'nin bölgedeki birer yarı-sömürgesi durumuna dönüştüler. Vietnam bölgede RSE'nin Asya Küba'sı gibi hareket etmeye başladı. Kampuçya'nın işgali de RSE'nin direktifiyle gerçekleşti.

MAO Zedung yoldaşın ölümüyle iktidarı gaspedip ML güçleri tasfiye eden Teng-Sio Ping-Hu Kua-Feng kliğinin Çin'i emperyalistlerin bir pazarı yapması, bölgeden kovulmuş emperyalistlerin tekrar boy göstermelerini beraberinde getirdi, "serbest Rekabet" iksirinden payını alan Çin ekonomisti tam bir felaketin eşğine geldi. Enflasyon, ahlak

*Mao Zedung yoldaşın
ölümüyle iktidarı
gaspedip ML güçleri
tasfiye eden Teng-Sio
Ping-Hu Kua-Feng
kliğinin Çin'i
emperyalistlerin bir
pazarı yapması,
bölgeden kovulmuş
emperyalistlerin
tekrar boy
göstermelerini
beraberinde getirdi,
"serbest Rekabet"
iksirinden payını alan
Çin ekonomisti tam
bir felaketin eşğine
geldi.*

yozlaşması ve artan işsizlik bugün Çin'in baş sorunlarını oluşturuyorlar. Çin pazarı Almanya ve Japonya tarafından elde edilmiş durumda. Bugünkü Li-Pen kliğinin "sosyalist" görünüyorsa ise, yeni Çin bürokrat burjuvazisinin güçsüzlüğüdür.

K.Kore, RSE ile geçmişte her ne kadar "mesafeli" ilişkilere girdiyse de, iktisadi yapılanması RSE'nin ihtiyaçlarına cevap verecek biçimde idi. Bugün, G.Kore'nin ABD tarafından açıkça desteklenmesi ve buna karşın sırt dayadığı RSE'nin pes etmesi, Kim-il-Sun kliğini yeni arayışlara yöneltmiştir. "Asya Asyalıdır" sloganıyla Japon emperyalistlerinin şemsiyesi altına sığınmak istemektedir.

Vietnam, ABD'ye karşı

verdiği şanlı kurtuluş kavgasının ertesinde RSE'nin güdümüne girmiş COMECON'UN bi üyesi olarak RSE'ye önemli oranda borçlanmış. Kampuçya'daki devrimci Kızıl-Kmer iktidanna karşı yürüttüğü siyasi savaşı kazanamayınca, Kampuçya'yı RSE'nin onayı ile işgal etmiştir. Bugün Japon emperyalistlerinin bir pazarı haline gelmiştir. İktisadi alanda tam bir çöküntü yaşıyor. Askeri gücü önemli oranda darbe yemiştir. "barış sürecine" uyarak "serbest rekabet" reçetesi sayesinde IMF'den bir milyar dolar yardım alabilmiştir.

Kampuçya'da, uzun yıllar başkan Mao-Zedung yoldaşın gösterdiği güzergahta sosyalizmi inşa etmeye çalışan Kızıl-Kmerler, Pol-pot önderliğinin hataları sonucu muhalefeti birleşmiştir ve sonuçta Vietnam sosyal-faşistleri tarafından Kampuçya işgal edilince iktidardan uzaklaşmışlardır. Ancak, halkın önemli bir desteğine sahip Kızıl-Kmer hareketi kesintisiz günümüze değin sürdürmüştür. Fransa'nın önderliği ile başlayan "barış" görüşmelerinde muhalefete blok içindeki Kızıl-Kmer hareketi dışlanmak istendiyse de, önemli askeri bir güce sahip Pol-pot'un varlığına katlanmak zorunda kalınmıştır. Bugün Kampuçya'da fiilen temsil edilen Kızıl-Kmer örgütü, giderek güçlenince emperyalistlerce hazırlanan bir komplo sonucu Kızıl-Kmer temsilcisi tartaklanmış ve Kampuçya'yı terk etmesi sağlanmıştır. Böylece emperyalistler kendi "barış sever"liklerini sabote eden bu "hırçın ve marjinal güç"ten kurtulmuş oldular. Ama bilinen bir gerçek var ki, O da, Kızıl Kmer hareketinin büyük gücü ve askeri yeteneğidir. Devrimci önderlik geçmişteki

hatalarından dersler çıkardığı oranda halk birleşecek ve yeniden Demokratik Halk İktidarını oluşturacaktır. Bunu başarmanın bütün maddi koşulları halen mevcuttur.

Filipinler'de, Marcos'un uzun yıllar süren kanlı faşizminin kitlelerde yarattığı tepkiyi gören ABD, Aqino kliğini "demokrasi" adına iktidara getirdi.

"demokratikleşme"ye önem veren Aqinonun Yeni Halk Ordusu'na (YHO) yaptığı 6 aylık barış süreci daha dolmadan köylülere askerlerce kurşun yağdırılması, yeni yönetiminde eskisinden fazla bir şey vermeyeceği halk gösterdi.

"Anti-militarist kişiliği" övgüler gören Aqino'nun "anti-komünist" kişiliği ortaya çıkınca, Filipin Komünist Partisi anlaşmaya uyamayacağını bildirdi. Seçimlere katılma gibi yanlış bir kararın FKP'ye verdiği zararı göremeyen önderlik giderek kitleler nezdinde umut olmaktan çıkmaya başladı. FKP

önderliğinde Halk savaşını yürüten YHO, bugün önemli bir askeri güç olmayı halen sürdürmektedir. Müslüman güçlerin örgütü olan MORO ile bazen ortak hareket etmelerine rağmen, eylemlerinde önemli bir duraksama görülüyor. Ancak, FKP, bölgedeki devrimci ve ML biliminden etkilenmiş bir güç olarak varlığını sürdürüyor. Siyasi ve iktisadi çöküşün yarattığı olumluluktan faydalanabilirse, iktidarın tek alternatifi olmayı sürdürebilir.

Sri-Lanka'da mücadele eden Tamil Kurtuluş Kaplanları (ELAM)ciddi bir güç olmayı sürdürüyorlar. Hindistan tarafından 89 yılında saldırıya uğramalarının ertesinde dayatılan "barış" bir hayal olmaktan öteye gitmedi. Diğer yandan İngiliz

emperyalistlerinin uşağı konumundaki Sri-Lanka hükümeti Tamiller'e karşı uyguladığı soy kırımı ayyuka çıkarmıştır. Gelişmeler ELAM örgütünün mücadeleyi Hindistan'a kaydıracağını gösteriyor. Çünkü, Tamil ulusunun önemli bir bölümü Hindistan'ın Sri-Lanka ile sınır bölgesinde yaşıyor.

Hindistan, ulusal gelişmelerin kanlı çözümlerle gündelikleştiği bir ülke, Müslüman Keşmir kesiminin Pakistan tarafından kışkırtılması, Sih hareketinin aktifliği ve yeni bir sorun olmaya başlayan Tamil Kurtuluş Kaplanları. "Demokrasinin Asya'daki beşiği" Hindistan İngiliz sömürgecilerinin uzun yıllar denetiminde kaldı. Ancak, bölgedeki diğer ülkelere göre iktisadi gelişmişliği, bağlantısızlar hareketi içinde Hindistan'a önemli bir avantaj sağladı. Bölgenin önemli askeri güçlerinden biridir. Batılı emperyalistlerin ülke üzerinde bir etkinlikleri var. Pakistan tarafından kışkırtılan Keşmir sonundan dolayı Pakistan askeri alanda destekleyen ABD ile önemli anlaşmazlıklar olmuştur. Hindistan bu konuyla gelecekte muhtemelen Çin ile birlikte hareket eden bir ülke olacaktır. İşçi sınıfı hareketinin eyaletlerde farklılık göstermesi ve KP'nin güçsüzlüğü Hint egemen güçlerin şimdilik saltanatlarını sürdürmelerini sağlıyor.

Pakistan, ABD'nin bölgedeki jandarması ve yarı sömürgesi olarak Afganistan'ın işgaliyle birlikte ileri karakol oldu. RSE'nin önüne baraj çekmek için askeri alanda güçlendirilen Pakistan'da, Ziya ül Hak'ın CIA darbesiyle tasfiye edilmesi ertesinde gündeme getirilen "demokrasi"oyunu da hakın öfkesini yatıştıramamıştır.

İran'ın kaybıyla önemli stratejik bir konuma yükselen Pakistan IMF'nin "reçeteleri" sayesinde iktisadi çöküş çukuruna yuvarlanmıştır. KP'nin gücü yok denecek kadar azdır.

Afganistan, Heyber geçitlerinde İngiliz geçitlerinde İngiliz sözcülerini mezara gönderen Afgan halkı RSE'nin komploları ve fiili işgaline karşı da baş eğmez tutumunu sürdürmüştür. Gericici dinci kanatların önderliğinde de olsa afgan halkı kendi ulusal devlet bütünlüğüne yönelik çarlara karşı tarihinin en uzun ve kanlı savaşına girdiler. Ancak RSE'nin çöküşüyle birlikte yapılan gizli pazarlıklar sonucu bugünkü Kabil iktidarı koltuğunu koruyor. ABD, geçmişte desteklediği kesimlere bugün sırt çevirmiş durumda. Mollaları artık Moskova ağırlıyor.

Bölge ülkelerinden **Bangladeş** ABD'nin etkinliğinde bir ülke. **G.Kore,** uzun yıllar ABD'nin bölgedeki askeri üssü görevini gördü. Gelişen halkın muhalefetini törpülemek için Lanse edilen "demokratikleşme" ve "Kore mucizesi" tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış durumda. **Singapur,** **Tayvan** ve **Hongkong** İngiliz sermayesinin Uzak-Asya'daki bankaları konumunda. **Malezya** "anti-komünizmin kalesi" olarak ABD'nin güdümünde. Tayland keza aynı durumda.

RSE'NİN ÇÖKÜŞÜ

1917 Ekiminde proletaryanın tarihte ilk kez iktidara yerleşerek kendi kendisini yönettiği Lenin ve Stalin yoldaşların ülkesi SB, Stalin'in 1953 yılında ölümü ve 1956 yılında Kuruşçev modern-revizyonist bürokrat burjuvazinin iktidarı gasp etmesiyle kapitalist egemenliğin

tahakkümü altına girdi. Lenin ve Stalin yoldaşların önderliğinde büyük özverilerle inşa edilmiş sosyalizmin birikimleri zemininde hızla palazlanan yeni burjuvazi Parti önderliğinden başlayarak altlara kadar kendi iktidarını pekiştirdi. Kolektif üretim merkezlerinden başlanarak bütün üretim yeni burjuvazinin uluslararası alanda rekabetine yönelik düzenlendi. Üretim araçları peyder pey parti üst kademelerinde yer alan bürokratların denetimine girdi.

Uluslararası alanda yeni ve maskesi tamamen düşmemiş sosyal-emperyalist bürokrat burjuvazi, sosyalist dönemde karşılıklı işbirliği ve dayanışma temelinde kurulmuş dış ilişkileri emperyalist amaçları için kullanmaya başladı. COMECON aracılığıyla bir çok ülkedeki üretimi kendi ihtiyaçları doğrultusunda değiştirmeye zorladı. Hızla palazlanan genç yeni burjuvazi uluslararası alanda başını ABD'nin çektiği batılı emperyalist güçlerle rekabete girişti. Sosyalizmin kendisine sağladığı ekonomik birikiminin avantajlı durumuyla kısa zamanda halkların baş düşmanlarından birisi konumuna geldi.

İktisadi alanlardaki güçlenmesini VARŞOVA paktının yardımıyla askeri alanda da sürdürdü. Başta uzak asya olmak üzere, Afrika ve Latin Amerika'daki bir çok pazanın sahibi oldular. Azgın saldırganlığını Çekoslavakya'nın işgaliyle doruğa ulaştırdılar. Pençeleri altında bulundurduğu Bulgaristan, Romanya, Macaristan, Çekoslavakya, Vietnam, Etopya, Mozambik, Angola, Suriye ve Küba gibi ülkelerin bütün üretimini denetliyor ve emperyalist amaçları uğrunda müdahale edebiliyordu.

İçte de, Stalin döneminde gönüllü bir temelde bir araya gelen cumhuriyetlere de baskılar uyguluyordu. Özellikle 60'lı yıllardan başlanarak bütün önemli sanayi kuruluşları ve nükleer tesisler Rusya Federasyonu ve Ukrayna'da toplandı. Rusya Federasyonu

Yeltsin: Amerika'nın koltuk değneği.

iktisadi ve siyasi alanda diğer cumhuriyetlerin üstünde tutuldu. Cumhuriyetler arasındaki gelişmişlik farkı giderek artmaya başladı.

Brejnev dönemindeki "şahin politika" adlı ilhak ve şantaj teorisi Afganistan'ın işgaliyle pratikle bütünleşti. Ancak, Afganistan işgali beklenenin tersine RSE'ne çok pahalıya mal oldu ve sonlarının başlangıcını teşkil etti.

İktisadi alanda emperyalist Dünya sistemin girdiği bunalım RSE'ni derinden etkiledi. Artık karşısında sadece rekabet edebilen ABD yoktu. Toparlanmış Almanya ve Japonya'nın pazarlarda boy göstermesi RSE'nin lokmasını küçülttü. Sofra aynı sofraya ama yeni katılımlarla lokmalar

küçülmüştü. Sanayisinin büyük bölümü askeri yatırımlara ayırmış RSE, iktisadi planda rekabet edemeyince ilk önceleri gerileme ve peşinden, çöküş başladı. Hantal bürokrat kendisini yenilemediği ve sadece geçmişten kalan nimetlerle yetindiği için tasfiye edilmeye yüz yüze kaldı.

İşte Gorbaçov'un liderliğini yaptığı atılımcı bürokratlar "glasnost" ve "Prestroyka" sahnede görüldüler. yapılacak ilk iş, toparlanmak ve yeni bir atılım için yapılanmaktı. İlk elden sosyalist dönemde kalan ve halkı uyutmak için kendilerine değinilmeyen ve ancak sürekli palazlanıp gelişmek isteyen burjuvaziyle çelişki arz eden kazanımlar, kaldırıldı. Sosyal güvenlik yasaları, işsizleri koruma yasaları, hastalık parası ve kadınların işteki eşitliğini sağlayan yasalar ve fiyatların sübvansiyonu gibi kazanımlar ekonominin kamburları kesip budandı. Askeri alanda önemli bir bütçe giderine mal olan eskimiş nükleer silahlar "barış" türkülerinin eşliğinde imha edildi. Böylece Gorbaçov "Nobel Barış Ödülü'ne" layık olamının taşlarını döşemişti.

Ancak, gelişmeler hiç de onların beklentilerine cevap verecek cinsten değildi. İçte uzun yıllar baskı altında tutulan diğer cumhuriyetlerin bürokrat burjuvaları paylaşımından daha çok pay talep etmeye başladılar. İlk önceleri Gorbaçov tarafından eski bürokratların etkinliğini kırmak için desteklenen bu burjuvalar giderek Gorbaçov'u aşır yeni taleplerle ortaya çıktılar. Hem eski hantal Brejnevci bürokratlarla hem de cumhuriyetlerin bu yeni efendileriyle uğraşmak ve daha da önemlisi halkın beklentilerine cevap veremediği için sürekli prestij yitirmesi kasa

Bağımsız Devletler Topluluğu'nun ilk sancıları

Yeltsin karşıtları sokaklara döküldü

ESKİ birliğe dönülmesini isteyen komünist rejim yanlıları Rusya Federasyonu Başkanını istifaya çağırıyor. Göstericilere göre, Yeltsin'in "çok tedavisi" ülkeyi sivil savaşın eşiğine getirdi.

MOSKOVA. (Hürriyet)

SOVYETLER Birliği'nin yerine resmen oluşturulan Bağımsız Devletler Topluluğu ilk sancılarını çekmeye başladı. Moskova ile St. Petersburg da önceki gün sokaklara dökülen komünist rejim yanlıları Bağımsız Devletler Topluluğu nun yasa dışı olduğunu öne sürerek Yeltsin'in istifa etmesini istediler. Sertlik yanlıları Victor Alksnis ile Vladimir Zirinovski liderliğindeki muhalifler eski birliğe dönülmesi yolunda çağrıda bulundular. Zirinovski,

Moskova'da toplanan yüzlerce göstericiye hitaben yaptığı konuşmada, Yeltsin ve diğer liderlerin devlet suçu işlediklerini ve bunun hesabını vermek zorunda olduklarını söyledi. Çoğunluklu orta yaşlıların oluşturduğu ve ellerinde Lenin ile Stalin'in portrelerini taşıyan göstericilerin ayrıca "Sovyetler Birliği'ni halk istedi. Bağımsız Devletler Topluluğu'nu ise ayrılıkçılar" şeklinde sözlerin yazılı olduğu pankartlar taşıdıkları da dikkat çekti. Bolşevik Devrimi'nin beşiği olan St.Petersburg'da da toplanan yüzlerce kişi Yeltsin'in ekonomik reformlarını protesto ettiler. Eski adıyla Leningrad'da toplanan kalabalığa hitaben bir konuşma yapan komünist Nina Andreyeva "Yeltsin'in halen uygulamakta olduğu çok tedavisi bizi katliam tehdidiyle karşı karşıya bırakmaktadır. Reformcular bizi sivil savaşın eşiğine getirdiler" dedi.

zamanda Gorbaçov'un "melek" maskesini düşürdü. Halk, onun da diğerlerinden farklı olmadığını gördü.

Halkın hoşnutsuzluğu ve uluslararası alandaki gerilemiş "muhafazakar" adlı eski bürokratları harekete geçirdi. Parti içinde Igor Ligaçevin önderlik ettiği bu kanat güçlenmeye başladı. Gorbaçov'un işe yaramadığını gören klik, "başarısız bir darbe" girişiminde bulundular. Ancak, darbe önceden "bilindiği"(!) için kahraman "anti militarist" Boris Yeltsin hızla umut gösterilmeye başlandı. Bilindiği gibi, B.Yeltsin Rusya Federasyonunun başkanlığını yapıyor.

Boris Yeltsin'in "demokratlığı", Rusya Federasyonu'ndan ayrılmak isteyen diğer cumhuriyetlere karşı zorbalığa dönüşüyor. Rus çarı Petro'nun müsvettesi B.Yeltsin Ukrayna ve İnguş

Cumhuriyetlerinin üzerine tanklarını göndereceğini ilan ediyor. Diğer yandan, kendisi gibi güçlü olmayan cumhuriyetleri de geleceğin büyük Rusya'sı için pazar olmaya zorluyor.

Trans-Kafkasya'da başlayan "etnik" çatışmaların ise Stalin ve Lenin döneminde yapıldığı iddia edilen hatalarla hiç bir ilişkisi yoktur. Bilinçli körüklenmiş olan ulusal çelişkiler, içte giderek teşhir olan Gorbaçov şürekasının gerçek yüzünü gizlemek ve halkın dikkatlerini bu yöne çekmek için körüklenmiştir. Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki Karabağ sorunu durup dururken neden gündeme gelsin ki?

RSE, güdümünde bulundurduğu D.Almanya'yı milyarlarca markın Rusya Federasyonu'na akması için gizli pazarlıklar sonucu B.Alman emperyalistlerine peşkeş çekmiştir. Romanya'daki

Çavuşesku hanedanlığının askeri darbeye uzaklaştırılmasını bizzat tertiplemiştir.

Çekoslavya, Polonya ve Macaristan'ın Batılı emperyalist güçlere bırakılması, "7 ler zirvesi"nde elde ettiği bir kaç dolar yardım karşılığıdır. Şimdi yapılmasına çalışılan ise, Rusya Federasyonu'nun güdümünde yeni bir birlik anlaşmasını küçük cumhuriyetlere dayatmaktır.

RSE, uluslararası alandaki emperyalist rekabette pes etmiştir. İktisadi çöküntüsü onu bir çok ödün vermeye zorlasa da, askeri gücünü önemli oranda korumaktadır. Asya'nın "süper ülkesi" Rusya Federasyonu, şimdilik kendi iç çelişmelerini çözerek güçlenmiş bir durumda

pazarlarda yeniden boy ölçüşmeye hazırlanıyor. Eski Varşova Paketi gibi olmasa da, özellikle batılı güçlerle ittifak edebilecek bir güç olmaya adaydır. Yeni Çar Yeltsin önderliğindeki Rusyanın başta Alman emperyalistleriyle flörtü boşuna değil.

ORTADOĞU VE BARIŞ GÖRÜŞMELERİ

Orta-Doğu bugün emperyalistler arası çelişkilerin çekim merkezi olmayı sürdürüyor. RSE'nin pazarlardan kovulmasıyla başlayan yeni pay kapma dalaşı, farklı çelişkilerin bölgedeki yansımalarını da beraberinde getiriyor. Güçleri bölgede yoğunlaştıran ve yeni ittifaklar "barış görüşmelerinin" gölgesinde sürüp gidiyor.

(SÜRECEK)

POLİS TARAFINDAN KURŞUNLANARAK, SAKAT KALAN HASAN ERDEM'İN TUTUKLULUĞU DEVAM EDİYOR

16 Aralık 1991 günü İstanbul I Nolu DGM'de Hasan Erdem'in mahkemesi yapıldı. Hasan Erdem 19 Ekim günü, Haznedar'da polislerin ateş açması sonucu yaralanmış ve daha sonra götürüldüğü hastanede kangren olması üzerine bacağı kesilmiş, ardından tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne konulmuştu.

Mahkemede kendisine yöneltilen iddiaları kabul etmeyen Erdem, sorgusunu okuyarak, olayın meydana gelişini şöyle anlattı:

**I NOLU DEVLET GÜVENLİK
MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA
İSTANBUL**

SORGUMDUR

Sorguma 19 Ekim sabahı yaşadıklarımı açıklayarak başlıyorum.

Ailemle birlikte Bağcılar/ Yenimahalle otuyordum. Olaydan bir gün evvel Haznedar'da oturan ablamla Metrodan alışveriş yapmak için anlaşmıştık. 19 Ekim sabahı ablam telefon ile arayarak hemen gelmemi istedi. Kahvaltı dahi yapmadan, Yenimahalle'den minibüse binerek Haznedar'a doğru yola çıktım.

Haznedar'da minibüsten inerek, ablamların oturduğu Çalışlar Caddesi'ne doğru yürümeye başladım.

Eve 100-150 metre mesafe kalmıştı ki, birden, ardarda patlayan silah sesleri duydum. Bir anda telaşa kapıldım. Kaçmaya başladım. Direkt üzerime ateş edildiğini hissediyordum. Kurşunlar saçılarımı okşayarak geçiyordu. Bu beni daha da ürktürüyor, nereye koştuğumu bilmeden daha da hızlı koşmama neden oluyordu. Bu kaçma-kovalama ne kadar sürdü bilmiyorum. Bildiğim ve

hatırladığım tek şey, başıma doğru gelen kurşunlar.. Bu kaçışma esnasında birden sol ayağımdan bir yanma hissettim. Sendelendim. Ama durmadım. Bu ölüm çemberinde bir an önce kaçıp, kurtulmak istiyordum. Fakat sağ ayağımdan bir sıcaklık duyar duymaz hareketsiz, yere yığıldığımı hatırlıyorum. Başımı kaldırıp, geriye baktığımda, polislerin küfürler savurarak üzerime doğru geldiklerini gördüm, ölüm üzerime koşar gibiydi. Kaçmak istiyordum. Doğrulmaya çalıştım. Tam da bu sırada çok kısa bir mesafede -yaklaşık dört metre kadar- "dur" ihtarında dahi bulunmadan üzerime rastgele ateş etmeye başladı polisler. Her ateşten sonra polislerin zafer çılgınlıklarını, "geberttik" diye nara atmalarını duyuyordum. Bacağıma ardarda kurşunlar saplanıyordu.

Şunu tekrar belirtme gereği duyuyorum, polis bu süre boyunca bir kez olsun "dur" ihtarında bulunmamıştır. Karşılaştığımız andan itibaren sürekli olarak başımı hedef alarak ateş ediyorlardı. Bense polislerin neden ateş ettiğini dahi bilmeden, bu çemberden çıkma gayretiyle, bilinçsiz bir şekilde sürekli kaçıyordum.

Ayrıca şunu da belirtmeliyim ki, polislerin elimde bir silah olduğu iddiası koskocaman bir yalandır. Olay günü üzerimde silah veya silaha benzer herhangi bir şey yoktur. Silahı nerede bulduklarını bilmiyorum. Ama neden üzerime yılmak istedikleri açık. Amaçları ilgisi olsun, olmasın bir "fail" bulmaktı. Piyango bana çıkmıştı.

Haznedar'da bulunan Yaşam Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada, üzerimde sadece kilot kalacak şekilde soyuldum. İki saat boyunca burada bekletildim. Hiçbir tıbbi müdahale yapılmadı. İki saat sonra

Çapa Hastanesi'ne kaldırıldım.

Bilincim giderek zayıflıyordu. Ama Çapa'da da uzun süre bekletildiğimi bu bekletilme süresi içerisinde sivil polislerin sürekli birşeyler sorduklarını tehdit ettiklerini, olayı yaptığımı kabullenmezsem ameliyata aldırılmayacaklarını vb. dediklerini hatırlıyorum.

Bir yandan ameliyata alınmamı geciktirirken, diğer yandan da kaba dayakla hazırladıkları bazı evraklara imza atmam için beni zorluyorlardı. Henüz neyle suçlandığımı tam olarak bilmiyordum. İnsanlık onurundan zerrece bir pay alamayan bu mahluklarla, konuşmak, henüz ne olduğunu dahi bilmediğim bir şeyi kabullenmek, insanlık onurunu bu çapulcuların insafına bırakmak olurdu. Bu açıdan her defasında kendileriyle konuşacak bir şeyimin olmadığını belirtiyor, verdikleri evraklara imza atmıyordum.

Çapa'ya geldikten yaklaşık 12-13 saat sonra ameliyata alındım. Bu bilinçli bir geciktirmeydi. Olayla ilgimin olmadığını ve zorluda kabullendiremeyeceklerini anlayınca, beni öldürürük olayı geçiştirmeyi amaçlıyorlardı. Ama her türlü çabalarına rağmen beni öldüremediler. Ve gerçekleri anlatıyor olmamı engelleyemediler.

Bu insanlık dışı mahluklar hakkında suç duyurusunda bulunuyorum. Olaylar dizisi bunlarla da bitmiyordu. Polislerin kendisini temize çıkarması için bunlar yetmiyordu. Aleyhlerinde olan bazı delilleri ortadan kaldırıp, yeni senaryolar bulma zorunluluğunu duyuyordular.

İşe ilk olarak üzerime yakından ateş ettiklerini ispatlayacak delilleri ortadan kaldırmakla başladılar. Çapa Tıp Fakültesi Başhekimi Sağman soy ismini bilmiyorum-polisle işbirliğine girerek "gazlı

kangren" olduğum gerekçesiyle elbiselerimi yakma talimatı verdi. Doktorların belirttiğine göre olayın dördüncü gününde gazlı kangren geçirmiştim. Oysa elbiselerim, vurduğum zaman kaldırıldığım Yaşam Hastanesi'nde üzerimde çıkarılmış ve sadece kilotla bırakılmışım. Eğer 4. günde gazlı kangren olmuşsam, ilk gün üzerinden çıkarılan elbiselerin gazı kangrenle ne ilgisi olabilir? Elbetteki hiç bir ilgisi olmaz. Elbiselerimin "gazlı kangren"li olduğunu varsaysak dahi bu bir doktora delilleri yok etme hakkı verir mi? Veya böyle bir durumda elbiseleri muhafaza edemezler miydi? Bacağım gazlı kangren olduğu halde muhafaza edildiğine göre, elbiseler çok daha kolay muhafaza edilebilirdi. Ama polislerin "delilleri yok etme" çabaları, başhekimin "olağanüstü" gayretleriyle birleşince elbiselerim yakıldı. Nasıl olsa kesilen ayağın o durumuyla bir şeyler tespit etmenin olanağı yok.

Kimse kalkıp, bazı tıbbi terimlerin ardına gizlenerek birşeyler açıklamaya kalkmasın. Her şey gün gibi ortada. Polis yakından ateş ettiğini, elbiseler üzerinde tespit etmek mümkündür, elbiseler yok edilerek bu imkansız hale getirmiştir.

Polisin delil yok etme ve aleyhte delil yaratma çabaları bununla da bitmiyor. Olayla ilgili gerçek dışı tutanaklar tutularak, kendince bir

şeyleri ispatlamaya çalışıyorlardı.

Örneğin elbise arama tutanakları. Elbiselerim Haznedar Yaşam Hastanesi'nde üzerimde çıkarılmasına rağmen her nedense tutanak, saatler sonra gittiğim Çapa Hastanesi'nde tutulmuş. Ve bu tutanaklarda elbiselerimde 23 adet kurşun çıktığı yazılı. Her

ne hikmetse kurşunların sayıları bazı tutanaklarda 13 adet diye geçiyor. Bu nasıl açıklanabilir? Bu durumda iki seçenek var önümüzde, ya polis tarafından Yaşam Hastanesi'nden çıktuktan sonra ceplerime mermi kondu ya da tutanaklar tamamen sahte. Bunlardan 2. seçenek daha mantıklı olandır. Bu tutanaklardaki kurşun sayılarına ilişkin çelişkilerden de görülebilir.

Ayrıca tanık olarak gösterilen Yusuf ÖZYOL'un aynı gün, aynı saat ve aynı dakika polisi verdiği iki ayrı ifadenin birbirleriyle çelişki içinde olması muhtemelen bu ifadelerin tanığın iradesiyle alınmadığını gösteriyor. Çünkü hiç kimse bir anda iki farklı şey söyleyemez. Polis ifadeyi yazmış ve imzalatmıştır.

Sonuç olarak;

19 Ekim Sabahı ve akabindeki gelişmeleri kısaca sorgumda belirtmeye çalıştım. Polis kurumunun pek "temiz" çalışmadığı her gün biraz daha iyi anlaşılıyor. Bu tür olaylar giderek sıradanlaşmaya başladı. Bahçelievler polisinin bu konudaki sicili ortadadır. Daha ben vurulmadan bir hafta kadar önce yine bir eylemden sonra çevreye saldırmış olayla hiçbir ilgisi olmayan ve gezmeye çıkmış dört arkadaşın Mustafa AKTAŞ'ı üzerine 14 kurşun sıkarak öldürmüş ve diğer üçünü gözaltına almıştır. Mustafa AKTAŞ "terörist" olarak

kamuoyuna lanse edilmiş ve ellerinde güçlü silahlarla yakalandıkları açıklanmıştı. Ama daha sonra bunun gerçek olmadığı, Mustafa AKTAŞ ve arkadaşlarının olayla hiçbir ilgileri olmadıkları gibi ellerinde silahta bulunmadığı, polislerin ateş açması üzerine korkup, kaçtığı ve bunun üzerine 14 kurşunla vurularak öldürüldüğünü ortaya çıkmıştı. Fakat bildiğim kadarıyla, Mustafa AKTAŞ'ı vuran polisler hakkında herhangi bir işlem başlatılmamıştı. Bu da polisin pervasızlığını artırmış; "fail" bulma sevdasıyla yoldan geçenlere ateş etme cesareti vermiştir.

Dün Mustafa AKTAŞ'ın üzerinde oynanan senaryo, bugün benim üzerimde oynanmak isteniyor. Tek farkla, üzerime ateş edilen 8 kurşuna ve polisin tüm çabalarına rağmen halen yaşıyorum. Ve ben bu olayın peşini bırakmayacağım. Çünkü kimsenin vurulmasını istemiyorum.

Bu olayda bir bacağımı kaybettim. Gözaltına alınıp, tutuklandım. Psikolojik ve fiziki olarak derinden etkilendim. Bir insanın hayatının bu kadar ucuz olmadığını düşünüyorum. Bu açıdan beni vuran ve sorgulayan polisler, ayrıca Çapa Tıp Fakültesi Başhekimini soy ismini bilmediğim Sağman isimli doktor hakkında suç duyurusunda bulunuyor, cezalandırılmalarını istiyorum.

Ayrıca tutukluğumun devam

etmesi mağduriyetimin devam etmesi bir yana, insanlık onuruna sürülmüş bir lekedir. Bu lekenin kaldırılmasını ve tahliyeme karar verilmesini talep ediyorum" dedi.

Mahkeme; avukatlarının ve Hasan Erdem'in tahliye istemlerinin reddedilmesi ve Erdem'in tutukluğunun devamına karar verilmesi ile, ileri bir tarihe ertelenerek sona erdi.

GECEKONDU HALKINI YENİ SALDIRILAR BEKLİYOR!

Kapitalistlerin parselleyip inşadan sonra pazarlamadığı ve devletin imar planıyla resmileşmediği yerler "gecekondu" statüsündedir. Oturan halkın devletten izin almadan binbir güçlkle yaparak başını soktuğu, her türlü altyapı hizmetinden yoksun yerlerdir. Devletin yıkım vb. baskılarına karşı mücadeleleri sürecinde kendi olanaklarını zorlayarak (elektrik, su vb.) belli zorunlu gereksinimlerini karşıladığı oranda yasallaştırılır.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte şehirler meydana gelir. Köylerde mülksüzleştirme hızlandığı oranda şehirlere akın başlar, aynı zamanda kırdan sefaletin artmasıyla şehirlere akın daha da artar. Yoksulluk ve sefalet içinde gelen halk, şehirlerde de gecekondu yapılarak sefil yaşamını orada da sürdürür. Esası kır yoksulluğu, şimdi gelir şehir yoksulu olur.

Kimse gecekondu çok sevdiğinden dolayı oralara doluşmaz. Başka bir çıkar yol kalmadığı için, binbir güçlkle başını sokacağı bir yer yapar. Yer yapmasıyla birlikte devlet, polisi jandarmasıyla, belediyesiyle, tefecisiyle sürekli saldırır, gecekonduyu yıkar, kurşunlar, işkencehanelere çeker veya hırpalayarak, karda kışta soğuk, yağmur ve çamurlara terkeder, eşyasını kırıp döker ve psikolojik işkence altına sokar. Su, elektrik, yol vb. gibi zorunlu altyapıları verilmez veya işkence haline getirilir. Sağlık vb. kamu hizmetlerinden yoksun bırakılır. Bunlardaki kalınılmaz aşağılanma vb. Ancak oy toplama zamanları

hatırlanır. Burjuva partileri üşüşür, yüzüstü vaatler verilip beklentiye sokulur. seçimlerden sonra yine "kader"lerine terk edilir. Başlıca yönlerine değindiğimiz baskılar yaşamlarının bir parçasıdır. Buralarda sürekli polis ve jandarma baskı ve terörüne maruz kalmaktadırlar. Bu seçim sonucunda çıkan DYP-SHP hükümeti,

"demokratikleşme", "şeffaflaşma", "vatandaşın haklarının koruyucusu olacağız" vb. gibi alçakça demagojik vaatlerle ve burjuva başında bu propagandalara ağırlık vermesinin eşliğinde gecekonduya saldırılarını arttıracaklardır. Bir taraftan kitlelerin yükselen mücadelesi karşısında bazı demokratik hakları tanımak zorunda kalmaları, verilen vaadlere rağmen yoğun tepkisini kazanmama, uluslararası alanda teşhir olan bazı kaba yönlerini törpülemek zorunda kalmalarını büyük bir "demokrasi getirme" havasını verirken: diğer taraftan şehirleri terör yuvaları olmaktan çıkaracağız.

İstanbulda 100 bin polis lazım, Doğu ve Güneydoğuda terörü ne pahasına olursa olsun çözeceğiz, Irak ve Suriye'deki kamplar vurulması gerekiyorsa onuda yapacağız vb. tehdit savurmaları vaadlerinin sahteliğini ve ne yapacaklarını şimdiden göstermektedirler.

Yeni hükümet kurulumu, bir çok olayda, alakası olmayan konfeksiyon işçisi... İETT işçisi Şefik DEMİR vb. insanların vurulması ve vurulmalarını meşru göstermek için "teröristlerle çatışmada vuruldu" diye göstermeleri; bir aydır siyasi

şubede gözaltında kayboldu denilen Hüseyin TORAMAN gibi olaylar, siyasi olmayan davada işkenceyle öldürülen Yücel Özen, sekiz katlı binadan atılan Hüseyin FİDANOĞLU gibi ölüm olaylarının artması, Kürdistan'da hergün evden, sokaktan, yoldan alınıp kurşunlama olayları vb. Bütün bunlar hükümetin önümüzdeki süreçte ne yapacağını gösteriyor. Bu kimseyi şaşırtmasın. Bu bir devlet politikasıdır.

Dahası birkaç gün önce İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU'nun "Gecekondu, anarşi kaynağı" demesi ve gecekonduya hedef göstermesi öyle geçirilecek birşey değildir.

Bu, onların ne yapmak istediğini ortaya koymaktadır. Kimse hafife almamalıdır.

Bu demektir ki, oy vermedin diye gecekonducuların başına gecekondu yıkılacak veya yıkımlar artacaktır. Bu demektir ki, gecekondu mahallelerine polis ve jandarma sürekli operasyonlar yapacaktır. Baskıları artıracaktır. Bu demektir ki, gecekonducularda çok insan kurşunlanacaktır. Gecekonducularda oturan devrimci, demokrat çok insan, eski işçileri Bakını A.Aksu'nun, İsmail ORAL olayına dediği gibi "hücre evi basıldı, tankla, topla, kalşnikofla saldırdılar. gül atacak halimiz yoktu" denilerek imha edilecektir. Gecekonducularda oturan halkımız ve bütün devrimciler çok uyanık olmalı ve bu hedef gösterilmeyi PROTESTO etmeli, devrimcilerle yekvucut olmalı, başka türlü saldırıların önüne geçemeyeceklerinin bilinciyle hareket etmelidir.

EGEMEN GÜÇLERİN GÜDÜKLEŞMİŞ OYUNU, MEŞRULUĞUNU YİTİRMİŞ MECLİSE TAZE KAN

ERKEN SEÇİM

ANAP hükümeti iktidarında kaldığı 8 yıllık zaman zarfı içinde 12 Eylül askeri faşist cuntasından devraldığı mirası daha da zenginleştirerek bugüne kadar getirmeyi başardı. Devraldığı miras kan, zulüm, işkence, yoksulluk; sömürü ve baskıyla şekillenmiş bir yönetimdi. ANAP bu yönüyle kendini çırılçıplak sergileyen vahşet içerikli iktidara, düzmece demorasiyle oluşturulan parlamentoda, demokratik bir görünüm verme görevini üstlendi. Ve bu vasifesisinde uzunca bir süre başarılı oldu. Ancak güneşin balçıkla sivanamıyacağı nasıl bir gerçekse bir halkı silah zoruyla, baskıyla ve sahte demokrasiyle susturmanın imkansızlığı bir o kadar ortadadır. Yaşanılan süreç, bu gereği çeşitli acı deneylerle, 12 Eylül artığı iktidara kabullendirmiştir.

ANAP iktidarı; ekonomide; % 100'lere varan enflasyon, dizginlenemeyen iç ve dış borçlar, gittikçe yükselen bütçe açığıyla her geçen gün artan işten çıkarmalar ve işsizlikle, işçi, köylü, memur, kısaca halkın bütün emekçi katmanlarına uyguladığı anti-demokratik, keyfi baskı ve

zor politikalarıyla, cezaevlerinde, karakollarda, kışlalarda, devletin bütün güvenlik kurumlarında uygulattığı işkenceyle; evde, sokakta, işte, sorgusuz, sualsiz insan katlini hedefleyen infaz metoduyla Kürt ulusuna uyguladığı baskı, sindirme ve asimilasyon politikasıyla sıralanmakla bitmeyecek olan her türlü faşist uygulamalarıyla, çürüyen, kokan ve meşruluğunu yitirmiş, yüzünü maskeleyebilmek için erken seçim oyununa dört elle sarılmıştır.

"ÖLÜYÜ DİRİLTME DÜZMECESİ"

Her yönüyle gözden düşmüş ve kokuşmuşluğunu gizleyemeyen ANAP hükümeti, kitleler üzerinde kaybettiği güvenini, kazanabilmek için, parti yönetiminde yüz değiştirme çalışmalarına başladı. Başbakanlık koltuğunu, Özal'dan devralan Akbulut'un teşhir olan kukla kişiliği ve bu temelde uyguladığı gayri ciddi politikaları, diğer düzen partileri ve halkın dilinde alay konusu olunca, tekrar yeni yüz arayışları gündeme geldi.

Bu politik oyunlarda başrol oyunculuğu için Mesut Yılmaz uygun görüldü. Yılmaz bu role uygun olduğunu, kısa sürede yaptığı hızlı çıkışlarla kanıtladı. İvedilikle, kukla olmadığını Özal'ı dikkate almadığını demokrat bir kişiliğe sahip olduğuna inandırıcılık kazandırabilmek için bir ölçüde kaybedilen meşruluğu, geri sağlayabilmek için çeşitli politik manevraları uygulamaya soktu. En etkili çıkışı ise erken seçim kararı oldu. Bu çıkış bilinçsiz toplumsal katmanlarda ses buldu ve önemsenmeyecek bir miktarda, ANAP'ın oy hanesine artı puan getirdi. Diğer bütün düzen partilerinin hazırlıksız yakalanmaları ve seçime hazır olmamalarına rağmen, düzenin sosyo ekonomik açmazlarının çözümünde acil bir reçete niteliği taşıyan bu uygulamaya boyun eğdiler. Aynı zamanda iktidara gelme olasılığının yüksekliği karşısında ve oy oranlamasında az bir çoğunlukla iktidara gelme şansını da göz önünde bulundurarak erken seçime dört elle sarıldılar.

GERÇEKLEŞEMEYECEK VAADLER FURYASI

Kendi iç çaplarında, bu seçimden, küçük yada büyük belirli ölçülerde kazanımlar bekleyen ve seçimlere katılan düzen partileri, yoğun propaganda faaliyetlerine giriştiler. Parti liderleri aynı gün içinde; yurdun veya herhangi bir şehrin iki, üç ayrı yerinde, halkla bütünleşme yada kucaklaşma diye adlandırdıkları mitinglerde koşturarak memleket, millet ve görev aşkıyla nasıl yanıp tutuştuklarını kanıtlayarak mücadelesine soyundular. Aynı süreçte, partili, partisiz, çeşitli vatandaşlar, yurdun dört bir yanında, sokak cadde ve binaları, taraftarı oldukları partinin flama, bayrak, ve anblemleriyle renklendiriyorlardı. Böylelikle, ülkede, işleyen bir demokrasinin mevcut olduğunu gittikçe artan, ekonomik, politik ve sosyal problemlerin, düzen sınırları içinde çözümlenebileceğinin mesajı, halka kabullendirilmeye çalışıldı. Başta televizyon, radyo, renkli basın, reklam ajansları ve çeşitli iletişim araçlarıyla, vatandaşlar seçime çağrıldı. Oy kullanmanın, bir yurttaşlık görevi olduğu aksi arayışların kanundışı ve zararlı olduğu, doğrultusunda çok yoğun bir propaganda başlatıldı.

Erken seçim hengamesinde, gözden kaçırılmayan önemli bir nokta, partilerin propaganda çalışmaları sırasında, yurdun dört bir yanında, yerleşim

bölgelerini renkler cümbüşüne büründüren, bayrak, flama ve poşetlerin reklam şirketlerine verilen milyarların ekonomik bedeli kimlere ödetileceği sorunuydu.

Yılların Kurt politikacısı, komprador burjuvazinin ve feodal beylerin son 20 yılda, sıkıştıkları her dönem, değişik fötr şapkasıyla joker olarak öne sürdüğü Demirel, tarihi misyonunu yerine getirebilmek için, tekrar parlamento sahnesinde baş köşeye yerleşti.

İktidara gözünü diken düzen partileri, kendilerini bile inandırmadıkları vaadlerini sıralamaya başladılar. Ancak yaşanan pratiklerde düzene güven kalmayan kitleler, tek başına iktidar olmayı sağlayabilecek, oy miktarını hiçbir partiye vermedi. Seçim sandığından koalisyon çıktı.

DYP-SHP KOALİSYONU

Halk muhalefetine

yüselmiş dönemlerde, kısmi demokratikleşmeye gitme ihtiyacı duyan egemen güçler, kitlelerin tanınmış, demokratik haklarını, nasıl ki susturma ve taviz politikaları gereği veriyorlarsa, uygun koşullarda, kökten geri alıyorlar. TC'nin tarihi bu uygulamaların bariz örnekleriyle doludur. Egemen güçler geride kalan erken seçim öncesi yükselen halk muhalefetine geriletmek, talep ve istemlerini dizginleyip etkisizleştirmek için girdiği arayışlardan erken seçim oyunu çıktı.

Mevcut objektif durum ve koşulları iyi tahlil eden Demirel liderliğindeki DYP halkın taleplerini göz önüne alarak, bol rötülü bir programla girdiği seçim yarışından birinci parti olarak çıktı. Yılların Kurt politikacısı, komprador burjuvazinin ve feodal beylerin son 20 yılda, sıkıştıkları her dönem, değişik fötr şapkasıyla joker olarak öne sürdüğü Demirel, tarihi misyonunu yerine getirebilmek için, tekrar parlamento sahnesinde baş köşeye yerleşti. Demirel ve ekibi, yıllarca izledikleri milliyetçi, muhafazakar ve sağ rotadan tornistan ederek, çağdaş liberal insan hakları ve demokrasi ağırlıklı, bir imaj yaratmayı hedefledi. Bu siyasi dolapların, sonucu, koalisyon ortaklığına SHP'yi seçti.

Özal'ında belirttiği gibi "istenilen sistem (egemen güçlerce) oturmuştur. Kim gelirse gelsin bunu

değiştiremez." Evet, çok yerinde bir tanı. Emekçi halkın küçümsenemeyecek bir kesimi, bu düzen sınırları içinde, mevcut sorunları çözecek herhangi bir denklem ve mekanizmanın olmadığını bilince çıkarmıştır.

DYP, SHP ortaklığındaki koalisyon hükümeti, mecliste okudukları hükümet programlarıyla, oturmuş olan sisteme özünde değişiklik yapmadan kısıyından köşesinden şekilsel olarak dokunacaklarını gösterdiler. Artık elle tutulacak yanı kalmayan ülke ekonomisine, düze çıkartacak alternatif çözümler bulunamayacağını gayet net kavrayan, Demirel ve ekibi kitleleri oyalayabilmek ve bir sonraki seçime oy potansiyeli hazırlamak düşüncesiyle, demokratik atılımlarda, bulunacaklarmış havası yaratmaya çalışıyor. "Şeffaf karakol" (Bu şeffaflık nasıl oluyorsa, koalisyon görevi aldığı halde, işkenceler, işkencelerde ölüm, devletin güvenlik güçlerince gözaltına alınıp, akibeti belli olmayan yurttaşlar ve yargısız sokak infazları, her geçen gün daha da artıyor). Memur ve öğretmenlere sendika kurma hakkı, (Bu sendikalar, üyelerinin verdiği mücadeleyle zaten meşruluğunu kabul ettirmişti. Böyle olduğu halde sendikalaşma izini, grev yasaklı veriliyor) Anti demokratik çalışma yasalarında demokratik değişikliklere gitme hazırlığı,

(Bunu da nasıl becerecekleri meçhul. Temsilcisi oldukları komprador burjuvazi, daha şimdiden, demogojik bir oyun olduğunu bildiği bu girişimler karşısında feryadı figan eyleyerek, ülkenin sahipsiz olmadığını ve böyle değişikliklerin şakasına bile izin vermeyeceklerini, sürekli, renkli basında dile getiriyorlar). Ve benzeri birçok vaad, değişiklik, koalisyonun demogojik politikalarının yapı taşlarını oluşturuyor. Kısaca, yerine getiremeyeceği ekonomik vaadlerde bulunan DYP, iktidar olur olmaz, her ne kadar milli gelir ve vergi dağılımından söz etsede, bütün yükü emekçi kesime, taşıttıracağını göstergelerini sergileyen politikalar üretmeye başladı.

Son gelişmeler, düzenden, kopan halk katmanlarına fikirleri ve aynı doğrultudaki tavırlarında ne kadar haklı olduklarını kanıtladığı gibi, ayrıca, demogoji hile ve çeşitli dalaveralarla düzen partilerine oy verdirtilen emekçiler ise, kısa vadeli, yaşamsal acı tecrübeleriyle, yanılgılarını bilince çıkarma durumuna girdi.

SON SÜREÇTE, SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERE VE DEVRİMCİ DEMOKRAT SENDİKACILARA DÜŞEN GÖREV

Bu gün, koalisyonu oluşturan DYP ve SHP seçim öncesi propaganda

çalışmalarında, çalışma yasalarında demokratik değişiklikler, vergi sisteminde adil düzenlemeler, emekçi kesiminin yaşam standartını yükseltecek acil uygulamalar, temel insan hak ve ögürlüklerini sağlama alacak köklü yenilikler ve benzeri nice vaadlerde bulundular.

Sınıf bilinçli işçiler, mevcut iktidarın, iktidar olmanın koşullarını yaratmak için sıraladığı bütün vaatlerin, takipçisi, hayata geçirilmesinde denetleyici misyonları yerine getirmelidirler. Koltuğa oturur oturmaz, koşulların olumsuzluğundan dert yanıp kitlelerin, taleplerini bir yana bırakan koalisyon hükümetinin, demogoji ve aldatmaca politikalarının teşhircisi olmadırlar.

Özelde fabrikalarda, geneldeyse, öz örgütleri olan sendikalarda, sınıfın, asgari ekonomik, demokratik taleplerine ve değişik sorunlarını gündeme sokarak, sınıfı kendi sorun ve taleplerine sahip çıkacak yetkinliğe ve bilince ulaşmasını sağlayacak nesne ortam hızırlama mücadelesine girmeleri gerekmektedir. İşçi sınıfının, her türlü mücadelesinde yaşamsal önemi olan sendikalara, devrimci sınıf sendikacılığı perspektifi doğrultusunda tabandan örgütlemeyi, sağlayarak sahip çıkmaları zorunludur. Aksi halde sınıf mücadelesinden bahsetmek, hayal olur.

MEVCUT SENDİKALARDA YÖNETİM ANLAYIŞI VE TABANIN KARARLARA KATILIMI ÜZERİNE

Dünyanın ve Türkiye'nin insanca yaşanacak düzenini kuracak biricik güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı sınıflı toplumlarda daima ileriye temsil eden güçtür ve en devrimci sınıftır. Bu, kapitalizmin ortaya çıkmasından bu yana dünyanın bir çok ülkesinde toplumsal süreç içerisinde pratik olarak doğrulandığı gibi, Türkiye'de de toplumsal sürece olan etkisiyle görülebilmeleri işçi sınıfı bir çok ülkede önemli başarılar elde etmesine karşın son yıllarda bir kısım ülkelerde de yüzyüze kaldığı saldırılar karşısında önemli mevziler yitirdi. Yenilgiler yaşandı. Türkiye'de de 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası'yla birlikte ağır darbeler aldı. Uzun yılların kazanımları ve hakları gasp edildi. Sermaye sınıflarının sürekli ve sistemli saldırılarıyla karşı karşıya kaldı.

Saldırıya maruz kalarak hakları gasp edilenler salt işçi sınıfı değildi. Yanı sıra tüm ezilen sınıf ve katmanlar bu saldırılardan payını aldı. Kısacası işçisi, köylüsü, şehir emekçisi, esnafı, zanaatkarı, öğrencisi, memuru hemen her kesim bu saldırılarla karşı karşıya kaldı. Bütün mevziler kaybedildi ve darmadağın oldu. 24 Ocak kararlarında vücut bulan ekonomik saldırı, siyasi saldırı boyutuyla tamamlandı ve tüm ekonomik-demokratik/siyasal örgütlenmelerin kapısına kilit vurularak yasaklandı.

Sonuçta emekçi yığınlar bir bir örgütsüzleştirildi.

Bu dönemde işçi sınıfının örgütleri olan sendikalar da ağır darbeler aldı. Sınıf çıkarlarını nispeten önde tutan sendikalar kapatıldı. Meydan Türk-İş'in karşı, devrimci bürokrat, sarı sendikacılığına bırakıldı.

Bu dönem sınıfa ve örgütlerine yönelen bu saldırılar karşısında direnerek bunları boşa çıkarıp sınıf çıkarlarını savunacak ve örgütsüz bırakılan onbinlerce işçiyi örgütleyerek toparlayacak olan gücün Türk-İş olması gerekiyorken, burada rezilce bir teslimiyeti seçerek cuntadan icazetli bir etkinlik içine girerek örgütsüzleştirilen yığınla işçiyi yüzüstü bırakarak misyonunu oynamayı sürdürdü.

Yıllarca durum böyle sürdü. Ancak işçi sınıfını öz dinamiklerinin de etkisiyle sınıfın üzerine serilen ölü toprağını üstünden atma yönündeki hareketliliği, mevcut sendikaların istemeyerekte olsa sınıf çıkarlarından yeniden söz etmesini sağladı. Başarılması olanaksız gibi görülen kimi grevlerin başarıya ulaşması özgül ve yaygın eylem biçimlerinin tedricen pratige dökülmesi, süreci giderek ısıtmasına karşın bu durum sendikalarda beklenen oranda bir gelişmeyi sağlamaya yetmediği gibi, tersine mevcut sendikal önderlikler bu gelişmeyi nasıl durdurup

pasifize edeceklerinin hesaplarını yapar oldular. Ama yine de işçi mücadelesi durmadı ve süreci tersine çevirerek gasp edilen haklarını bir bir elde etmeye, mevcutlarını koruyarak genişletmeye yöneldi ve düzeni rahatsız edecek bir potansiyele ulaştı.

Mevcut egemen sendikal hareketi, işçi sınıfının mücadelesindeki bu gelişme ve aktiviteyi yakalayarak ona önderlik edeceği ve bunu ileri mevzilere taşıyacağı yerde, onun önünde engel olmaya başladılar. Gelişen mücadeleyi 3 Ocak örneğinde olduğu gibi, düzene yedeklemeye kalktılar. Bu durumda sarı sendika ağaları değişen koşulları görmemekte ve sınıfın sorunlarının gerçek çözümünü hedeflememekte dahası kendi çıkarları için kolayca çözüm yollarının peşinden koşmaktadırlar. Bu gün artık şu gerçek tüm çıplaklığı ile işçi sınıfının karşısında durmaktadır.

SENDİKADA AĞALIK NASIL OLUR?

İşçi sınıfını sadece komprodor burjuvazi değil bürokrat sendika ağaları da sömürmektedir. 12Eylülden sonra askeri dipçikle oluşturulan yasaların hemen hemen tümü işçi sınıfının aleyhine olurken bir bölümü de sarı-bürokrat

sendika ağalarının koltuklarını korumaya yöneliktir.

Bugün genel olarak işçiler adına sendikaların başına çöruklenmiş bulunanlar, klasik

Pratik olarak gözlemlendiğinde görülecektir ki, bu bürokrat sendika ağalarlı tabandan kopukturlar. İşçilerle yüzyüze gelmedikleri gibi yüzyüze gelecek zaman dahi bırakmazlar.

sarı sendikacılar ve yarı sıra bürokrat sendika ağalarıdır. Bunlar sendikacılığı geçmişte olduğu gibi bu gün de işçi sınıfının çıkarlarını kollayıp gözetmek ve geliştirmek olarak görmediği gibi, sendikacılığı rahat bir ekmek kapısı ve düzen çöplüğünde yemlenmenin atlama tahtası olarak görüyor ve ona uygun olarak hareket ediyorlar. Bugün sendikacılıktan sonra işyerlerine dönecekleri halde herbiri ya bir burjuva partiye yamanarak ya da meclise kapağı atmaları veya gelir getirecek üretken olmayan türden işlere el atıyorlar. Kimilerinin " bir baltaya sap olamaması" örneği pek fazla değildir. Bunlar da işini bilmeyen olarak damgalanırlar. İçlerinde işçi sınıfının sahasında kalanlara raslansa da esası oluşturan diğerleri olduğu için üzerinde durulacak boyutta değildir.

Söz konusu bu sendikacıların sosyal yaşamları da buradan hareketle işçiden kopuk, asalak ve yozlaşmıştır. Çoğunlukla birahane köşelerinde zaman öldüren sendikaların araç, bina,

para gibi olanaklarını kişisel çıkarları için hovardaca kullanan bir yaşam biçimi şeklinde olmaktadır. Durum böyle olunca tabi ki onları birinci derecede işçilerin çıkarları değil, kendi kişisel çıkarları ilgilendiriyor. Bu ise sınıf sendikacılığı ya da sınıfını her şeyin üstünde gören ve tutan bir sendikacılık değil, bürokrat yeni tipte sarı sendikacılıktır.

Pratik olarak gözlemlendiğinde görülecektir ki, bürokrat sendika ağaları buldukları mevzileri kendi çıkarları yönünde korumak için her türlü ayak oyunları ve üçkağıtlılıklar yapmaktan da geri kalmamaktadırlar. Bunlar sendika içi demokrasiyi işletmeden delegeleri dahi kendileri belirlemeye çalışır, kendilerine muhalif olan işçileri işten atırmak için fabrika müdürleri ile kol kola dahi olurlar. Tabi ki toplu sözleşme yaparken de esas olarak işçilerin çıkarları yerine, işverenin çıkarlarını gözetken tutumlara da girerler.

Yine pratik olarak gözlemlendiğinde görülecektir ki, bu bürokrat sendika ağalarlı tabandan kopukturlar. İşçilerle yüzyüze gelmedikleri gibi yüzyüze gelecek zaman dahi bırakmazlar. Sendikalarına fırsat bulup uğrayan işçileri bile kapalı kapılarla karşılar, sendikacılarla görüşemezler. Bunlar işyeri temsilcilerini bile şubelerde üçbeş hafta, merkezlerde ise 6-7 ayda bir görürler. Yani kısacası bunların işçilerle ilişkileri oldukça kopuktur. Sendikalara bile geç gelir erken çıkar hatta çoğu zaman gelmedikleri olur. Sabahları saat 7'de işbaşı yaptıkları zamanı unutmuşlardır. İşçiyile etle tırnak gibi olması gereken bu bürokrat sendikacıların bırakalım etle tırnak olmasını, birbirinden iyice koptuğu ve uzaklaştığı herkesin

bildiği şeylerdir. İşyerlerine sözleşmeden sözleşmeye uğrayanların işçiyile ilişkileri kurulabilir mi? Bunların sendikalarda işçilerin karşısında bulunmaları bile çoğunlukla görülüyor. Sık sık geziye çıkarlar, öncmli toplantılara katılmıyormuş havası vermeye çalışırlar, özellikle sendikalarının başında bulunmaları gereken öncmli günlerde, onlar mutlaka sözümona önemli gezilerde veya doruklarda ya da toplantılarda olurlar.

İşçiyile bunlar arasında önemli bir uçurum yaratılmıştır. Çoğunlukla işçiler sendikalarına girerken utanarak sıkılarak girmektedirler. Bunlar bu durumu ortadan kaldıracakları yerde daha da yerleştirirler. Zira işçiyile yüz yüze gelecek zaman bile bırakmamışlardır. Sabah 9 akşam 16-17 bilemedin 18'e kadar sürdürdükleri sendikacılıkla iş yaparlar. Tamamen memur gibi bir zihniyetle işe gelip giderler. Sendikaların açık olduğu saat ve günlerin genellikle işçilerin işlerinde çalışıyor olmalarına denk düşmesi dahası düşürülmesi işçiyile yüzyüze gelememesinin zeminidir. Bu değiştirileceği yerde daha da korunuyor. İşte pratik olarak yaşanan bu sendikacılıkla işçi sınıfının sorunlarının üstesinden gelinemeyeceği görülmektedir ve görülmelidir de.

DEVRİMCİ DEMOKRAT İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMLERİNE!

Türkiye'de çalışan emekçi yığınların çalışma yaşamının her yönünü ilgilendiren sorunlar başta olmak üzere bir yığın sorunu yoğunlaşmış olarak gündemde durmaya devam etmekte ve çözüm beklemektedir. Gelip giden

hükümetlerin sorunları çözme diye bir dertleri olmadığı gibi yeni yeni sorunların kaynağı olduğu icraatlarıyla görülebilmektedir. Bu koşullarda Türkiye işçi sınıfının ve sendikacılık hareketinin sorumlulukları çok daha ağırlaşmıştır. Ancak ne var ki bu yoğunlaşan sorunları bürokrat sarı sendika ağaları ile çözmek mümkün değildir. Bunlar sorunların çözümünü işçi sınıfının üretimden gelen gücünü harekete geçirerek sağlayacağı yerde, çözümü gelen giden hükümet partilerinin lütuflarında aramaktadır. Nitekim seçimler sırasında egemen sendikal anlayışı yansıtan tutumların ne olduğu açık seçik görüldü (bkz. Y. demokrasi S. 38 sf. 17-23)

Bugün sınıflar arası mücadele değişik biçim ve araçlarla sürerek derinleşmektedir. Burjuvazi ile çalışanlar arasındaki çelişkilerin yumuşamaya doğru gittiği koca bir demoojidir. İşçi sınıfı ile burjuvazi arasında çıkar noktasında hiç bir ortak yan yoktur. Birinin isteği daima daha fazla sömürüye kâr iken, birinin çabası da işgücünün karşılığını alarak sömürüyü aza indirmek isteğidir. O halde çelişki yumuşama yerine sertleşmekte ve kıyasıya bir kavga zeminine kaymaktadır. Ancak mücadele örgütsüz ve birbirinden kopuk olarak sürdürülürse sonu hüsrana olmaktadır. Bugünkü egemen sendikal anlayış önderliğiyle de kalıcı başarılar elde etmek olanaksızdır. Mevcut sendikal anlayışın yerle bir edilerek yerine **DEVİRİMCİ SINIF SENDİKACILIGININ** egemen kılınacağı bir süreçte mücadele ancak devrimci-demokrat öncü işçilerin sendika yönetimlerine getirilmesi ve işyerlerindeki üyelerin yönetim sürecine etkili bir biçimde katılımı sağlanabilirse, sendika işçi demokrasi ve disiplin birlikte pekiştirilebilirse başarıya ulaşabilir. Tarihin en iyi okul, en iyi öğretmen ve en iyi yargıç olduğunu bilmekteyiz. Ve tarihin

bize vermiş olduğu ders şudur:

Başarı günlük grupsal ve kişisel çıkarlar için yığın hareketini ve onların istemlerini istismar ederek köşe kapmaya çalışanların değil, yığınları istemleri doğrultusunda mücadeleye çekip onların nihai kurtuluşunu amaçlayanların önderliğiyle olacaktır.

Bürokrat sarı sendika ağalarının işçi sınıfı davası ve mücadelesini yükseltme gibi bir dertleri olmadığına göre, görev işçi sınıfının devrimci ve demokrat önderlerine düşmektedir.

İçinde yaşadığımız koşullar devrimci demokrat işçi önderlerine yeni örgütlenme radikal mücadele biçimlerini ve yöntemlerini dayatmaktadır. Bugün yapılması gereken geçmiş mücadelelerin hatalarından ders çıkartmak, günümüzün sorunlarına çözümler aramak olmalıdır. Yasaklamalardan, kısıtlamalardan, anti-demokratik uygulamalardan şikayetçi olan yakınlı insanlardan öte ne yapılması gerektiğini, sorunların nasıl çözümleneceğini aklı başında öneri ve çözüm yollarıyla ortaya koyan kişiler olunmalıdır.

TABAN YALNIZCA SEÇİME DEĞİL, YÖNETİM VE KARAR ALMA SÜRECİNE DE KATILMALIDIR

Bugün sendikal alan işçi sınıfının dışında bürokratik bir merci niteliğindedir. Yönetim sürecinde işçi sınıfının inisiyatifini, katılımı, denetimi dışlanmaktadır. O nedenle devrimci demokrat işçi önderlerine düşen en önemli görevlerden biri de işçi sınıfını sendikal kararlara ve yönetime katılımını sağlamak olmalıdır. Çünkü bir sendikanın üyeleri, hiç kuşkusuz sendikanın en önemli ve en belirleyici kesimidir. Bir bakıma daha doğruyu ortaya koyacak olursak sendikanın kendisidir. Ne var ki bu önemine

karşın üyelerin işlevi ve sendikal kararların oluşumundaki yeri esas olarak yetersiz kalmakta, hatta çoğunlukla ortadan kaldırılmaktadır. Olan şey üyenin siyasal bir işlevden adeta yoksun bırakılmasıdır. Yani kendi sendikasının karar oluşturma sürecinde tümüyle işlevsizdir. Görevi karar alanları dolaylı olarak seçmek, alınan kararlara uymak ve uygulamak olmuştur. Ancak izlenen bu yol bizlere göre oldukça yanlış ve anti-demokratik bir yoldur. Sendikal yönetim ve karar alma sürecine sıradan bir üyenin katılımı sağlanabilir ise bu değişimin başlatılacağı süreç bizi son tahlilde daha sağlıklı bir sendikal yapıya götürecektir.

Sendikalar yönetenler ve yönetilenler ayrımının kesin çizgilerle belirlendiği, yönetenlerce ve tek başına kararların alınıp yönetilenlere uygulattığı kuruluşlar değildir, olmamalıdır. Sendikal birikimin varmış bulunduğu bugünkü düzeyde yine 20. yüzyılın bu son sekiz yılında artık herkesin herkesten öğreneceği çok şeyin bulunduğu kabul etmek gerekiyor. İnsanları bir araya getiren ortak sorunlar ve bunları üzerine yükselen ortak mücadeledir. Dolayısıyla mücadelenin başarısı külesel katılımdadır. Suni bölünmelerin dışlamaların soyutlamaların bu mücadeleye zarar vereceği, potansiyeli zayıflatacağı bilinmektedir. Zaten kişisel ve köksüz ayrılıklar yan yana verilen ortak mücadeleler ortak çalışmalarla kaybolmaktadır. Artık çağımızın mücadelecisi insanı kendi katkısının olmadığı, kararını etkileyemediği çalışmalardan uzak durma eğilimindedir. Bu nedenle sendikal kararların oluşumu sürecinde üyelerinden kopuk kalması bir sendika için en sağlıksız bir biçimdedir. Sendikal alanda bürokrat sendika ağaları işçi sınıfını denetim ve yönetim sürecine katılmalarını şu kısa ifadenin arkasına gizlediği anlayışla

engellemişlerdir. "Delegelerinizi seçin sonra evlerinize gidebilirsiniz!" Evet bu güne kadarki mevcut uygulamalardan da anlaşılacağı gibi bürokrat sendika ağaları genellikle işçiyi yönetim ve denetim dışında tutmak için böyle düşünür ve böyle davranırlar.

Bunu açarsak şöyle bir tablo çıkar ortaya: Bu güne kadar tezgah başında çalışan sendika üyesi genellikle, üyenin görevinin karar verecek kişileri seçmekle bittiği, bunun dışında kararlara ilişkin görevi bulunmadığı yanlış anlayışı dikte ettirilmiştir. Başka bir deyişle üye önceden belirlenen yöneticiler ise işçiler ile ilgili kararı işçiler ve sendika adına verecekleridir. Bu durum üyenin sendikal kararlara doğrudan katkısı yahut onları etkilemesi söz konusu olmamakta, sadece kararları verecek olanları seçme ile işlevli kılınmış olmaktadır. Oysa üyenin en temel işlevi olması gereken sendikal karar alma sürecine katılma ve kararları etkilenip görevi kayb olduğunda sadece üst düzeyde oluşan kararların yeterliliği doğruluğu ve sağlıklılığı sorunu gündeme tartışmalı olarak bulunacaktır. Bu durum aynı zamanda bu temel işlevinden yoksun kalmış üyelerin bulunduğu sendikaların bünyesinde çeşitli hastalıkların doğmasına da yol açmaktadır. Bu hastalıkların en çarpıcısı tartışmanın ve karar verme sürecinin dışında kalmış işçilerin işlevsizlikten dolayı birbirleriyle uğraşmaya yönelmiş olmalarıdır. Böyle bir ortamda kişisel sürtüşmeler, çekişmeler dedikodular ve sağlıksız guruplar oluşmakta sendika kendi dışı ile ilgili değil, içi ile uğraşmaya başlamaktadır. Bu da mücadele potansiyelini ve örgütlülüğünü zayıflatan önemli bir nesnel durum olarak, işçi sınıfı güçlerinin önünde durmaktadır. Bu duruma son vermenin yolu mevcut sendikal örgütlenmenin yanı sıra yeni örgütlenmeler yaratarak kitleleri buralarda

örgütleyerek söz ve karar sahibi yapmaktan geçcr.

TABANIN SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLMA İLKESİ NE ANLAMA GELİR?

Bir sendikal örgütün, üyelerinin hak ve çıkarlarını iyi savunabilmesi savunmaktan da öte bunları kazanarak koruyup geliştirmesi onların söz ve karar sahibi olması hakkını kullanmasına ve bu temel üzerinde yükselcek mücadeleye aktif olarak katılmasına bağlıdır. Yaşanan yoğun pratik süreç onların bilinçli katılımının sağlanmadığı mücadelelerin başarıya ulaşma şansının olmadığını göstermiştir. Sendikalar da söz ve karar sahibi olması sendikal demokrasi ile doğrudan bağlantılıdır. Kendi bünyesinde sendikal demokrasi olmayan bir sendikadan tabanın söz ve karar sahibi olmasından da söz edilemez.

Tabanın söz ve karar sahibi olması espirisi ilkin işyeri sendika organlarının hür iradeyle yapılan seçimlerle oluşturulmasını ve işlerliğe kavuşturulmasını öngörür. Elbette burada demokratik bir sendika ana tüzüğünün olması üzerinde bir anlam kazanır. Bu olmaksızın sendika içi demokrasi ortamından da söz edilemeyeceği açıktır.

İkinci olarak sendikal işleyişte tabanın sendika yönetimini denetleyecek ve yönetme sürecine katılacak mekanizmaların oluşması gelir ki söz konusu anlayışın esas yönünü oluşturur. Bu mekanizmaların esasını işyerinin özgül komiteleri oluşturur. Bunlar işyeri komitesi, grev, genel grev, toplu iş sözleşmesi işçi sağlığı güvenliği gibi komiteler. olarak yaygınlık gösterirler. İşyeri temsilcilik sayısının çok sınırlı tutularak kitle ve yönetim organlarına katılımının engellendiği koşullarda mümkün olduğunca çok fazla kişiyi söz konusu

örgütlenmeler içine çekerek işlevlendirmek tabanın yönetim sürecine katılması anlamında mihenk taşıdır. Ancak sorun yalnız başına bu komitelerin oluşturulması sorunu değildir. Bu komitelerin oluşturulması, bunlara işlerlik kazandırmak ve bunların önündeki her türlü anti-demokratik anlayışların ve bürokratik engellerin ortadan kaldırılmasıyla bir anlam kazanacaktır.

Yukarıda sıraladığımız işyerlerinin özgül komiteleri tabanın katılımının sağlandığı, tabanın sesi ve iradesi olarak örgütlenmiş yerlerdir. Dolayısıyla bunlar oluşmakla kalmaz, aynı zamanda bu araçlarla tabanın harekete geçirilmesi de hedeflenir ve sağlanır. Bu harekete geçiriliş hem haklarını almak ve mevcutlarını korumak için burjuvaziye karşı, hem de bürokrataşana, hantallaşan ve sınıf mücadelesinden kopan sendika yönetimlerine karşı geliştirilmelidir. Tabana bu olanağı sağlayamayan, yaratmayan sendika yönetimlerinin devrimci sınıf sendikacılığıyla, gerçek sınıf örgütlenmeleriyle hiç bir ilgisi yoktur. Onlar bu durumlarıyla yeni tipte sarı sendikacı ve yeni tipte sendika ağalığını geliştirmektedirler; dertleri koltuktur. Koltuklarını korumak için "sınıf sendikacılığı" espirisini demogojik bir savunma aracı olarak kullanmaktadırlar.

Bizler şunu çok iyi bilmeliyizki; sarı sendikacılığa, reformist ve revizyonist sendikacılığa, ve onların daha da inceltilmiş hali olan bürokratik sendikacılığa, dar gurup sendikacılığın, koltuk peşinde koşan üçkağıtçı sendikacılığa karşı kararlı ve sürekli bir mücadele yürütmeden devrimci sınıf sendikacılığı egemen hale getirilen tabanın söz ve karar sahibi kılınması başarılamaz.

KOALİSYON VE "DEMOKRATİKLEŞME PROGRAMI" ÜZERİNE

AII TOPRAK

Bu yazıda seçim sonuçları üzerinde bir yorum yapmak niyetinde değiliz. Yanılgılarımızdan birine işaret ettikten sonra, koalisyonun estirdiği "Demokrasi" rüzgarının geçerliliği ve gerçekliği üzerinde durmak istiyoruz.

36. sayıda "Emekçilerin Kurtuluşu Patron-Ağa Partileriyle Gerçekleşemez" başlığıyla yayınlanan yazıda "önümüzdeki seçimlerde ANAP'ın ufak bir parti olarak meclise girmeyi ancak başarabileceği tahminleri yapıyor, bu gerçekten doğrudur" demiştik.

Cümlenin içinde de var. "Tahminleri yapıyor ki.." denilmiş. Bu, o sıralarda yayınlanan bir çok tahlilin, makalenin ortak düşüncesiymiş. ama tabi ki bir yanılgıyı birçok kişiyle paylaşmış olmak, ne onu yanılgı olmaktan çıkarır ne de yanılgıya düşen her bir kişinin sorumluluğunu azaltır.

Bir çoğumuz şaşkınlığa uğradık. Fakat şimdi soruyu "nasıl oldu da yanıldık?" diye açmak yerine, bizim beklentilerimizin aksine seçimi 2. parti olarak bitiren ANAP, açıkça, bir "hünkar beğendi" partisi, "siyaset adamı" kılığında bir yığın çapsiz şarlatanın, kamuoyunda "yupiler" olarak tanınan, bir yığın Amerikan döletinin, ihanet içindeki hayatları, boş işlerle uğraşan bir yığın burjuva kokanının yuvalandığı, açıkça bir ikbal, koltuk ve köşe partisi olduğu halde, 12 Eylül'ün hukuk, yasa ve rejim tarzını olduğu gibi koruyan vurgun ve talan partisi olduğu halde, 7-8 yıl boyunca bir

sürü rezalet ve kepezeliği yarattıktan sonra, nasıl oldu da 2. parti olabilir? İşte bunun açıklanması gerekir.

Seçim sonuçları kuşkusuz birçok soru açıyor. Ama herhalde en önemlisi budur. Buna ciddi bir cevap getirilmesi gerekiyor. Sorunun önemi, bence toplumsal yapıdaki ideolojik-politik yapılanmasının, eskiden pek iyi bildiğimiz ve bizi genellikle doğru sonuçlara götüren geleneksel yapının değiştiği anlaşılıyor ve dikkatlerin herhalde küçük burjuvazi, özellikle kent küçük burjuvazisi üzerinde toplanması gerekiyor. Çünkü devrim yolundan ürken ve soğuyan küçük burjuvaziye "zenginleşerek kurtulmak" yolunu ve bunun için fırsatlar ortamını yaratan ANAP oldu. ANAP'ın her türlü dalavereye ve suistimale açık yasa ve kararname düzeninin, dizginsiz kontrolsüz serbest piyasaşının bir anda milyarder yaptığı dubara şampiyonları küçük burjuvazinin umutlanarak özendiği düzen ve semboller oldu.

ANAP arabeskin partisidir. Bu İstanbul sokaklarında, borç-harç tedbili kıyafet düzen, bond çantalılarının içinde kayda değer pek birşey bulunmasada ve ütülü kıyafetleri altında yamalı, kirli ve adi marka iç çamaşır kullansalarda, bu adamlar, saçları, traşları ve tayırlarıyla ve elbetteki bond çantalarıyla ANAP tarzının temsilcileridir. ANAP haşmet ve görkemin arkasında, kofluk ve bayağılığın partisidir. Ekonomide, politikada, kültürde düzeylilik ve naylonluktur. ama 12 Eylül'ün zoruyla depolitize edilmiş emekçi yığınlar içinde, geliştirdiği Arabesk ölçülerin

kriterinde demek ki hâlâ göz doldurmaktadır.

Her neyse... Yorum yapmayacağız dedik, ama değinince hemen dilimizin ucuna gelen birkaç hususa değinmeden geçemedik.

Şimdi, gelelim "Demokrasi" hakkındaki beyanat ve girişimlere... Esasen koalisyon olayının birçok boyutu var. Örneğin Amerika'yla Rusya'nın barışıp uzlaşmalarına paralel olarak bizde de DYP ve SHP'nin ezeli sağ ve sol rakipler olarak ve çağa, dünyadaki genel değişmeye uyarak uzlaştıkları söyleniyor. Hatta bunlar arasındaki uzlaşma, yüzeysel ve yanılgıyla şartlanmış sağ politik anlayıştaki, bunların "zıt partiler" olarak uzlaşamayacakları kanaatini alabora ediyor. Bu çarpıtılmış tahlilleri müstakil köşe yazarları da empoze ediyorlar. Gerçekte Amerikancı blok emperyalistlerinin Rusya ve ötekilerle barışmasıyla, DYP-SHP koalisyonu ve uzlaşması arasında doğru bir paralellik yoktur. Çünkü DYP ve SHP'den her biri, şimdi dünya ölçeğinde barışıp uzlaştıkları söylenen bloklardan herbirini temsil eden partiler değillerdi. Blokların çekişmeli olduğu sıcak ve soğuk savaş yıllarında DYP ve SHP'nin, devamı oldukları AP ve CHP, Batı bloku içindeki emperyalist kanatları temsil ediyorlardı.

Türkiye'deki politik-sosyal süreçlerin dünyadan etkilenmesi normaldir. Ama DYP-SHP koalisyonunun, dünyamızın, bugünkü en önemli süreciyle-bürokratik teknelci kapitalist sistemin yıkılmasıyla-doğrudan bir paralellığı yoktur. Bizde SHP-DYP koalisyonunun global süreçle paralel bir olay olarak

sunulması, bir tahlil yanılığını ifade etmiyor. Masum bir yanılığ değil, aksine kasıtlı bir ideolojik saldırıdır. Sol'un, devrimcilik ve sosyalizmin geri bilinçli sempatanlarını tereddüte sürüklemek, bilinçlerini iyice bulandırmak, onları sol'un ve sosyalizmin iflas ettiğine inandırarak devrimci akımlara desteklerini kırmak, devrimci öncülerini tecrit etmek amacıyla yapılmaktadır bu.

Devrimcilerin dikkatlerini yönlentmeleri gereken noktalardan birisi budur. Kapitalist sistem propaganda için bütün etkin araçlarını harekete geçirmiştir. Bu emperyalist entegrasyon sürecinin sosyalizmin çöküşü olarak propaganda edilmesinin etkisiz olduğu sanılmamalıdır. Koalisyonun bu döneme rastlaması onun, buna paralel bir olay olarak sunulmasını kolaylaştırıyor. Yanılığın kolaylaştırıcı ikinci etken, SHP'nin, tam elli yıldır "solcu" bir parti" olarak lanse edilmesidir.

Sonuçta manzara şöyle sunuluyor: Dünyadaki gibi bizde de sağla sol artık anlaşmış, uzlaşıyorlar. Ortak programlar çıkarabiliyorlar. Eski solculuğun modası geçti şimdi uzlaşma gündemde. Geçerli politik tutum budur.

Devrimciler için, burjuva ideolojik kuşatma çemberinin bütün elemanları tamamlanıyor, geliştiriliyor. Rehavet ve barışçılık aşılınmaya çalışılıyor. Halkta uyandırılan umutlar, devrimci çağrılarının etkisini azaltıyor. Dünyadaki büyük değişim süreciyle kurulan bağlantının altındaki çarpıtma öyle kolaylıkla, sıradan ve kaba bir propaganda ile anlatılmıyor. Devrimcilerin samimiyetine ve iyi niyetine inanan çok geniş bir halk kesimi "artık bırakın bu işi" diyorlar "bakın Rusya-musya kalmadı. En son Arnavutluk'ta gitti" diyorlar. "Güzel

söylüyorsunuz ama sadece hayal"

Propagandamızda, devrimci, sosyalist ve bu yüzdende parlak, refah, gelişmiş ışıltılı bir ülkeyi örnek gösterme kolaylığını ne varki kaybettik. Şimdi, Amerikancı Blokla entegrasyona giden Doğu Blokunun, eskiden

Bu emperyalist entegrasyon sürecinin sosyalizmin çöküşü olarak propaganda edilmesinin etkisiz olduğu sanılmamalıdır. Koalisyonun bu döneme rastlaması onun, buna paralel bir olay olarak sunulmasını kolaylaştırıyor.

zaten sosyalist olmadığını dolayısıyla bu sürecin sosyalizmin yıkılması olmadığını anlatmak, oldukça zor, dolambaçlı ve düzyepli bir politik kavrayışla ancak gerçeklere dair açıklamalarla olabiliyor.

Bunları, devrimciler için, işin ne kadar zorlaştığını anlatmak için söylüyorum. Bizim de karşı propagandamızın temel unsurları belli: Rusya ve ötekiler sosyalist ülkeler değildi. Bundan dolayı da sosyalizm yıkılmadı. Sosyalizm Rusya ve D. Bloku şartlarında, açıklanabilen nedenlerden dolayı, daha önce yıkılmış ve yerini tekelci bürokratların özel tipteki kapitalizmine bırakmıştı. Yıkılan Bürokratik tekelci

kapitalizmdir. İki ana akım tarafından yıkılmaktadır: a) Burjuva demokratik akım. b) Milliyetçi akımlar...

Bunlar bellidir. ama tutarlı bir propaganda geliştirebilmek için, sosyalizm tartışmalarını yapmamız gerekiyor. Yani proletarya diktatörlüğünü tartışmamız ve yıkılmasının nedenlerini uygulamadiki sapmalarını doğru tespit etmemiz gerekiyor. Teorik çalışmanın ana halkası budur. Propagandamız ancak, sonuçlarına varmış böyle bir teorik çalışmadan sonra derinlikli, duru ve ikna edici olabilir. Sosyalizm tartışması, akademik bir alan değildir.

Şimdi, koalisyonla ilgili öteki gözlemlere ve koalisyonun geleceğine ilişkin birkaç şey söylemek gerekir:

Hükümet programında, demokrasi ve özgürlüklere ayrılmış maddeler, halkta sevinçli bir ilgi uyandırdı. Oylesine ki, bu büyük ilgi ve umut, halkın ve hukukun düşmanlarını geri çekilmeye, tecrit olmanın hüsrandan korunmaya çalışmak için ibretlik dönüşler yapmaya zorladı.

Böylece, çok geniş bir "mutabakat" (!) gerçekleşti.

DYP ve SHP'den başka, örneğin Bay Kenan Evren diyor ki: "Programı destekliyorum." "Memurlara sendika hakkı tanınmasını- (yakın tarihinin en büyük özgürlük düşmanı ve kasabı bu meşhur paşa değilmiş gibi..)- isabetli buluyorum" diyor. Bay Evren "YÖK'ün kaldırılmasına" da "olumlu" bakıyor.

Bay Mesut Yılmaz, "Hükümet programındaki demokratikleşme çabalarını destekliyoruz" diyor.. Örnekler çoğaltılabilir.

Bu iki yüzlü tornistan, bütün burjuva siyasetçilerinin genel zorunluluğudur. Çünkü onlar için bütün mesele halkı kandırmayı ve oyalamayı başarmaktır.

Halka gelince:
Halk, her zaman, ne istediğini herkesin iyice anlayıp işitebileceği bir açıklıkta ifade etme olanağını bulamaz. Ama yüksek katlardan duyulur bir sesle tercüman olununca, işte böyle sevinçli bir ilgiyle bunu istediğini belli eder. Ama o "yüksek katların" samimiyeti oy isteme zamanlarında ilan ettikleri programlara, gerçekten bağlı kalıp kalmayacakları, halk katında her zaman, onları oy vermeye götüren belirli bir umutla birlikte kuşku taşır. Çünkü Demirel örneğin, bu ülkede daha önce 6 kez hükümet kurmuş biridir. Daha birçok kez halk umutlanmış, ama hüsrana uğramıştır. Dolayısıyla bu sevinçli ilgi zamanla kuşku beklemeye dönüşür ve samimiyete ilişkin, ya da gene aldatılmış olduğuna ilişkin kanaatini halk bu bekleme sonunda ortaya koyar. Bilinçsiz bir tepkiyle ve çıkışsız bir yönelişle elbette. Çünkü bu kez oyunu öbür partiye vermek dışında çare görmez.

Bizler bu döngülü gel-gitin içinde halkı uyarmaya çalışıyoruz. Seçim politikalarımıza yönelik çağrılara bilinçli katılım şimdiye kadar cılız kaldı.

Halk daha çok tecrübesiyle öğrenir. Bunu çok iyi anlamalıyız. Propagandamızı sürdüreceğiz. Daha tutarlı ve sindirilmiş bir propagandaya yöneleyeceğiz. Temel sorun, halkın, tecrübesiyle bugün ulaşmış olduğu "kuşku"yu doğru ifade etmektir. Çağrılarımıza uyulmaması bizi sol tepkilere sürüklememeli. Esasen, burada bahsettiğimiz o tecrübeye dayanan bilinç berraklaşması, bizim aradığımız halk tavrının potansiyelidir.

Halk yürürlükteki rejimden umut kesince başlıca iki yöne yönelebilir (Bizim koşullarımızda) Birincisi, dinsel akımların peşinden "islami

Kurtuluş", ikincisi, devrimci akımların peşinde devrimci kurtuluş.

Dinci gericilik bizce elbette bir kurtuluş değildir. Ama şimdiki gibi, gelecekte bir gerici kabarış zamanında halkı bu akımın pençesinden kurtarmakta başarılı olamayabiliriz. Dinci gericilik ise halka bugün yalnızca ahiret kurtuluşu vaatetmiyor. "O, aynı zamanda politik bir akım olarak, "fani dünyadaki" hayatımıza karışıyor ve "Hak düzeni" öneriyor. Halk önemli bir kesimi şimdiden bu akıma inanmaktadır.

İktidarın icazet ve koruculuğunda, Arap gericiliğinin paralel destekleriyle cüretli bir faaliyet içinde bulunan dinci gericiliğin, "değiştirme"yi şimdi düzenin "seçim ve parlamento" yolu içinde denediği bir gerçektir. Ama, bu herhalde bugün için böyledir. Ve bu akımların bir ucu şimdiden illegaliteye geçmiştir ve gelecekte gelişmenin ona k

*Bu iki yüzlü
tornistan, bütün
burjuva
siyasetçilerinin genel
zorunluluğudur.
Çünkü onlar için
bütün mesele halkı
kandırmayı ve
oyalamayı
başarmaktır.*

azandıracağı güvenle, darbe teşebbüslerinin olabileceğini ihtimal içinde görmek gerekir.

Bizim tuttuğumuz yol, devrimci yoldur. Ama elbetteki "Proletaryadevrimciliği" yolu.

Çünkü proletarya devrimciliği, dünyamızda bütün sömürü, talan çatışmaları yaratan özel mülkçülüğün tutarlı bir karşıtıdır. Onun dışındaki sınıflar, örneğin, küçük burjuvalar, yoksulluk zamanlarında özel mülkçülüğe karşı olduklarını vaaz edebilir, önemli büyük devrimci tepkiler oluşturabilirler ve hatta iktidara gelebilirler ama, özel mülkiyeti kaldıramazlar. aksine mülkiyeti yeniden paylaştıktan sonra, rekabet içinde birbirlerini ezerek zenginleşmeye bakarlar. Onların egemenliğindeki bir devrim, böylece, eninde sonunda yıkılmış olduğunun aynısını kurar.

Küçük burjuvaların eşitsizliğe karşı olmaları, "eşit paylaşmayı" ve sonra eşit koşullarda başlayan bir yarışın, "eşit koşullarda başlamış olduğu"na dair bir direnme ile bütününü restore edilene kapitalizmi savunmaya dönüşür.

Proletarya devrimciliği, işçilerin bugünden mülksüz bir sınıf olmalarına dayanan bir ideoloji içinde, mülkiyetin özel biçimlerine kökünden karşıt politikaları geliştirebilir ve özel mülkçülüğün tasfiyesine ulaşınca, mülkiyetin kamusal biçimini benimseyebilir.

Dolayısıyla biz halkı proletarya devrimciliği yoluna çağırıyoruz. İşte burada proletarya devrimciliğinin örgütlenmesi ve somut ciddi bir çağrı olarak ortaya çıkarılması gerektiği anlaşılabilir. Ancak o zaman halk, seçim dalavereleri içinde rejimden umudunu kesmeye götüren tecrübesiyle, bu devrimci çağrının çıkar yol olduğuna inanabilir.

Cılız bir sesi kimse duymaz. Doğru ifade edilmekten yoksun, tutarsız, çelişkili çağrılara kimse uymaz.

Aynı zamanda güven kazanılması gerekir.

Halka umutsuzluk zamanında umut ışığı götürmek gerekir. Ama kesinlikle belirtilmeli ki

proletarya devrimciliği ideolojik, politik ve biçim olarak, pratik olarak, küçük burjuva devrimciliğinden tamamıyla ayrı olmak ve bunu yansıtmak zorundadır. Bunun da politikaları olmalıdır. Küçük burjuva akımların aksine, sabrı taşmış bireyci (ya da grupsal) isyanı temsil etmek değil, bir sınıfın, işçi sınıfının devrimciliğini temsil etmektedir.

Bugün, hükümet programı - bu, herhalde abartılı bir ifade değildir- ikinci altmış anayasasını ve rejimini gerçekleştirmeye yönelmiştir. Buna elbette Demirel'in fikrini değiştirmesiyle gelmedik, aksine eylemli-eylemsiz, büyük bir halk basını ile geldik. Rejim aslında kendini ani patlama tehlikelerinden korumaya çalışıyor.

Onlar, ekonomik terimlerle "gelir dağılımındaki bozulma ve uçurumun artması" diyorlar. Açıkçası halkın soyulmasının bu dizginsiz, pervasız biçimi daha fazla yürürlükte kalırsa ve Kürt ulusal hareketine karşı şimdiye kadar ki sadece gaddar zulüm politikası yürürlükte kalırsa ve halk bu kadar büyük sıkıntılar içindeyken, bunu ifade etme olanaklarından tamamıyla mahrum edilir ve özgürlükleri yine despotizm politikasıyla yok edilirse... Bunun bir "sosyal patlama"ya yani bir kendiliğinden ayaklanmaya yol açabileceğini hissediyorlar.

Dolayısıyla bir parça ekonomik rahatlatma, bir parça örgütlülikle tansiyonu düşürmek istiyorlar.

Bir koalisyon gerçekleşiyor, ya da gerçekleşti. Bunun gerçekleşmesini sağlayan ortam, ekonomik siyasal özgürlükler ve Kürt ulusal sorununa karşı rejimi "milli birlikle" korumak ihtiyacıdır.

ANAP'ın "huzur", "güvenlik" ve "çağ atlama" teraneleriyle üstüne oturduğu gerçekler, aslında böyle bir patlamanın

kaynağı olacak kızgın çelişkilerle örülüydü.

Burjuva klikleri içinde, ANAP'ın temsil ettiği ithalatçı büyük ticaret burjuvazisi ve tefeci rantıye kliği ve onun militarist, yirtıcı faşist saldırılarından oluşan rejim tarzı, sanayi burjuvazisi ve feodal eşraf ağırlıklı burjuva demokratik özgürlüklerle karma edilmiş yeni bir örtülü yada yarı faşist rejime bırakıyor yerini.

Bu dönem uzun sürmeyecektir.

Halkın önemli bir kesiminin beklentilere kapılmasını önlemeyeceğiz. Ama bunun bir kapılma olduğu, zaten kısa bir zaman sonra tecrübe edilecektir.

Çünkü "Avrupa'nın demokratik kurumlarını insan hakları ve özgürlükleri ile ilgili standartları Türkiye'de gerçekleştirmek" olarak özetlenen bu program, bizde ne standartlara ve düzeye ulaşabilecektir, ne de ulaşabildiği düzeye uzun ömürlü olabilecektir.

Çünkü rejimlerin sosyal ve ekonomik yapısıyla bunu deneyenler kudretli, hükümler kimseler bile olsa, koparamayacakları; başka bir deyişle taktik gereği koparılamayacak derin, belirleyici bağlantıları vardır. **Rejim egemen sınıfın hakimiyet biçimidir.** Ve ekonomik-sosyal çıkarlarından, iyi niyet ve insafa gelecek tavizler vermeyecek olan sömürücü sınıflar bu biçimle, (baskıyı arttırmak, özgürlükleri kırmak, dizginsiz bir sömürü için özgürlükleri tamamen yok etmek, ya da halktaki homurdanma ve karşı koymaların yıkıcı ayaklanmalara dönüşmesini önlemek için kısıtlı özgürlüklere razı olmak vs. gibi) niteliğe değmeyen, yani egemenliği yine koruyan farklı biçimleri deneyerek oyunu devam ettirecekler. Avrupa'da burjuvazinin rejim biçimi ile

bizdeki farklıdır. Bu özgür bir seçim değildir. Çünkü bizim ekonomik ve sosyal koşullarımız Avrupa'nıkinden farklıdır. Onda burjuvazi muazzam servetleri kontrol etmektedir. Emperyalist sömürü yoluyla Avrupaya akan servetler, iç sömürü kârlarına eklenince ortaya çıkan bu muazzam servetleri kontrol eden burjuvazi, orada özgürlüklere dayanarak hak talep eden işçi ve halk kesimlerine bizim o "sus payı" dediğimiz maddi ekleri ödeyebilmektedir.

Egemenlik yürürlükte kalmak için şimdiki durumda, bizdeki gibi özgürlüksüz ve baskıcı bir rejime zorlanmamaktadır. Ama bizde yukarıda bahsettiğimiz halk basını sağladığı, genede güdük, genede kısıtlı, özgürlükler, sıkıntılı halkın seller gibi akarak dar boğazlarını patlatığı ince borulara benziyor.

Rejim, özgürlükleri vermek, baskıyı kırmak zorunda kalınca, "12 Eylül öncesine dönülebilir" tedirginliğini bundan dolayı taşıyor. Tabiki sendika ve bütün öteki özgürlükler hemen eretesi gün, hareketli mücadelenin araçları olacaklar. Avrupa ülkelerinde sendikaların bürokrat idareci ve memurları günlük alışılmış kayıt işlerinden sonra uyuklamaya çekilme rahatlığını duyabilir, ama bizde sendikalar, kapıları bir kere açıldıktan sonra sıkıntılı halk kesimlerinin baskısına uğrayacaklar ve sokağa itileceklerdir.

Halk bu korkunç sıkıntılarını hafifletmek için, özgürlüklerin sınırlarını zorlayarak sonuna kadar kallanacaktır. Ve işte bunu yaşadığımız zaman, şu lafları işitmeye hazır olalım: "Bu elbise bize geniş geldi", "Bu anayasa bizim bünyemize göre değil", "12 Eylül öncesine dönüldü" vs. Arkasından da koyu faşist zorbalıkların, tekrar sökün edeceğini göreceğiz!..

İşte bundan dolayı rahavet, şiddetli tokatlara karşı bizi uyutur..

Uzun bir süre önce tamamlanan ve kamuoyuna; "lüks tek kişilik oda, Avrupa standartlarında cezaevi" propagandası yapılarak kanıksatılmaya çalışılan tabutluklar, 20 Ekim seçimlerinden sonra oluşan muğlak siyasi ortamdan yararlanılarak doldurulmaya başlandı. Bunun için "en iyi gerekçe" de, o dönem iki Devrimci-sol sanığının firar etmesi oldu egemenler için. Firarla birlikte zorbalaraın çığırtkanlığını yapan burjuva basın da, "hapishanelerin yol geçen hanı olduğunu, buna bir son verilmesi gerektiğini" yazarak zeminin hazırlanmasına yardım ettiler. Öyle ya, bu "azılı teröristler" rahat durmayacaklardı cezaevlerinde kaçacaklardı; kaçmasalar da sürelerini doldurup çıktıklarında rahat durmayacaklardı. Yine sömürücülerin tekerleklerine taş koyacaklar, haksız-

ESKİŞEHİR TA ŞİMDİLİK

lıktan, zulümden, işkenceden söz edip maskelerini düşüreceklerdi. "DEVİRİM" diyeceklerdi. "MÜCADELE" diyeceklerdi. Ve ağaların, patronların gözlerine uyku girmeyecekti. Onlar sağ kaldıkça, rahatça sömüremeyeceklerdi.

Öyleyse ne yapmak gere-

kiyordu. Köklerini kazımak... Hemen büyük bir iştahla bu yok etme kampanyasına giriştiler. Gördükleri yerde infaz etmeye başladılar; "çatışmada öldü" dediler. karakollarda, işkence merkezi siyasi şubelerde katledip "intihar etti" dediler. Sokaktan kaçırıp yokedip "karanlık güçlere kurban gitti." dediler. Bunlara karşın kılıf uyduramadıklarını, yok edemediklerini de tutuklayıp cezaevine attılar. Ancak, yaşıyor olmaları, asamayıp ta cezaevlerinde "besliyor" olmak, kan emicilerin ağına gidiyordu. Cezaevlerini de birer ölüm makinası haline getirmeleri gerekiyordu. Ve öyle de yaptılar: **Tek kişilik lüks tabutlukları inşa ettiler.**

Önce bu tabutlukları alayıp-pullayıp reklamlarda "lüks odalar" olarak lanse ettiler. Cezaevi uygulama-

Avukatlar basın açıklamasında.

BUTLUKLARI BOŞALTILDI

sında Avrupa düzeyini tutturmakla övündüler.

Ve 2 Kasım 1991 günü iki tutsağın Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden firar etmesini bahane ederek, ülkenin dört bir yanındaki cezaevlerinden siyasi tutsakları Eskişehir tabutluklarına nakletmeye başladılar. Tabii, işkence ve öldürme süreci bu nakillerle başlıyordu. Tutsaklar tabutluklara gitmemek için direniyorlar ancak işkence ve zorla buldukları cezaevlerinden alınıp tabutluklara götürülüyorlardı. Ve bundan sonra da tabutluklarda geçen her gün bir işkence demek oluyordu. Ne var ki, eli kanlı faşistlerin bu taktiğinin olumsuz yankıları bir süre sonra devrimci demokrat kamuoyunda kendini buldu. Önce bütün cezaevlerindeki siyasi tutsaklar "süresiz açlık grevlerine" girdiler.

Demokratik kitle örgütleri, basın açıklamaları ile, eylemlilikleriyle bu uygulamanın amacını, hedefini geniş kamuoyuna açıklamaya çalıştı. Ve analar, tutsakların aileleri, yakınları ve duyarlı insanlar, bu insanlık dışı uygulama-

ma karşısında boş durmadılar. Onlar da açlık grevlerine başladılar. İHD'li aileler, YKD(Yursever Kadınlar Derneği), Özgür-Der, devrimci demokrat avukatlar ve öğrenciler bir dizi eylemlilik başlattılar.

10 Kasım pazar günü tutuklu ve hükümlü aileleri İstanbul Bayrampaşa Cezaevi önünde, Eskişehir tabutlukları uygulamasını protesto eden bir basın açıklaması yaptılar.

11 Kasım Pazartesi Bakırköy HEP İlçe binasında ve Ankara HEP II binasında, 12 Kasım salı günü Kadıköy HEP İlçe binasında devrimci-demokrat insanlar açlık grevleri başlattılar.

13 Kasım Çarşamba günü İHD'li avukatlar İstanbul Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Basın

Hukuk devletinin polisi, basın açıklaması sonrası avukatları ve diğer protestocuları topluyor.

biçimde dövülüp, gözaltına alınarak, fotoğraf makineleri parçalandı, filmleri yakıldı. Gözaltına alınan avukatlar o gün akşam serbest bırakılırken, gazeteciler ve tutuklu aileleri, ertesi gün savcılıktan serbest bırakıldılar.

16 Kasım günü İHD'li aileler, YKD, Özgür-Der, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yine

bir basın açıklaması yaptı. polislerin sözlü saldırılarının dışında bir müdahale olmadı.

18 Kasım günü, sosyalist basın Mensupları, Sultanahmet Meydanı'nda temsili bir tabut yakarak, basın açıklaması okudular ve Eskişehir tabutlukları uygu-

Babalar, analar, kardeşler "Tabutlukları" lanetliyorlar.

açıklamasında Eskişehir tabutluk uygulamasına son verilmesi istendi. Ayrıca "Anti-Terör" yasasına göre tecil kapsamına alınmayan 125'likler olarak bilinen Kürt devrimci tutsaklara yapılan ayrıcalıklı uygulamanın, burjuvazininin kendi yasalarında bile bulunan "kişilerin yasalar önünde eşitliği" ilkesine uymadığı vurgulandı.

Yine aynı gün saat 12.30'da İHD'li aileler ve YKD'nin birlikte düzenlediği bir protesto eylemi, Sultanahmet Meydanı'nda polislerin müdahalesi sonucu 34 gözaltı ile engellendi. Sultanahmet Meydanı'ndaki bu eylemde, Eskişehir tabutluk uygulamasını protesto etmek isteyen aileler

ve yanlarında bulunan avukatları polis tarafından kıyasıya dövülerek gözaltına alındı. Aileler kararlılıkla direnmelerine rağmen, yaklaşık 20 dakika süren, polislerin gözünü dönmüşçesine saldırıları sonucunda, birçok avukat ve tutuklu yakını gözaltına alınırken, olayı görüntülemek isteyen gazeteciler de yine aynı

Devrimci-demokrat basın emekçileri, "tabut" maketi yakarak "Eskişehir"i protesto ettiler.

lamasına derhal son verilmesini, 125'liklerin ve diğer tutukluların salıverilmesini, işkencecilerden hesap sorulmasını ve "Anti-Terör" Yasasının iptal edilmesini istediler.

19 Kasım günü ise, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsünde, Hukuk Fakültesi öğrencileri bir forum yaparak, uygulamayı diğer öğrencilere de aktarmaya çalıştılar. Ayrıca 18 Kasım günü Esenyurt HEP İlçe binasında, bir grup devrimci-demokrat Esenyurt'lu protesto amacıyla açlık grevi başlattılar.

Tutuklu ailelerinin en büyük eylemliliği ise, 20-21 Kasım günleri Eskişehir Cezaevi önünde ve Ankara'da TBMM önünde oldu. 20 Kasım Çarşamba günü İstanbul, Bursa, Ankara, Diyarbakır, ve Aydın'dan gelen aileler, İHD,

Kitle gösterileri Eskişehir Cezaevi'nin kapatılması sürecinde etkili oldu.

Sakatlar Derneği ve diğer demokratik kitle örgütlerinden insanlar, Eskişehir Cezaevi önünde toplandılar. 6 saat boyunca cezaevi önünde basın açıklaması, skeçler ve halaylarla, görüş yasağı ve Eskişehir Cezaevi uygulaması protesto edildi. Cezaevi idaresi, tutuklular aç-

k grevine gittikleri için, yönetmeliğe göre onları cezalandırıyor ve zaten 15 dakika ile sınırlı olan görüşü de yasaklıyordu. Protesto boyunca "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "tutsaklara özgürlük!", "İşkencecilerden Hesap Soracağız!", "125'e Hayır!", "Devlet Terörüne Hayır!", sloganları atıldı. İstanbul Sakatlar Derneği'nden gelen destekçiler de bir konuşma yaparak "Cezaevlerinde sakatlık nedeni olan uygulamaların son bulmasını, insan haklarına saygılı olunmasını ve bunun için mücadele edilmesini istediklerini" belirttiler. Ziyaretçilerin slogan ve marş seslerini duyan hücrelerdeki tutuklular da aynı şekilde sloganla, marşla ve hücre kapılarına vurarak yanıt vermeye, iletişim kurmaya çalışıyorlardı.

Ayaklarından yoksundular. Ama yürekleriyle direnenlerin yanındaydılar.

Saat 13.00'da cezaevi önündeki insanlar TBMM'ye gitmek üzere otobüslere binerek yola çıktılar. Ancak, otobüsler Ankara girişinde polis tarafından durdurularak, Ankara'ya sokulmadı. Avukatların saatlerce Ankara HEP İl Başkanı ve Adalet Bakanlığı ile kurmaya çalıştıkları telefon bağlantısı sonucunda,

polis geceyarısı barikatları kaldırarak otobüslere yol verdi. Ancak bu arada bir otobüs, bağlantının kopması ve polisin zorlamasıyla İstanbul'a döndü. Geceyarısı saat 00.01'de Ankara'ya ulaşabilen aileler, HEP İl binasına giderek, orada açlık grevinde bulunan insanları ziyaret ettiler.

21 Kasım günü, sabah erkenden, 150 kişi kadar olan tutuklu ve hükümlü aileleri, Karanfil Sokak'tan kortejler halinde TBMM'ye yürüyüşe geçtiler. Ancak daha yürüyüşün

Bir avuç tutsağın haykırışıyla başlayan direniş zindanları aşip kitleleri ateşledi.

başında çevik kuvvet önlerini keserek yürümelerini engelledi. Bunun üzerine aileler dağılmayarak, buldukları yere oturdular ve Meclis'e gitmek istediklerini söylediler. 1 saat süren oturma eyleminden sonra polis, ailelerin küçük gruplar halinde meclise gitmelerine izin verdi.

Heyetin istekleri arasında ilk olarak, Eskişehir Cezaevi'nde bulunan tutsaklara, açlık grevinde buldukları için ceza olarak verilmeyen, şekerli ve tuzlu suyun derhal verilmeye başlaması idi. Daha sonra Eskişehir Cezaevi'nin boşaltılarak yıkılması, işkencecilerin yargılanması gibi istemlerini dile getirdiler. Bu arada kapının önünde oturarak, içeri giden heyetin dönmesini bekleyen diğer aileleri, Milletvekili Mahmut Alınak ve Sedat Yurttaş ziyaret etti. Ailelere "Bu uygulamayı

Halk TBMM'yi kuşattı.

durduramazsak, sizin yerinize biz gidip Eskişehir Cezaevi önünde oturma eylemi yapacağız. Bize biraz zaman tanıyın. Cezaevleri sorununu kökten halledeceğiz. Eskişehir Cezaevi inşallah yıkılacak" türünden vaatlerde bulundular. saat 13.30'da, görüşmeyi tamamlayan heyetin dışarı çıkması ile aileler eylemlerine son vererek Meclis'in önünden ayrılıp, HEP Ankara II binasına geri döndüler. Akşam yine otobüslerle geldikleri şehirlere doğru yola çıktılar.

Birkaç gün sonra ise, Eskişehir tabutlukları boşaltılmaya başlandı. Ancak yıkılmadı... Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzeni yıkılmadıkça böyle bir şey beklemek boş bir umuttur sadece.

Tutsaklar, demokratik kamuoyunun da desteğiyle direndiler ve yine mücadele azmiyle son sözü söylediler. Kazandılar. "Demokrat" maskesiyle iktidarda bulunan koalisyon hükümeti sanki bu hakkı kendileri vermişçesine bir propagandaya girdi...

Oysa, şimdiden yakınmaya başladılar bile: "Eskişehir'in boşaltılması hatıradır" diye. Bu onların "sahte yüzü"nü üstündeki pençenin kalkmasıdır. Umutlulması:

**"TARİHTE SON
SÖZÜ HEP
DİRENENLER
SÖYLER"**

ESKİŞEHİR TABUTLUKLARI İZMİR'DE DE PROTESTOLARLA KARŞILANDI

İZMİR BÜROSU

Eskişehir tabutluklarına nakilleri durdurmak ve bu uygulamalarla birlikte cezaevlerindeki tutumları protesto etmek için, yurdun birçok yerinde çeşitli eylemlilikler oldu. Bu eylem zincirlerinden birini de İzmir oluşturuyordu.

İzmir'deki ilk eylem, 13 Kasım '91 günü saat 11.00 de Buca Kapalı Cezaevi'nin önünde gerçekleştirildi. Avukatlar, tutuklularla görüştüğünden sonra, tutukluların isteklerini dile getiren bir konuşma yaptılar. Arkasından bir basın açıklaması okunarak, eylem sona erdirildi. Polis her zamanki gibi, orada olmasına karşın müdahale etmemesi nedeniyle gözaltına alınan olmadı.

IHD, dergiler platformu, barolardan avukatlar, Tabibler Odasından temsilciler ve demokratik kitle örgütlerinden temsilcilerin bir araya gelerek oluşturdukları demokratik platformun ilk eylemi ise, 16 Kasım 1991 günü saat 13.00 de Karşıyaka İnsan Hakları Parkı'nda toplanılarak gerçekleştirildi. Eylem yerinde özellikle sivil ve resmi polisin olmayışı herkesin dikkatini çekmişti.

Eylem başlangıcında, önce bir basın açıklaması okundu. İkinci basın açıklamasını, Tabibler Birliği'nden bir doktor yaptı. Konuşmacı doktor, kendisinin Eskişehir'e giderek tutukluları muayene ettiğini, içinde buldukları işkenceli zor koşulları anlattı. Ardından da Tüm-Bel-Sen'in bildirisi dağıtıldı. Daha sonra "Eskişehir Cezaevi Kapatılsın", "Ölüm Hücrelerine Hayır" sloganlarının yazıldığı önlükler giyilerek, parktan caddeye çıkıldı ve Karşıyaka Vapur İskelesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. 200 m. kadar yürünüldüğünde hâlâ ortalıkta polis yoktu. O sırada, yoldan geçen bir trafik polisinin durumu telsizle bildirmesinden sonra, sivil ve resmi polisler gelmeye başladılar. Yürüyüş esnasında durmaksızın sloganlar atılıyordu. Polisler yürüyüşü engellemeye çalıştılar ama başaramadılar. Karşıyaka Emniyet amirinin "Arkadaşlar, yaptığımız eylem yasadışıdır, lütfen dağılın" çağrısına "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganıyla yanıt verildi. Polisin sürekli uyarılarına rağmen, 1,5 km lik bir yürüyüşten sonra Karşıyaka Vapur İskelesi'ne gelindi. Eylem burada sona erdirildi. Eylemden sonra vapura binerek Konak'a gitmek istenildi. Ama, polisin de

KAZANANLAR ESKİŞEHİR

vapura binmek istemesinden dolayı vazgeçip otobüslerle gitmeye karar verildi. Binilen otobüs, Bayraklı Köprüsü altında durdurularak kimlik kontrolü yapmak istediler. Bu istekleri reddedildi. Uzun bir sürebir tartıştıktan sonra kimlikler ellerine verilmeden kontrol ettirildi. Polis aldıkları bir bayan arkadaşın kimliğini de geri aldıktan sonra yola devam edildi. Alsancak semtine gelindiğinde otobüsten inip Fuar'daki İsmet İnönü Kültür Merkezi'ne gidilerek, panele katıldı ve bir mesaj yollandı. Yeni haftaya girilirken, yine demokratik platformun girişimiyle bir açlık grevi başlatıldı. Bunun yanı sıra, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, iş yerleri vb. gezilerek, cezaevlerindeki baskılar hakkında bilgiler verildi ve "İnsanım" diyen herkes, T.C'nin bu uygulamalarına karşı tavır almaya çağrıldı. Daha sonra ise, İHD'den Alsancak Cumhuriyet Meydanı'ndaki büyük Postane'ye kadar dövizlerle ve slogan atılarak yüründü ve Adalet Bakanlığı'na telgraf çekme eylemi gerçekleştirildi. Dönüşte polislin müdahalesi üzerine sessiz yürüyüş yapılarak eyleme İHD önünde son verildi.

Her şey özgürlüğe sevdalı iki yüreğin fırtınasıyla başladı! Zindanları dahi direniş türkülerini dillerinden düşürmeyenlere, Ayncağ bilinciyle yoğrulmuş beyinlere tahammül edemeyen egemenler, fırtınanın hemen ardından kendi beceriksizliklerini, bitmişliklerini, özgürlüğe sevdalı yürekleri tabutluklara gömerek gizlemeye çalıştılar.

Kan, baskı, vahşet vardı tüm cezaevlerinde. Direniş gülünün, postallar altında ezilmesine izin vermeyenler, bedenleriyle etten barikatlar kurmuşlardı, yüzlerce postallının önünde. Ardarda inen coplar "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları karşısında zavallılaşıyordu. Vuranlar, vurulanların direnginliğine şaşıyorlardı.

Parçalanmış kafalar, kırık kollar, ayaklar, cop darbeleriyle

morartılmış bedenler geniş "güvenlik" önlemleri altında, dört tarafı kapalı, hava ile hiçbir irtibatı bulunmayan ringlere bindirildiler. Ringlerde direniş türkülerini tükenmek bilmiyordu.

Ve yolculuk başladı.

Vardıkları yerde özel işkence timleri bekliyordu, özgürlüğe sevdalı yürekleri. Ringlerden indirilir indirilmez etraflarını saran 150-200 civarında polis ve gardiyanlarca yeniden başlatıldı işkenceler. Bu kez, kaba dayanın yanında ince işkence yöntemleri de uygulanıyordu. İç organlara yönelik yapılan işkencelerle, ilerde sakat bırakmayı hedefliyorlardı.

Ağır işkenceler sonucu bayılanlar, saçları, bıyıkları kesilerek ölüm hücrelerine atıldılar. İki adımlık hücrelerin demir kapıları kapandı üstlerine.

"TABUTLUKLARA SEVK, BİLİNÇLİ VE PLANLI TOPLU KATLIAMDIR"

Sivas'ta Eskişehir Cezaevi'ne sevkleri protesto etmek için başlatılan açlık grevi devam ediyor. Dönüşümlü olaak sürdürülen açlık grevinin Eskişehir cezaevi yıkılana dek sürdürüleceği konusunda kararlı Sivas'lı devrimcilerin bu nedenle kamuoyuna yaptıkları açıklamada şöyle denildi:

"Bu gün Tükiyede en ufak demokratik istemlere dahi azgın faşist saldırganlarla karşılık veren T.C., 12 Eylül askeri faşist darbesi ve bunu izleyen faşist anayasasıyla birlikte işçi sınıfına emekçilere ve Kürt ulusuna yönelik saldırılarını yasal güvenceye almıştır.

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra 1 Ağustosta genelgesiyle içerdeki koşulların dışardaki koşullarla denkleştirilmesine niyetlenmiş SS Kararnameleri ve buna benzer bir yığın faşist karakterli baskı, asimilasyon, susturma, işkence, sokak infazlarıyla dünden bu güne sistemli bir şekilde devam edegelmiştir. Sokak infazlarının ve işkencelerin bir sonucu olarak, bu gün kanları hala kurumamış olan, Vedat Aydın, Seher Şahin ve Hüseyin Toraman'ın şehit olmaları ve yine Kürdistan'da adını duymadığımız ilenci, devrimci-demokrat yurtseverlerin katledilmeleri, evlerinin taranmaları, olmadık in-

sanlık dışı faşist devlet zoru pervasızca artarak sürüyor.

Anti-terör yasası, insanın temel hak ve özgürlüklerinin gaspidir. Bu yasayla işkenceler, cinayetler ve katliamlar yasal dayanağa kavuşturulmuştur ve bugün de bu yasa tabutlukların yolunu açmıştır. TCK'nın 125. maddesi ile rehin tutulan Kürt Yurtseverlerin ve diğer siyasi tutsakların tabutluklara sevkli bilinçli ve planlı bir toplu katliamdır.

Seçim meydanlarında atılan demokrasi ve insan hakları nutuklarının ne kadar sahte ve halkı kandırmaya yönelik ol-

YİNE DİRENENLER OLDU CEZAEVİ KAPATILDI

Yukarıda anlatıklarımız 1960'ların Vietnam'ında ya da 1980'lerin Türkiye'sinde değil, "demokratikleşme süreci" nağralarının atıldığı bugünkü Türkiye cezaevlerinde yaşananlardır. 29 Ekim açık görüşünde -firar gerekçesiyle açık görüşlerin yasaklanmasına rağmen- Ankara Kapalı Cezaevi'nden iki devrimcinin firar cımesiyle ve bunu fırsat bilen egemenlerin, uzun zamandır açmak istediklerini, ama buna cesaret edemediklerini, Eskişehir ölüm hücrelerini, açarak, siyasi tutsakları buralara zorla sevketmesiyle yaşananlardır.

Ölüm Hücreleri Nasıl Bir Süreçte Açıldı

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin kitleselleşerek

düğü; daha meclis açılıp hükümet kurulmadan cezaevlerine karşı başlatılan vahşi saldırılarıyla açığa çıkmış oldu. Faşist diktatörlüğün Eskişehir tabutluklarını faşistlere geçirecek, tutsakların yıllarca direnen, can bedelbir mücadele ile elde ettikleri kazanımlara karşı bu son saldırısı, seçimlerden sonra işçi sınıfına, diğer emekçilere ve kört ulusunun özgürlük mücadelesine karşı sürdürdüğü genel saldırının bir parçasıdır. Yani Faşist diktatörlüğün her alandaki faşist tutumlarının zindanlara taşınmasından başka bir şey değildir.

Biz ilerici, devrimci-demokrat ve yurtsever insanlar olarak içerdeki direnişimize onuz veriyor, cezaevlerindeki özgürlük tutsaklarının direnişini selamlıyor ve insanın diyen herkesi bu insanlık dışı uygulamaya duyarlı olmaya çağırıyoruz.

yükselmesi, derin ekonomik ve siyasi krizin yol açtığı toplumsal patlamaların üst boyuta sıçramasıyla, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını gören egemenler son bir çırpınıyla seçim aldatmacasına sarıldılar.

Gelinen aşamaya maskeleri düşen, "halk desteği"ni kaybeden, ayakta duramaz hale gelen egemenler, "demokrasi" "havrilğine soyunarak, maskelerini yenileme gereği duyuyorlardı.

Bu amaçla 20 Ekim'de seçim aldatmacasına başvurular. ama egemenlerin 70 yıllık uygulamalarını iyi bilen çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, tezgahlanan bu oyunda, burjuva partilerinin hiçbirine "tek başına iktidar" olma hakını tanımamaları, onları daha büyük çıkmazlarla karşı karşıya bıraktı.

İş başına gelecek koalisyon hükümetini meydana getirecek partiler, her ne kadar tek başına iktidara sıkıntısını yaşıyorlarsa da, varolan sömürü düzeninin devamını sağlama gerekliliğini de duyuyorlardı.

Her türlü baskının, işkencenin, zulmün, katliamın yükselen toplumsal muhalefeti engellemediğini, tam tersine ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin giderek kitleselleştiğini gören egemenler, yeni hükümete "demokrasi" maskesini giydirmeyin zorunluluk haline geldiğini görüyorlardı. Çünkü, onlar da biliyorlardı ki, salt şiddet, bir halk hareketini durdurabilme gücüne sahip değildir. Bunun içindir ki egemenler, yerine göre papaz yerine göre cellat politikasını uyguluyorlar. Cellat işlevini yerine

getirmiş sıra papazda idi. Demirel'in İnönü'nün, Erbakan'ın ve hata Türkeş'in ve bilumum çanak yalayıcılarının "demokrasi havarisi" kesilmeleri bundandır. Bu tescilli halk düşmanlarının ne kadar "papaz" olabileceklerini halkımız geçmişteki tecrübeleriyle bilmektedir.

Egemenler bir süre için "demokrat" görünmenin zorunluluğunu duyuyorlardı. ama içinde buldukları bunalımın da farkındaydılar. "Demokrasi" maskesiyle kandıramayacağını bildiği toplumun ileri kesimini törpüleme, onların "oyunbozan" cılığını yoketmeyi de sömürü düzenlerinin devamı için gerekli görüyorlardı. ama yoketme politikasını yeni hükümete devrettiğinde de, ihtiyaç duydukları maskenin kısa sürede alaşağı alacağını da bilmiyor değillerdi.

Kısa sürede gündeme sokmak zorunluluğunu duydukları bu görevleri hiçbir burjuva partisinin direkt teşhir olmayacağını düşündükleri "geçici hükümet"e bıraktılar. Geçici hükümet, işe zindanlardaki siyasi tutsakları hedefleyerek başladı.

1989'dan beri uygulamaya koymaya çalıştıkları ve siyasi tutsakların başında "Demokles'in kılıcı" gibi sallandırdıkları Eskişehir ölüm hücrelerini iki devrimcinin firarını gerekçe göstererek açtılar.

Firar gerekçeydi dedik. Çünkü egemenler, yürürlüğe soktukları ve esas olarak silahlı mücadele yürüten devrimci güç-

leri hedefleyen anti-terör yasasıyla bu görevi önlerine koymuşlardı. Bu yasanın 16. maddesi aynen şöyledir:

"Bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanların cezaları, tek kişilik veya üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir.

Bu kurumlarda açık görüş yaptırılmaz. Hükümlülerin birbirleriyle irtibatına ve diğer hükümlülerle haberleşmesine engel olunur.

Bu kurumlarda cezasının en az üçte birini iyi halle geçiren hükümlülerden, şartla tahliyelerine 3 yıldan az kalmış olanlar, diğer kapalı infaz kurumlarına nakledilebilirler.

Bu kanun kapsamına giren suçlardan tutuklananlar da birinci fıkra da gösterilen şekilde inşa edilmiş tutuklevlerinde muhafaza edilirler. İkinci fıkra hükümleri tutuklular hakkında da uygulanır." Bu kadar açık.

Durum böyle iken, egemenlerin aşağılık demogoji ve gerçekleri inandırıcı olabilir mi? Hayır! Onlar bu gerçekçe ve demogojilerle halkımızı kandıracaklarını düşünüyorlar. Onlar düşünüyorsunuz. Kurtuluşun düzen sınırları içinde olmadığını bilenlerin sayıları arttıkça, onların bu demogojileri tarihin batıklığına gömülüp kalacaktır.

Ölüm Hücreleriyle Egemenler Neyi Amaçlıyorlardı

12 Eylül ve ardından gelen karanlık yıllarda direniş merkezleri olan cezaevleri, 80'li yılların ikinci yarısında dışarıdaki mücadelenin boyutlanmasıyla her ne kadar direniş merkezleri olmaktan çıkmışlarsada ki böyle olmasında gerekirdi-birer direniş alanı olmayı sürdürmüşlerdir. "Cezaevleri okuldur" bilinciyle hareket eden komünistler ve

devrimciler buraları da kavganın birer okulu haline getirmeyi başarmışlardır. Bu faşizmin en yoğun saldırılarına katliamlarına rağmen başarılıdır.

Kavga yüklü yüreklerin, zindanları dahi yaşanılır hale getirdiği, onları yıldırabilmenin, geriletebilmenin olanağının olmadığını gören egemenler bu yürekleri susturabilmenin yollarını arıyorlardı. "Nasıl olur da" diye soruyorlardı. "Ben kendi zindanlarımda bir avuç çapulcuya yenik düşerim" ve devam ediyorlardı "Zindanlara kapattığım, hayvanların dahi yaşayamayacağı koşulları dayattığım, işkence ettiğim, bu çapulcular yaşamlarını dahi hiçe sayarak karşımda başları dimdik durabiliyorlar". Egemenler bu soruların cevaplarını aradıkça çürümüş olduklarını, yokolmaya mahkum olduklarını ve karşılarında nasıl bir gücün durduğunu anlıyorlardı. Anladıkçada o sefil ömürlerini "bir gün daha" uzatabilmek için azgınlaşıyor, vahşileşiyorlardı.

12 Eylül'den günümüze değin siyasi tutsaklar üzerinde uyguladıkları tüm politikalarının direniş duvarına çarpıp, tuzla-buz olduğunu, siyasi tutsakların herşeye rağmen başlarının eğilmediğini gören egemenler, "yeni" baskı politikalarını gereğini duyarlardı. Öyle bir sistem oturtulmuşlardı ki! ellerine düşen her özgürlük savaşçısı birinden tecrit edilmeli-anti-terör yasasının 16. maddesinin 2. fıkrasına bakınız- ve hücrelere kapatılarak baskılarla onusuzlaştırılmı, kişiliksizleştirilmeliydiler!...

Kafalarındaki cezaevleri insanların diri diri gömüldüğü tabutluklardı. "Avrupa standartlarında" diye lanse ettikleri tabutluklarını bujuva basını dahi şöyle anlatıyordu: "İnsan yüzü görmeyasak. Konuşmak yasak. Çalışmak yasak. Cezaevinde bir saatliğine de olsa gökyüzünü görmek, güneşin sıcaklığını hissetmek, yasak..." (17-11-1991

Güneş Gazetesi) Bu yasaklar zincirini uzatmak mümkün.

1800'lü yıllarda Amerika'nın Pensilvanya eyaletinde yaşama geçirilen, tutuklu ve hükümlüler patolojik etkilerinin görülmesiyle uygulamadan kaldırılan hücre sistemi cezaevlerine, amaçlarına ulaşabilmek için bu kez de TC egemenleri başvuruyorlardı. Tabi ki aşağılık amaçlarını gizleyerek. Gerçekleri de her zamanki gibi, "masumane" idi: "Suçluların topluma kazandırılması. "Onların" topluma kazandırmaktan anladıkları insanları sömürü düzenlerine hapsedmektedir. asıl söylemek istedikleri "sömürü düzenimizi yıkmak isteyenlere her türlü baskı ve vahşeti uygulayacağız"dır. Dünyayı değiştirme mücadelesine katılanları, kendi düzen sınırları içerisinde hapsedmeyi amaçlayanlar, bu amaçlarının gerçekleşemeyeceğini bir kez daha gördü.

Direnış Başlıyor

Egemenler, Eskişehir Ölüm hücrelerini yürürlüğe sokarken, seçim beklentilerinden dolayı halkın, tutsalara karşı başlatılan saldırılara sessiz kalacağını ve yeni hükümet teşhir olmadan, geçici hükümetten iş başında bulunduğu süre içerisinde amaçlarını gerçekleştireceklerini düşünüyorlardı. Bu, onların 12 yıllık mücadeleden hiç bi şey anlamadıklarını gösteriyordu. 12 Eylül'ün en karanlık dönemlerinde dahi, insanlık onurunu korumasını bilenlerin, ölüm hücrelerini "oldu bitti"ye getirilmesine izin vermeleri düşünülemezdi.

Egemenlerin "köylü kumazlığı" ile hafta sonlarına deng getirdiği sevkler Hafta sonları içeriyle dışarının haberleşme imkanının olmadığı günledir-tutsakların fiili direnişi ile karşılaştı- PKK davası tutsaklarının 'direnmeden adam verme' tavırlarına ayrıca değinceğiz-. Sevk sırasında tutsakların direneceği-

ni bilem egemenler, hazır tuttukları güçlerle Cezaevlerini abluka altına aldılar. Başlattıkları yoğun saldırılarla, birbirlerine kenetlenmiş bedenleri, sayı ve tesisat olarak çok güçlü olmalarına rağmen saatler süren bir direnişten sonra koparabildilerdir. Yoğun işkencelerden sonra ölüm hücrelerine kapatılan tutsaklar, Eskişehirdeki dayatmalara boyun eğmiyor ve açlık grevini başlatıyorlardı. Ve ardından açlık grevleri siyasi tutsakların bulunduğu tüm cezaevlerine yayılıyor. Egemenler bu işin kolay olmayacağını görmeye başlamışlardı. Cezaevlerinde başlatılan direniş, daha ilk günde itibaca dışarıyla kucaklaştı. Özellikle tutsak aileleri direnişin dışarıdaki sesi oldular. Tutsak ailelerinin çabalarıyla oluşturulan "Terör yasasıyla mücadele birliği" direnişin her alandaki omuzlayıcısı oldular. "Hak meydanlarda ararız" bilinciyle hareket eden aileler ve çeşitli demokratik kuruluşlar- IHD, ÖZGÜR-DER, YKD vb -Sultan Ahmet Meydanında, Eskişehir'de, Fıratlı'da, Ankara'da vb. yerlerde her türlü baskı saldırı ve göz dağına rağmen her türlü haksızlığa karşı direnmek meşrudur" diyerek boyun eğmediler. Sultan Ahmet Meydanı'nda, polis joplarına karşı kararlı bir şekilde direnen 70 yaşındaki analar, gözaltı ve joplanmalara boyun eğmiyor "yılınlık yok" diyorlardı. Eskişehir Cezaevinin önünde bir tiyatro grubunun "içerde yaşananları sergiledikleri oyunda gardiyan rolünde oynayan oyuncuyu, gerçek gardiyanı sanan anaların, ellerinde ki çantalarla bu oyuncuya saldırmaları onların biriken öfkesini gösteriyordu.

Tutsak aileleriyle ortak hareket eden demokratik kuruluşlar, çeşitli kentlerde bedenlerini içerdekilerle birlikte açlığa yatan emekçi halkımız birlikteliğinin en güzel örneklerini veriyorlardı. Bu günden birbirine dayanan

omuzlar, halk demokrasisi, sosyalizm ve altın çağ yürüyüşünün yüce güçliliğini de taşıyorlardı üzerlerinde.

Kısa bir zamanda toplumun çeşitli kesimlerini kucaklayan direniş, egemenlere bir kez daha boyun eğdiriyordu.

PKK Davası Tutsaklarının Tavrı

Büyük zaferler, büyük direnişlerle alınır. Direnişlerle kazanılmayan zaferlerin kayıda kolay olur. Eski, yenin önünde ayak dirediği sürece, yeniden yana olanlar kavganın her alanına eski'ye karşı dış dış bir mücadele yükseltmeyenler, kavgayı omuzlamayanlar, eski ile şu veya bu oranda-belli bağları olan, bu bağları koparamayanlardır.

PKK, hemen hemen her cezaevinde belli bir kitlesi olan bir harekettir. 125. maddenin halen "tecil" kapsamına girmemiş olması, Yüzlerce PKK davası tutsakların demirkapılar ardından kalmasınaneden olmuştur.

Tabutluklarla, esas olarak "ıslah" edemedikleri siyasi tutsaklar hedefleyen egemenler, buralara özellikle silahlı mücadele yürüten hareketlerin mensuplarını kapatmaya önem vermiştir. Bu bağlamda cezaevlerinde yoğun bir kitleselliğe sahip olan PKK busiyasetlerin başında geliyordu.

Devrimci-demokrat kesim, PKK'nın bu özgül yanını da gösönünde bulundurarak, en büyük direniş onlardan bekliyordu. Fakat "en büyük direniş" bir yana kendilerinden beklenmeyen bir tavrı sergilediler. Tüm siyasi hareketlerin tabutluklara karşı süresiz açlık grevine başladığı bir süreçte, PKK Eskişehir de dahil olmak üzere, dönüşümlü açlık grevlerine başlamıştır. Hatta kimi cezaevlerinde üç günlük, pretosto nite-

likli açlık grevleriyle yetinmişlerdir. ayrıca, sevk sırasında "adam vermemek" için direnen ve yüzlerce kolluk güçleriyle dış dış bir mücadele içerisine giren diğer siyasi tutsakların aksine PKK davası tutsakların protesto niteliklisloganlar atarak, tabutlukları baştan kabullemişlerdir. Bu tavrın nesnel sonucu budur.

Dışında etkileyebildikleri kitleyi belli oranda harekete geçirmesine rağmen, Kürdistan'da HEP binalarındaki açlık grevleri yerine meydanlardaki serhildanları görmek isterdik-, cezaevlerinde en sağ politikayı izleyen PKK davası tutsakları sadece sağmalcılar cevævinde süresiz açlık grevine katılmışlardır.

Sonuç olarak,

Biz çeşitli cezaevlerindeki TKP/ML tutsakları olarak, kazanılan zaferin başta direnen tutsakların, tutsak ailelerinin, çeşitli devrimci-demokrat kuruluşların ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın zaferi olduğuna inanıyoruz. Ve biliyoruz ki, egemenler kendi düzen sınırları içerisinde geri adım atılmak rehavete kapılmamızı gerektirmez. Çünkü, bu dengeler geçicidir. Egemenlerkendilerini hazır hisettüklerinde tabutlukları yeniden gündeme getirmeten çekinmeyeceklerdir. Nitekim, cumhurbaşkanı özal'ın yaptığı son açıklamalar egemenlerin yenilgiyi hazmedemediklerini ve fırsatını bulduklarında tabutlukları tekrar gündeme getireceklerini açıkça gösteriyor.

Halkın kan-can pahasına elde ettiklerini, egemenlerin ilk fırsata, halkın elinden almayı hedeflemeleri onların tarihsel taktikleridir. Ama bundan önce olduğu gibi bundan sonra da kazananlar ve daima kazanacak olanlar, insanlık onurunun aydınlık meşalesini ellerinde ve bilinçlerinde taşıyan proletarya ve ezilen halkların olacaktır.

ORTADOĞU "BARIŞ" GÖRÜŞMELERİ ÜZERİNE

Ferhat ALI

İki 30-31 Kasım tarihlerinde Madrid'te yapılan görüşmelerin ikincisi 10 Aralık'ta Washington'da başlamış bulunuyor. İlkinden hiç bir somut sonuç çıkmayan bu görüşmelerin ikincisinden de umutlu bir sonuç beklenmemektedir. Nitekim, bir kaç gündür devam eden ikinci tur görüşmelerinde hiçbir ilerleme sağlanmaması bunun kanıtıdır.

Bir yandan, İsrail işgali altında bulunan Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nin yazgısı konusunda Filistin halkının iradesinin hiçe sayılması ve FKÖ'nün görmezlikten gelinmesi; öte yandan, işgal altındaki Golan Tepeleri'nin Suriye tarafından görüşme masasına getirilmesi ve İsrail'in buna sirt çevirmesi ve sonuçta, İsrail'in Lübnan'ın güneyindeki Güvenlik Şeridi'nden çekilme konusunda, Suriye'nin de çekilmesini öne sürerek, Lübnan'la işi yokuşa sürmesi mevcut taraflar arasındaki görüşmeleri tam bir açmazda sürüklemiş bulunuyor.

İkinci tur görüşmelerinin 4 Aralık'ta başlaması öngörülmüşken, İsrailce bunun 9 Aralık'a ertelenme girişimi, İsrail heyetinin Washington'a zamanında gitmemesi, ardından toplantı salonlarında ayrı ayrı yapılması gereken görüşmelerin İsrail siyonistlerince koridor görüşmelerine dönüştürülmesine zemin hazırlanması; Filistinlilerin bağımsız olarak ikili görüşmelere katılımının İsrail siyonistlerince engellenme-

si, Ürdün artı Filistin birleşik heyeti biçiminde direnmesi, varolagelen çelişmelerin emperyalist cksende "çözümünü" güçleştirmektedir.

İkinci turda bir kaç gündür sürdürülen görüşmelerin en çok çıkmaza girdiği alan, İsrail-Ürdün artı Filistin ve İsrail-Suriye cephesidir. Her ne kadar Lübnan'la ciddi pürüzler varsa da asil ateş hattı bu hattır. Suriye, İsrail'den BM Güvenlik Konseyinin 242-338nolu kararlarına uyup Golan Tepeleri'nden çekilmesini talep ederken İsrail buna yanaşmamaktadır. Aynı biçimde Filistin heyeti işgal altındaki Filistin topraklarında otoritenin Filistin'lilere bırakılmasını görüşmelere konu edinirken, İsrail, buna rıza göstermiyerek yönetimi FKÖ'ye bırakmama ve yalnızca bu topraklarda şekilsiz bir otonomi ile yetinme konusunda kararlı gözükmektedir. Diğer yandan işgal altındaki toprakların durumunu görüşme istemine İsrail sıcak bakmayarak 5 yıllık bir anlaşma ve üç yıl sonra da işgal altındaki toprakların durumunu görüşme kartını öne sürmektedir.

Görülüyor ki, orta-doğu "barış" konferansı bıçak sırtında yol almaktadır. Karmaşık ve çok yanlı çelişmeler yumağının çözümü için umut sifirle eşdeğerli büyüklüktedir. Bu olanağın yararına olan şanslar yok denecek düzeydedir.

Orta-doğu'da ABD emperyalistlerinin şımarık oğlanı İsrail, işgal ettiği Filistin ve Arap topraklarından koşulsuz olarak çekilmedikçe, mevcut "umud"un yararına denk düşen şanslar sifirda

seyretmeye devam edecektir.

Demek ki aslolan şey, gizli-en gizliye ve çoğu kez de apaçık ABD emperyalistlerince desteklenen İsrail'in tutumudur. İsrail siyonistlerini bu bağınaz tutumda direşmeye, başıbuyrukçuluğa teşvik eden şey de pek açıktır ki, ağababaları emperyalist çevreler ve özellikle de ABD emperyalizmidir.

Ortadoğu'da Barış Mümkün müdür?

Kapitalist-emperyalist kuşatma koşullarında, özel mülkiyete dayalı varlaşma koşullarında gökkubbenin her hangi bir yerinde olduğu gibi Ortadoğu'da da kalıcı bir barış asla olanaklı değildir.

Bu, emperyalizm döneminde, "emperyalist" karaktere terstir. Nevar ki, geçici bir barış, geçici olarak barıştan çıkarı olan şu yada bu emperyalist çevre için yararlı olduğu ölçüde olanaklıdır. Ayrıca, barış uğruna sürdürülen mücadelenin bundaki payını da teslim etmek gerekir.

Ortadoğu açısından bakıldığında geçici barışın bile kırıntılıarı yok gibidir. Bu bölge önemli sorunlarla yüklüdür. İsrail-Arap; İsrail-Filistin sorunu başlıbaşına çıban başıdır. Ortadoğu Konferansı'nda ya da barış görüşmelerine konu edilmemesine karşın,, bu bölgede Kürt gerçeği çok daha ciddi boyuttadır. Ayrıca Arap devletlerinin kendi aralarındaki koyulaşan zemindeki çelişmeleri de başlı başına sorunlar

yumağıdır.

Her şeye karşın en belli başlı sorun Filistin ve Kürt sorunudur. Cerisi bunlara göre ikincil önemdedir. Yanlızca bu iki sorunun yarattığı çelişkiler Ortadoğu'da geçici barışı açmaza sokmaktadır. Emperyalist dayatmalı geçici barış, emperyalizme, ya da ABD önderlikli emperyalist çevrelere karşın, ancak güneşin bir damla suda yansması oranında varlaşabilir. Bir kaç on yıldır biriken sorunlar, kuluçkaya yatırılan çelişmeler öylesine yoğunlaşmış, karmaşıklaşmış ki, ABD'nin dayatmaları bile geçici "barışı" sağlamaktan uzak kalmaktadır.

ABD Dünya Halklarının Baş Belasıdır

Ortadoğu'da "barışı" zora sokan şey, en başta ABD emperyalizmi ve İsrail egemen çevreleridir. Ardı sıra emperyalizmin uydusu konumundaki gerici ve faşist Arap devletlerini de hesaba katıyoruz. Ancak aslolan, ABD ve İsrail siyonizmidir. "Barış" görüşmeleri sürecinde barışın asıl suçluları, bölge barışının baş düşmanları bu uşak ve ağababa ikilisidir.

İsrail, yıllardır ABD'nin Ortadoğu'daki en güvenilir uşağıdır. İsrail'i başıbuyruklığa, ilhak ve işgalcilığe iten başlıca şey, onun ABD emperyalizminde aldığı sınırsız destek ve yardımdır. Arap devletleri ortasında dört bir yana savrulmasının arkasındaki gerçek budur.

ABD, Rus-sosyal

emperyalizminin henüz süper devletlerden birini oluşturduğu bir kaç yıl önceki döneme dek, Ortadoğu'daki emperyalist dengeyi kendi çıkarına olarak İsrail ve uşağı bazı Arap devletlerine dayanmakla sağlama biliyordu. Suriye vb. Arap devletleri de Rus Sosyal-Emperyalizminin dümen soyundaydı. Dolayısıyla, ortadoğuda ilişkiler iki süper devlet bloku çerçevesinde geliyordu. Bir yanda ABD, bir yanda Sovyetler Birliği.

ABD ve Rus-Sosyal Emperyalizmi önderlikli iki kutuplu dünya koşullarında Ortadoğu'daki hassas denge için İsrail ABD için vazgeçilmez bir devinim noktasıydı. İçinde bulunan çelişkiler durmaksızın körükleniyor, bölgesel savaşlar durmaksızın alevlendiriliyor ve böylece bir yandan emperyalist silah tüccarları kârlarına kâr katıyor, öte yandan her bir süper güç dengeyi lehine sağlamlaştırmaya çalışıyordu.

Dünyanın bu yeni döneminde ise durum daha farklı.

Ne var ki, bir kaç yıl öncesine

kadar durum buydu. İsrail her bakımdan ABD'ce olağanüstü silahlandırılıp, işgalcilığe teşvik ediliyordu.

Dolayısıyla bölge barışının baş düşmanı ABD ve İsrail devletiydi. Çıkarlarını ABD ve S. Birliği blokunda sağlama almaya çalışan ve onların birer eklenmesi haline gelen gerici ve faşist Arap devletlerinin bölge barışının düşmanları olduğunu da saptamak gerekir. Ancak burada her şeyden önce aslolan baş düşmanlardır.

Yıllardır İsrail devletini besleyen, teşvik eden, ayakta tutan ABD emperyalizmini hiç bir insani yaklaşım bile aklayamaz. Bu desteğe güvenererek Lübnan'ı kana bulayan, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ni işgal eden, Golan Tepeleri'ni ele geçiren, işgal alanlarında bu "barış" görüşmeleri sürecinde bile yerleşim bölgeleri kuran İsrail'ide hiç bir yaklaşım paklayamaz. Bir dönemler S. Birliği'ne güvenererek bölgede kendisine çıkar sağlamaya çalışan ve hatta uzun zaman FKÖ'ye kem gözle bakan Suriye de te-

Intifada; Silahlı mücadeleye ulaşmalı! Kurşunlara karşı taşlarla yürekli savaşlarla sürüyor.

mize çıkarılamaz. Şimdilerde, değişen dünya konjüktüründe ABD'nin dümen suyuna girme uğraşı onu aklayamaz. Kaldı ki şimdilerde kuyruk salladığı ağa babası dünyanın en büyük kan emicisi, dünya halklarının baş düşmanıdır.

Yeni Dünya Düzeni: "Emperyalist Düzensizliğin Düzeni"

Uluslararası yeni dönemde birlikte, emperyalist yeni düzeni (siz ona emperyalist düzenin düzensizliği deyin) Ortadoğu Konferansı'nı zorunlu hale getirdi.

Neden?

Çünkü; II. emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası şiddet araçları yoluyla kalıba dökülen emperyalist ilişkiler, yeni ve özgün olgularla karakterize yeni Uluslararası dönemde emperyalist "lerce işbirliği"(!) yoluyla kalıba dökülecektir.

İçte klasik kapitalizme doğru-
dan evrilen, dışta kapitalist-
emperyalist dünya pazarlarıyla
harmanlanmış bir
ekonomi eşliğinde re-
vizyonizmin çıplak
kapitalizme evrildiği
S.Birliği'nden son bir
kaç yıldır uygulanan
politikalarla ve bu
politikaların dünya
ölçeğindeki ağır etki-
siyle birlikte dünya
yeni bir dönemece
girmiş oldu.

Nüfus ve etki
alanlarını paylaşım-
da S.Birliği havlu at-
tı. Doğu-Avrupa kla-
sik kapitalizmle
bütünleşti, Varşova
ve COMECON tarih
oldu.

Emperyalist iliş-
kilerin ikili kutupta
yol aldığı dünya, bu
değişimler sonucu
ani ve şaşırtıcı deği-
şikliklere sahne oldu.
İki kutuplu dünya ye-

rini tek kutuplu dünyaya bıraktı. (Nedir ki, bu durumda kararlı gözükmemektedir.) Böylece tek kutuplu dünyada, bu kutubun başı ABD emperyalistlerince ve çıkarlarını onun çerçevesinde - şimdilik - arayan diğer emperyalistlere "işbirliği" yoluyla; sessiz - sedasız, barışçıl yollarla talan edilecektir. İşte "Yeni Dünya Düzeni" dünyanın, "işbirliği" temelinde S. Birliği'nden boşalan koşullarda talanı, yağması, sömürülmesi düzenidir. Sömürge ve yarı sömürgelerin, herşeyin hareket halinde olduğu Asya - Pasifik yakasının, parçalanmış S. Birliği uluslarının, Doğu Avrupa'nın, Ortadoğu'nun... "işbirliği" yoluyla, şiddet - dışı araçlarla yağmalanmasıdır.

İşte Ortadoğu Barış Konferansı, bu koşullarda gündeme getirildi. Bunun baş mimarının da ABD olduğu açıktır. Herşey, ABD ve bağlaşıklarının arzuları doğrultusunda rayına koyulacaktır. (!)

Emperyalist "Yeni Dünya Düzeni" önünde çıkan başı olan Orta - doğu başta ABD olmak

üzere emperyalistlerin en büyük baş ağrısıydı. Bu, şiddet - dışı yollarla tedavi edilmeliydi. "Yeni Dünya Düzeni" de bunu gerektiriyordu.

Demek ki, orta - doğu barış konferansları, emperyalist yeni dünya düzeninin bir gereği idi. Emperyalist dayatmaydı. Herşey emperyalistlerin gönlünce olmalıydı.

Diyalektiğin şaşmaz çarkları arasında her şey emperyalist doğrultuda gelişmiyor, gelişemez de. Şeyler, arzular, talan ve yağma istemleri toplumsal yasalara, sınıf mücadelesinin yasalarına çarpıp, yaşamın kenarına itiliyor.

Ortadoğu Barış Konferansı'nda ne oldu ?

Dağ fare doğurdu.

Büyük umutlar bağlanan görüşmeler "kerhen" görüş alış - verişinin sürdürülmesi anlaşmasının dışında hiç bir ilerleme sağlamadan belirsizliğe gömülü kaldı.

Ne Filistinlilerin bağımsız bir heyet olarak görüşme istemi kabul gördü ne de İsrail'in ödün vermez tutumu yumuşatılabildi. Öyle ki, İsrail, Batı Şeria ve

Gazze Şeridi'nin ve Golan Tepeleri'nin görüşülmesine bile meydan vermedi.

Arafat : Sadece Bir Diplomat

Yaşam bir kez daha FKÖ önderliğini, umudunu emperyalist çözüme, diplomasi görüşmelerine bağlayan Yaser Arafat önderliğindeki FKÖ'yü çıkma-za sokmuştur. Nitekim, emperyalist çözü-

ARAFAT; (HONNECKER'le).

GÜNEŞ GAZETESİ'NDEN ATILAN 42 KİŞİNİN EYLEMİ BÜYÜK BİR KARARLILIKLA SÜRÜYOR

me bel bağlamayan Filistin'in kurtuluşu uğruna mücadele veren bazı gruplar önderliğini G. Habbaş'ın yaptığı Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, N. Havatmeh önderliğindeki Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi, A. Cibril önderliğindeki Genel Komutanlık, Ebû Nidal önderliğindeki Fetih Devrimci Konsey, E. Fetih içindeki küçük bir grup. FKÖ'nün bu tavrını protesto etmişlerdi. Yaşam, Yaser Arafat önderliğinin uzlaşmacı, emperyalist üstten çözüme açık tavrını değil, sınıf mücadelesinde kararlı, halkçı çözümü savunanları haklı çıkarmaa da gecikmeyecektir. Arafat'ın her zaman ki diplomasi umudu, diplomasi koridorlarında umutsuz bir diplomasi oyununa dönmekten kurtulamayacaktır.

Ne emperyalist, dayatmacı, üstten çözüm, ne emperyalist çıkarları gözetin konferans vb. Ortadoğu'da barışı kurtaramaz. Değil kalıcı, geçici bir barışı bile kurtaramaz.

Çözüm: Filistin sorununun çözümü Filistin halkının haklı, meşru ve devrimci mücadelesindedir.

Ortadoğu'da barış, emperyalist çözümlerle değil, Ortadoğu halkları gâmleri ellerine aldıkları gün başlar.

**YAŞASIN FİLİSTİN
VE ORTADOĞU
HALKLARININ
DEMOKRASİ,
BAĞIMSIZLIK VE
SOSYALİZM
MÜCADELESİ !
KAHROLSUN
YAĞMACI, ÇIKARCI
EMPERYALİST
ORTADOĞU
POLİTİKASI !
ORTADOĞU
HALKLARI BİRLEŞİN,
"DÜZENSİZLİĞİN
DÜZENİ"
EMPERYALİST YENİ
DÜNYA DÜZENİNİ
BOZGUNA UGRATIN!**

108 gün önce (haber yazıldığı gün 108. günüydü.) işten çıkarılan 42 kişi, Güneş gazetesi önünde kurdukları çadırında direnişlerine devam ediyorlar. Çadırlarında ziyaret ettiğimiz onurlu direnişçiler, işten çıkarılış sürecini kısaca şöyle anlatıyorlar:

"İlk eylemlere başladığımız Eylül ayında, tam 6 ay maaş alamıyorduk. Toplu sözleşmeyi işveren ihlal etmiş. Hepimizin içeride birikmiş 20'er milyon alacağımız vardı. 150 kişi bu alacaklarımız için vazedene kuyruk oluşturduk. 12 Ağustos'ta hiç olmazsa yaklaşan kış ve açılan okullar için harcamalarımızı karşılayabilmek amacıyla, yönetim Kurulundan olan Erdal Yılmaz'dan 3'er milyon istedik. Ödeyeceğine dair söz verdi. Ancak sözüne güvenmediğimiz için senet imzalamasını istedik. Bunun üzerine Serhat Pekiner ile senet imzalayarak, şimdilik 3'er milyon almayı kabul ettik. Paralarımızı almak için vazedene önünde sıraya girdiğimizde, bu üçer milyonun ödenmeyeceğini, herkese maaşı kadar para verileceğini söylediler. Herkes farklı maaş alıyor. 500.000 TL alan da var, 3 milyon TL maaş alan da var aramızda. Biz bunu kabul etmeyip vazedene önünde oturma eylemine başladık. Bu arada birçok kişi eylemi bırakıp işbaşı yaptı. 4 gün sonra, noter kanalıyla bize bir bildirim geldi. 42 kişi işten atılmış. O gün bu gündür biz de kaldırılma kurduğumuz bu çadırda direnişimize devam ediyoruz."

Ancak bu arada işvereni mahkemeye vermeyi de ihmal etmemişler. Mahkemenin kendi lehlerine sonuçlanacağından umutlular. çünkü işveren biriken maaşlarını da ödemiş. "İlem de fazlasıyla alacağız. Aylardır içeride paramız. Emegimizin karşılığını alacağız." diyorlar.

Polis çadırlarını 7 kez yıkmış. Ancak inatla her seferinde daha sağlam kurmuşlar. Çadırlarından katalitik sobaları, küçük bir televizyonları ve battanilyeleri var. Ziyaretçileri

bile ağırlayabiliyorlar. "Sobayı Tüm-Tis verdi, Deri-İş para toplayıp veriyor. Çok güzel bir dayanışma içindeyiz!" diyorlar. Kendilerinin üye olduğu Türkiye Gazeteciler Sendikası ise bırakın destek olamayı, karşılına durmuş üstelik. "Basın camiasında lekelenmekten korktukları için bize selam bile vermiyorlar, yüzlerini duvara dönüp, öyle Güneş Gazetesi'ne gelip gidiyorlar. Bizim tarafa bakamıyorlar. Zaten yüzleri de yok buna. Bizim atıldığımız dönem onlar işbaşı yaptılar, ama şimdi durumları düzelmediği için kendileri istifa edip gidiyorlar. Bizimle birlikte hareket etmedikleri için pişmanlar."* diyorlar. Gazeteciler, sanki kendileri aynı sorunla karşı karşıya değilmişcesine duysuz davrandıklarını da ilettiler. Bir direnişçi, "Bizim durumumuza karşı sanki kör sağır oldular." diyor. Bunun yanında devrimci demokrat basının, İHD'nin ve diğer demokratik kamuoyunun desteğinin de sevindirici olduğunu söylüyorlar.

10 Aralık'ta Taksim Belediye Gazinosu'nda bir gece düzenlemişler. Taksim Belediyesi, gazinoyu, o gün boş olduğu için ücretsiz olarak onlara vermiş. Kötü hava koşullarına ve yeterince duyuramamalarına karşın 600 kişi civarında bir katılım olmuş. Kendileri için iyi bir gelir kaynağı olmuş bu şenlik.

Yıldırım Aktuna Sağlık Bakanı olarak onur çadırını ziyaret etmiş. Televizyon ve günlük basın o gün çok ilgili görünmelerine karşın, ne haberlerde ne de gazetelerde tek cümle ile bile değinmemişler. Bir kırgınlık yaratmış onlarda bu durum, ancak artık kendi güçlerine güvenmeleri gerektiğini daha iye anlamışlar, "Eğer Hürriyet ve Milliyet işverenleri telefonla, "Güneş Gazetesi'nin önündeki çadır kalktı mı" diye sorduruyorsa, bu bile büyük bir başarı ve moral kaynağıdır bizim için" diyorlar.

Kayseri Cezaevi'nde

Direnenler Kazanacaktır!

Kayseri Cezaevi'nde bulunan ve TKP/ML-TİKKO-TMLGB Davasından yargılanan devrimci tutsaklar adına, Halil Şahin'in. Dergimize gönderdiği yazıyı yayınıyoruz.

Değerli Yeni Demokrasi Dergisi;

Bizler Kayseri Kapalı Cezaevinde bulunan TKP/ML davasından yargılanan özgürlük tutsaklarıyız. Derginizi mümkün olduğunca okumaya ve ona ulaşmaya çalışıyoruz.

Devrimciler en yaşanılmaz denilen yerleri dahi yaşanılır kılabilirlerdir. Çünkü onun felsefesi her zaman ve her yerde, her şeyin en iyisini ve en güzelini yapmaktır. Bu onun en büyük erimidir. Bu amaçlılığı faşizmin zindanlarında bile uygulamaya sokup yerine getirme çabası içindedirler sürekli. Tarihin onlara yüklemiş olduğu siyasi misyon gereği bu gibi mekanlar onlar için kaçınılmaz uğrak yerlerinden biridir. Bizler de halka, devrime ve partiye bağlılığımızın bilinciyle, faşizmin en açık saldırılarının yapıldığı bu gibi yerlerde gerekli tavrı koymaktan asla geri durmadık, durmayacağız da. Buraları birer siyasi okul haline getirip kendimizi daha bir bilinçle donatmak ve dışarıda yükselen halk muhalefetine olmak amacıyla hareket edip bizleri sözde islah(!) etmek isteyenlerin yüzüne kinimizi haykırmaktayız. Hangi uğurda ve ne gibi koşullar sonucu burada oluşumuzu kavrayıp ona göre uygun düşen politikalar izlemek ve hiç bir zaman gerek zindanlarda gerekse burjuvazinin mahkemelerinde düşüncelerimizden ve ilkelerimizden ödün vermed-

en onurlu bir yaşam sürdürüyoruz.

Kayseri Cezaevi'nin bir siyasi cezaevi olmaması ve siyasi tutsakların sayıca az olması ayrıca cezaevi yönetiminin bu konuda fazla geri ve deneyimsiz oluşu nedeniyle diğer cezaevlerindeki sorunların daha da fazlası burada sürekli gündemde olan bir konu. Bunların başında da düzenli ve biz siyasi tutsakların faydalanacağı bir kitaplığın (kütüphane) olmayışı. Bu konuda sürekli özveriye göstereceğimize inanıyoruz. Mücadelenin her alanından haberlerin verilmesi yayıncılık yaşamının bir gereğidir. Doğaldır ki bu da çeşitli mücadele gölgelerindeki işçilerin içindeki, köylük alanlardaki, halk ordusu içerisindeki, cezaevlerindeki arkadaşların bu alanlardaki zorlukları, başarıları yazmalarıyla mümkün olacağı kanısındayız. Bundan yola çıkarak yayın organlarımızda kırsal alandaki haberlerin fazlaca yayımlanmamasını bir eksiklik olarak görüyoruz.

Mahkemelerimizin durumlarını sizlere bildirmeyi gerek gördüğümüz için Kayseri DGM de devam eden TKP/ML davalarının son durumlarını veriyoruz: Kayseri DGM de yaklaşık dokuz ay önce Sivas'tan İ. Hakkı YEŞİLYAPRAK ve iki arkadaşı, Divriği'den Metin CİLİZ ve üç arkadaşı, Malatya Üniversitesi'nden Zeynel TAKAR hakkında TKP/ML örgütüne üye olmak, örgüt içerisinde özel görev almaktan açılmış bulunan dava da esas hakkında savcı Abdükkadir Davarcıoğlu mütela istemisi bulunuyor. Arkadaşların altısı hakkında 168/1, ikisi hakkında 168/

2 den mütela istenmiştir. Ayrıca aynı arkadaşların cezaevinde göstermiş oldukları direnişten dolayı ise Cezaevi Müdürü ve gardiyanların ifadesi dinlendikten sonra bu davada da esas hakkında mütela istenmiştir. Her iki dava 4 Aralık 1991 tarihine ertelenmiştir. (Arkadaşların koşullara girmeme direnişi ardından onların sorunlarını dinlemeye geldiğini söyleyen Kayseri Cezaevi Müdürü ve Başsavcısı içeri coplu askerleri sokularak arkadaşlar zorla hücrelere kapatılmış, bunu takip, arkadaşlar süresiz açlık grevine başlamış grevin onuncu günü istemleri kabul edilerek açlık grevi sona erdirilmiştir. Bu greve dört HD okuru da katılmıştır.)

Cezaevlerinde talan ve co-plamadan sonra ele geçen bazı yazılar bu arkadaşlar aleyhine delil olarak mahkeme tarafından kullanılmaktadır. Cezaevlerindeki yazıların delil oluşu hangi mantığın ürünüdür, kaldı ki yazı yazmanın ve düşünce belirtmenin artık suç sayılmadığını söyleyenler acaba ne yapıyorlar?

Bu arkadaşlar mahkemeye gidilerinde askerlerin ayak kabalarını aramalarını boykot etmek amacıyla mahkemeye yalın ayak çıkmışlardır. Her duruşma gününde Kayseri DGM salonları "Kahrolsun Faşist Diktatörlük! Yaşasın Halk Savaşı! Kahrolsun Patron-Ağa Devleti!" sloganlarıyla inlemektedir.

Kayseri DGM de devam eden diğer dava ise Tokat'tan Halil ŞAHİN ve üç arkadaşı hakkında 168/1 ve 168/2 ek olarak 3713 sayılı yasanın çeşitli maddeler-

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE FORUM

ından açılmış olunan davadır. Bu davada savcının bir arkadaş hakkında istemiş olduğu tahliye talebi reddedilmiş, tanıkların dinlenilmesi için 18 Aralık 1991 gününe ertelenmiştir.

Kayseri DGM savcısı yarbay Abdulkadir Davarcıoğlu'nun hakkında bilinenlerin yanısıra; mahkeme heyeti hakkında ise Kayseri halkı, "tarikatçı, tutucu, gerici" olduğunu söylemekte.

tüm bu davalarda yargılanan arkadaşlar Eskişehir Tabutluklarını boykot etmek için başlatmış oldukları süresiz açlık grevi hakkında okumak istedikleri yazıları mahkeme heyeti okuturmuş ve arkadaşlar askerlerce zorla salondan çıkarılmıştır.

Arkadaşlar DGM koridorlarında "Sürgünler Dursun, Tabutluklar Yıkılsın!", "Yaşamın Açlık Grevi Direnişimiz!" sloganlarını haykırıyorlardı.

Son durumda Eskişehir Tabutluklarını boykot için 08. 11. 1991 başlatmış oldukları açlık grevi 18.gününe girmiş bulunmaktadırlar.

Açlık grevinin ilk üç günü bayan arkadaşta tuz ve şekerli su verilmemiştir. Sonra temsilci arkadaşın olaya müdahale etmesi sonucu tuz ve şekerli su verilmiştir. Grev dolayısıyla tüm direnişçilere 12. 12.1991 tarihine kadar görüş cezası verilmiştir. Açlık grevine iki Mücadele okuru, üç de Halk Demokrasisi okuru arkadaşta katılmıştır. Yani bizimle birlikte toplam 15 kişi açlık grevinde bulunmaktadır.

Tüm bu gelişmeler ve direnişler sürerken proletaryanın sesi olan Yeni Demokrasi bu ödevinde Kayseri ili ve çevresi yanında yetersiz kaldığını da belirtmek gerekiyor.

Tüm dergi çalışanlarına ve üreği mücadele ateşiyle yanan arkadaşlara kucak dolusu selamlar...

11 Aralık Çarşamba günü İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi'nde sivil faşist saldırıları protesto amacıyla, yaklaşık 400 kişi katılımlı bir forum gerçekleştirildi. Forumda, Marmara Üniversitesi ve Yıldız Üniversitesi'nde yaşanan provakasyon nitelikli girişimlerin ardından, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde meydana gelen yine "Müslüman Gençlik" adlı grubun tahrik edici gövde gösterisi girişimiyle, ne yapılmak istendiği açıklandı.

Egemen sınıfların resmi baskı aygıtlarının teşhir olduğu dönemlerde uyguladığı taktik olan sağ-sol çatışması demogojisi bir kez daha hayata geçirilmeye çalışıldı.

Üniversitelerde meşruluğunu bir türlü oturtamayan polis yeni hükümetin demokrasi lafazanlığına paralel olarak, görünüşte de olsa üniversitelerdeki devrimci-demokrat faaliyete saldırmaya ara verdi. Kendi yerine bir takım gerici-faşizan grupları devreye sokarak ya da bu tür grupları kullanarak, okuldaki devrimci faaliyeti sağ-sol çatışması oluyorsa sağ-sol çatışması olmayacağı (!) güçleri olmazsa okulda huzur kalmaz bahanesiyle engellemeye çalışıyor.

Ne yazık ki bu süreçte bir çok devrimci grup, serüvenci ve popülist bir havayla, ortamın tahrikine kapılarak, bu provakatif girişimleri bertaraf etme esnekliğini gösteremedi. Çoğu defa bu tür çatışmalara neden, bu hatalı anlayışlar oldu. Egemenlerin istediği tam da bu çatışma ortamının yaratılması ve kendisinin polis ve resmi baskı aygıtlarının üniversitelerdeki varlığını meşrulaştırılmasının sağlanmasıydı.

Doğru olan tavır, bu günkü koşullarda olabildiğince sivil fa-

şistlerle sıcak bir çatışmadan kaçınmak, mevzilerden ödün vermeden olgun bir biçimde ideolojik siyasi mücadele yürütmek, bunun yanında ise okun sivri ucunu asıl hedef olan siyasi iktidar ve onun organlarına yöneltmek olmalıdır.

Bu tür provakatif ortamlarda devrimci öğrenci gençliğin tavrının ne olması gerektiği konusunda Yeni Demokrat Gençlik'ten bir arkadaş forumda konuşma yaptı: : *Esas hedefin; siyasi düzeyin kendisi, resmi kurum ve kuruluşları olduğunu; devrimci üniversite gençliğinin mücadele hedeflerinin karartılması ve devrimcilerin anti-propagandalarının kitlelere empoze edilmesi, polisin okulda meşruluğunun sağlanması amaçlı bu tür girişimlere, devrimci faaliyet ve devrimci değerlere saldırılar olmadığı sürece prim verilmemesi gerektiğini, füli saldırı durumunda, mücadeleyle kazanılan mevzilerin, mücadeleyle korunacağını bilinçlere kazıyarak mevzilerini savunacağını ve bu tür durumlarda saldırı gruplarının niteliği, amaçları, geniş kitlelere teşhir edileceğini bunun ajitasyon-propaganda çalışmasının sürdürüleceğini belirtti.*

Forumda sık sık "Yaşamın Gençliğin Devrimci Eyleminin birliği", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Faşist Saldırıları Bizleri Engellemez!", "Kahrolsun Faşizm Yaşamın Mücadelemiz!" sloganları atıldı. Polisin müdahale etmediği forum, olaysız sona erdi.

13 Aralık Cuma günü, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsünde yapılan bir forumla da Erdal Eren anıldı.

STAR-MOD'DA İŞÇİ KİYİMİ

Halkalı yolu üzerinde ki Star-Mod'a bağlı Bi-Mod Deri Konfeksiyon İşletmesi'nde , sendikaya üye oldukları için ilk gün 9, daha sonra 2kişi olmak üzere toplam 11 işçi, 13. maddeye dayandırılarak işten atılmıştır. İki günlük direnişten sonra 9 kişi çıkışını alırken, iki işçi direnişi hala sürdürüyor. İstemleri işe tekrar geri alınmak. "Çünkü sendikaya üye ol-

mak en doğal hakkımızdır. Bunun için başka gerekçelere dayandırılarak da olsa işten atmak, işverenin haksızlığını ve acımasızlığını gösterir" diyorlar.

Bi-Mod işçilerinden 1 hafta önce de aynı işverene ait Star-Mod'da yine sendikaya üye oldukları için 85 işçi atılmış, ancak atılan işçilerin bir haftalık kararlı direnişleri ve

Bi-Mod ile Star-Mod'daki diğer işçilerin desteğiyle, bu 85 kişi tekrar geri alınmıştı.

Deri-İş Sendikası Merkezindeki yetkililer ise, deri konfeksiyon işinde çalışan bütün işçilere çağrı yaparak, sendikaya üye olmalarını, yakınlarının da bu işçileri sendika üyeliğine teşvik etmelerini istedi. Yetkililer, "Bu örgütsüz ve dağınık çalışma sürdüğü sürece, sömürü kat kat artacak ve haksızlıklar karşısında direnişler de cılız ve etkisiz olacaktır. Ancak örgütlü olduğunda haksızlıklara daha kararlı göğüs gerilebilir" dediler.

YURTIÇİ KARGO 'da İŞÇİ KİYİMİ GELENEK HALİNE GELDİ

2 Aralık'tan beri devam eden işçi kıyımı sonucunda Yurtiçi Kargo'da çalışan 27 işçi işten çıkarıldı...

Haftalık 60-70 saati aşan çalışma süreleri karşılığında 800.000 TL gibi komik bir ücretle insanlık dışı koşullarda çalışan işçiler, geçinebilecekleri kadar ücret alabilmek, insanca çalışma koşullarında çalışabilmek için sendikal mücadele yolunu seçtiler. Fakat diğer iş kollarında olduğu gibi, Yurtiçi Kargo'da da patron İbrahim Arıkan ve Genel Müdür Aslan Kut, yardımcısı Veysel Selen Genel Koordinatör Halil ünlü gibi yöneticiler de işçileri sendikasız, örgütsüz bırakmak için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. İşverenin, 17. mad-

deyi uygulamak için 1500-3000TL. gibi güllünc miktarlar da ücret artışı yapması ve Adana, Sivas, Eskişehir'e özellikle sendikaya üye olan işçileri sürgün etmesi dönen dolapları açık seçik gözler önüne seriyor.

Çok sayıda işçinin birarda bulunmadığı ve ayrı ayrı işyerlerindeki işçilerin ilişkilerinin kopuk olduğu Yurtiçi kargo'dan atılan işçiler, haksız yere işyerinden, çıkarıldıklarını belirterek 17.12.1991'de Milliyet Gazetesi önünde basın toplantısı düzenleyip şirketi protesto ettiler. İşten çıkarılan işçiler, okudukları basın açıklamasında "Bizler gece gündüz demeden çağdışı-insanlık dışı çalışma koşullarında çalışarak

yurtiçi Kargo'yu varettik. Bizlerin alınterinden, yaratığımız değerlerden patron, milyarderlerine milyarlar katarken, insanlık dışı çalışma koşullarında çok düşük ücretlerle çalıştırılmaz yetmiyormuş gibi bir de sözlü olarak belirtilen "Sendikal mücadeleye katılmak" suçundan iş sözleşmelerimiz feshedildi. Biz atılmış olsak bile geride kalan yüzlerce arkadaşımız bizlerin mücadelesini devam ettirmekte ve yaşatmaktadır." diyen işçiler, işten çıkarılan arkadaşlarının tekrar iş alınmasını isteyerek, işçi sınıfını ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

TÜMTİS Sendikası'nın yaptığı basın açıklamasında "Yurtiçi Kargo'da işverenin ya

BİR PANEL VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

4 Aralık 1991 tarihinde Kristal-İş Sendikası'na İstanbul'da düzenlenen bir panel yapıldı. Panel işçi sınıfı ve çalışanların sorun ve taleplerinin tartışılarak 20 Ekim seçimlerinden sonra oluşturulan koalisyon hükümetinin gündemine çözümü için sokulması amacıyla "Yeni Hükümet Döneminde SORUNLARIMIZ-

saları, işçilerin meşru haklarını baskıyla engellemesini" protesto ettiklerini belirttiler. Tümtis Sendikası işçilere yönelik bildirimler de çıkardı. İşçileri işten atılmalarına ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı sendikada örgütlü mücadeleye çağırarak Tümtis, bir bildirisinde "Sendikal nedenle işçi çıkarma yasalarına aykırıdır, suçtur. Hele ayrı gün gazete ilanı ile yeni işçi rama girişimleri İbrahim Arkan'ın iki yüzlülüğünün bir göstergesidir. Patron'dan bütün bu yaptığı kötülüklerin ve suçların hesabına soracağız. Gerek atılan arkadaşların tekrar işbaşı yapması için gerekse işçilerin sendikal haklarının alınması için sonuna kadar mücadele edeceğiz" gibi açıklamalara yer verildi.

Önümüzdeki günlerde Tümtis Sendikası ve işçiler arasında bir toplantı düzenlenecek. Toplantıda, işten atılmaları ilgili, sendika yöneticileri ve işçiler tartışarak ne yapılması gerektiği konusunda bir program çıkarmaya çalışacakları belirtildi.

TALEPLERİMİZ adı altında düzenlenerek gerçekleştirildi.

Konuşmacı olarak profesör Dr. Zafer ÜSKÜL Prof. Dr. Emre KONGAR, Prof. Dr. Devrim ULUCAN, Prof. Dr. Burhan ŞENATALAR ve Kristal-İş Başkanı İbrahim EREN'in katıldığı panel Kristal-İş Sendikası Teşkilat Sekreteri Cemal SİMLİOVA tarafından yönetildi.

Paneli bir giriş konuşmasıyla açan Cemal Simlioğlu dünyada ve Türkiye'deki gelişme ve değişimlere değinerek buna uygun politikalar geliştirmek gerektiğini ve sendikalarında bu duruma uygun yapı değişikliklerine gitmesini savundu. Son yıllarda işçi sınıfının sorunlarının yoğunlaştığını ve çözüm beklediğini, bu sorunların yeni oluşturulan koalisyon hükümetinin programında da yer aldığını; dolayısıyla bir kez daha tartışılarak çözümünün hızlandırılması için gerekli girişimlerin yapılması gerektiği anlayışıyla paneli düzenlediklerini belirtti. Konuşmasının bir yerinde "Bilimsel Teknolojik Devrim" kavramına da değinen SİMLİOVA değişen koşulları bu temel üzerinde değerlendirmek gerektiğini savundu. SİMLİOVA'nın sınıflararası mücadelenin yerini giderek sınıflar arası uzlaşmanın aldığı anlayışına temel teşkil eden "Bilimsel Teknolojik Devrim" kavramlarını kullanması konuşmasının dikkati çeken yönünü oluşturdu.

Paneli katılan konuşmacılar değişik konularda, ancak işçi sınıfı ve çalışanların sorunlarıyla

la bağlantılı konuşarak görüşlerini dile getirdiler.

Konuşmacılardan Emre KONGAR 20 Ekim seçimlerini ve bu seçimlerdeki işçi sınıfının etkilerini örneklerle açıklarken geniş halk yığınlarının toplumsal sorunlara ilgisiz kalmasını ve hatta egemen sınıfların yedeğine düşmesini sağlayan büyük bir terörle yüz yüze kaldığını, bu terörün de "KİTLE İLETİŞİM TERÖRÜ" olduğunu vurguladı. KONGAR özetle şöyle dedi.

"Yüz yüze kaldığımız en büyük terör kitle iletişim terörüdür. Bu terör ki haksız olanları haklı, haklı olanları haksız duruma sokar. Örneğin 82 Anayasası oylamasında tek yanlı bir propaganda ve zorlama yapılarak insanların kendi ellerini kollarını kendileri tarafından bağlanmasını sağlandı. Yani 83 Anayasası her türlü anti-demokratik yanı ile onaylandı. Yine '83 seçimlerinde aynı şey yapıldı. Hatta daha belirgin örneklemek gerekirse burjuvazi tarafından "İşçilerin enflasyona neden olan istekler öne sürdüğü ve neden olduğu" yönündeki demagoji ve çarıştırmalarına bir yığın insan hatta kimi sözüm ona sendikacılar bile buna kanaarak bu propagandaya alet oldu. Keza "DİSK'in teröre bulaştığı" yönündeki suçlama ve yalanlara dahi çoğu insan ve hatta kimi Türk-İş yöneticileri bile inanarak bu konuda darbecilerin yanında yer aldılar. Böylelikle DİSK'in kapatılması meşru görüldü."

Bu kitle iletişim terörünün en

önemli araçlarının TV, Basın gibi geniş kitlelere hitap eden araçlar olduğunu vurgulayan KONGAR, seçimlerin sonucundaki işçi rolü konusuna da işte bu etkilenmenin ürünü olarak bakmak gerektiğini belirtti. İşçi sınıfının henüz sınıf bilinci olmadığını, işçi ideolojisi ve bilincinin tam anlamıyla oluşmadığını da vurguladı. Bunun karşısında özellikle faşist yönetimlerde faşist ve ırkçı ideolojinin yerleştirildiğini vurgulayan KONGAR 20 Ekim seçimlerinin sonucundan üç şeyin çıktığını; Birincisinin, Demokrasi açılımı ve atılımının yolunun açılması, ikincisinin birinci parti olan DYP'nin sosyal demokrat sloganlar kullandığını ancak buna aldanılmaması gerektiğini, üçüncüsünün ise işçi sınıfının gücünün nerede olduğunu bilmediği ve örgütlülüğünü ne yönde seferber edeceğinin bilincinde olmadığını bununda sınıf bilincini bir yana bırakalım demokratik bilinci bile tam alamamasından kaynaklandığını vurgulayarak seçimlerde DYP-SHP koalisyonunun oluşmasıyla güdükte olsa söz konusu atılımı ve açılımı sağlamasının olumluluğunu belirterek önceki olumlu değerlendirme ve yorumlarının yanı sıra bir takım yanlış yorum ve değerlendirmeler içinde olduğunu göstermiş oldu.

Konuşmacılardan Zafer ÜSKÜL'de mevcut Anayasa ve yapılması düşünülen değişiklik konusunda konuşarak konuya ilişkin görüş ve önerilerini sıraladı. '82 Anayasasının askeri bir anlayışla hazırlandığını, bu anlayışla toplumun ve devletin her hücrelerinde mutlaka bir askerin bulunduğunu, toplumun ve anayasanın sivilleştirilmesi gerektiğini bunun için ise öncelikle bütün kurum ve kuruluşlardaki asker temsilcilerin görevden alınarak yerine sivil yöneticilerin getirilmesi gerektiğini belirten ÜSKÜL Anayasaların

hazırlanmasında işçilerin ilgisiz kaldığını, tartışmaların uzağında kaldıklarını, içeriğini bilmemelerine rağmen kendilerinin elini kolunu bağlanan Anayasaya oy verdiklerini iş isten geçtikten sonra şimdiki gibi yakınmanın anlamsız olacağını vurguladı ve özetle şöyle dedi:

"Anayasaların ve yasaların oluşturulması işçiyi de ilgilendirir. İşçilerin haklarında bu Anayasa ve yasalarla belirlenir. Örneğin yine işçilerin gaspedilen hakları için başvuracağı yargı da bunlarla düzenlenir. Dolayısıyla işçiler mutlaka anayasa ve yasaların oluşumuyla ilgilenmelidirler."

Panelin en ilgi çeken konuşmacısı olarak görüşlerini dile getiren Devrim ULUCAN özellikle sendikacıları da eleştirerek konuşmasını sürdürdü. Paneli düzenleyenlerin söz konusu sorunların çözümü için hükümetten beklentilerinin olmasının yanlışlığını belirtti ve özetle şöyle dedi:

"Paneli düzenleyenlerin hükümetten bir beklentileri var ki paneli düzenliyorlar. Sendikacıların bu duruma düşmesi acıdır. Oysa ileri ülkelerde bu gibi beklentiler yok, çünkü orada her toplumsal sınıf ve katmanın hakları zaten düzenlenir. Bunun için birilerin beklentiye girmesi gerekmez. Bizde işçi ile ilgili yasalar ve düzenlemelerin sahipleri olan işçi bilinçten yoksun olduğu için etkin değil ve beklenti içine giriyor. İşçi gücünün, sendikacı da işçinin bu gücünün bilincinde olsa bu duruma düşülmez..."

Konuşmasında çalışma yasalarına ilişkin değerlendirme de yaparak önerilerini sıralayan ULUCAN çalışma yaşamı ve hakların düzenlenmesinin esasında yanlış olduğunu, bunun hakları kısıtlamak anlamına geldiğini oysa Anayasa da esas olarak genel çerçevelerin çizilerek GREVİN, SENDİKANIN VE

TOPU SÖZLEŞME özgürlüğünün yer almasını savunarak bunun bir tez olarak öne sürülmesini istedi.

Konuşmasında sendikacıları da eleştiren ULUCAN sendikacıların bu yasalar; bunca yıldır nasıl ve neden tahammül ettiklerini sorarak sendikacıların bu yasalarla yan yana "uyumlu" yaşamaya çalıştığını söyledi ve bu durumun tersine çevrilmesini istedi. Sendikacıların yasalara ve işverenlere karşı mücadele edeceği yerde daha ziyade birbirleriyle "yetki" konusunda dalaştıklarını ve enerjilerini bu yolda harcadıklarını bunun ise işçi çıkarlarına ters olduğunu belirterek "yetki konusunun tartışma konusu olmaktan çıkarılmasını ve bununla "Tez" olaak öne sürülmesini istedi.

Bir başka konuşmacı ise Burhan ŞENATALAR'dı. Kendisinden 24 Ocak Kararlarının yorumlanmasının istendiğini belirten ŞENATALAR "24 Ocak yerine önümüzdeki dönemin iktisat politikalarını tartışmak daha yararlı olur" diyerek koalisyon hükümetinin gelecekteki iktisat politikalarını koalisyon protokolü ve hükümet programına bakarak irdeledi ve yorumladı: "Gelecek iktisat politikası iç ve dış koşullardan bağımsız oluşturulamaz. Örneğin dış borç ve uluslararası anlaşmalar ve içerde ise işsizlik, enflasyon, nüfus artışı, göç, önceki hükümetin bıraktığı kit zamları, partilerin nitelikleri, partilerin tabanı bakanlıkların dağılımı gibi vb. faktörler hesaba katılmalıdır" dedi.

Hükümetin hedeflediği şeyleri kolay kolay gerçekleştiremeyeceğini vurgulayan SENATALAR enflasyonun bütçe açıkları ve çok para bama olayından ileri geldiğini bunun ise kısa zamanda giderilemeyeceği dolayısıyla asgari ücretin vergi dışı bırakılması konusu gibi bunun da 2-3 yılda ancak kıs-

men halledilebileceğini belirterek sendikacıların ve işçilerin kötü koşullar karşısında yakınmak ve hayali beklentilere kapılmak yerine mücadelelerini yükseltmelerini istedi.

Son konuşmacı olarak söz alan Kristal-İş Sendikası Genel Başkanı İbrahim EREN ise panel konusu olan sorunlara değindi. Konuşmasının yazılı olarak dinleyicilere dağıtılmasından dolayı görüşlerini özetleyen EREN, önceki konuşmacıların konuşmalarında dile getirilen özellikle de "Tez" olarak öne sürülen kimi görüşlerine kişi olarak katıldığını ve bugüne kadar kimi konuları hiç düşünemediklerini dolayısıyla tartışma konusu olmadığını belirterek bu konuları yetkili kurullarına götürceğini ve ilgili konularda kararların çıkarılarak savunulacağını belirtti.

EREN'in görüşlerinden "Yeni Bir Dünya Yeni Bir Türkiye, Yeni Bir Çalışma Yaşamı" başlığı altında dünyada giderek hızlanan bir değişim yaşandığını bu değişimin Türkiye'de de demokratikleşme ve insan hakları açısından yürütülecek çabalara elverişli bir zemin hazırladığını, Türkiye'nin de bu gelişme ve değişimin dışında kalamayacağını vurgulayarak yeni hükümetten beklentilerini sıraladı.

Temel Taleplerinin "Çağdaş Demokratik Yeni Bir Anayasa" olduğunu bunun Birleşmiş Milletler Anayasasına İnsan Hakları Evrensel Bildirgesine, ILO Anayasası ve Sözleşmelerine, AGİK süreci belgelerine (Helsinki sözleşmesi ve Paris şartına) ve Avrupa sosyal şartına uygun düzenlenmesini savunan EREN çalışma yaşamının Demokratik yeniden yapılanması için taleplerini de sıralarken ILO normlarına ve Avrupa sosyal şartlarına uyulmasını istedi. Çalışma hayatının

Güvence altına alınmasını talep eden EREN işsizlik sigortasının iş güvencesi paketi içinde ele alınmasını savunarak bu paketin 4. ayağı olarak ele alınmasını belirtti.

"İşsizlik sigortasını iş güvencesi paketinin 4. ayağı olarak ele almalıyız. 1) İşten çıkarmalarda haklı sebep gösterme zorunluğu 2) Yargı denetimi 3) İsa iade 4) İşsizlik sigortası

İşsizlik sigortası uygulamasına geçilirken kazanılmış haklara dokunulmamalıdır.

Kıdem tazminatı tartışması yersizdir işsizlik sigortası ile kıdem tazminatının takası söz konusu olamaz" diyen EREN işsizlik sigortası için önerisini de dile getirdi.

"İşsizlik sigortası için şu anki vergi ve kesintiler sisteminde yapılacak düzenlemeler yeterli olacaktır. Bunun için birkaç seçenek söz konusudur.

1) Tasarruf teşvik Fonuna kesilen ve toplam yüzde 10'u bulan primler işsizlik sigortası primine dönüştürülmelidir.

2) Gelir vergisi oranlarında yapılacak bir indirimle yeni bir kaynak yaratılabilir.

3) SSK prim kesintilerinin bir bölümü işsizlik sigortasına aktarılabilir. Bunlar dışında yeni bir kesintiye karşıyız ve özellikle Tasarruf Teşvik Fonu kaynaklarının işsizlik sigortasına dönüştürülmesini istiyoruz."

EREN'in bu son önerisi dinleyiciler arasında yoğun olarak tepki gördü. Özellikle "Tasarruf Teşvik Fonu" primlerinin işsizlik sigortasına kaynak olarak aktarılması istemini soru sorarak eleştiren dinleyiciler "Zaten devlet bu kesintilere göz dikmiş vermemeye çalışıyor. Bunları isteyerek alacağımız yeri de üstelik birde bizim sendikacılarımızda bunu savunması yanlış ve talihsizliktir" vb. şeklinde yakındılar.

Dinleyicilerin eleştirisini yanıtlayan EREN'in cevabı ise bi-

inci söylediğinden daha ilginçti: "Yakınacağımız yerde çözüm önerelim. Bugün gerçekçi olalım, devletin kaynakları sınırlı bunun kaynağını sağlayamaz. Öyleyse bizlerin kaynak göstermesi gerekir" diyerek kaynağı işçinin alın terinden zorla alınan kesintileri göstermesi özellikle işçi sınıfı adına konuşan biri olarak bu söyledikleri dinleyicileri oldukça düşündürür.

Konuşmasında "sendika faaliyetine müdahale istemediklerini, toplu sözleşme düzeninin özgür olmasını, Grev önündeki sınırlandırmaların kaldırılmasını, siyasal devlet ve sosyal adalet ilkelerine uygun bir ekonomik politika izlenmesini" de isteyen EREN bu talepler doğrultusunda atılacak adımları destekleyeceklerini ve bunların yerine getirilip getirilmediğinde denetleyeceklerini bir baskı grubu olarak bir toplumsal örgüt olarak çalışanların haklarının geliştirilmesi ve güvence altına alınmasının temel amaçları olduğunu vurgulayarak konuşmasını tamamladı.

Panelin son kısmında sorulara sorulara cevap veren konuşmacılar önceki görüşlerini daha da açarak dile getirdiler.

Panel işçi sınıfının sorunlarını dile getirerek koalisyon hükümetinin gündemine sokma yönünde olumlu bir çalışma olmasına rağmen sendikaların bürokrat yönetimlerinin sorunların esas çözüm yolunun işçinin üretimden gelen gücünün olduğu gerçeğiyle hareket etmemeleri ve bu yönde mücadeleyi yükseltme yönünde ciddi bir çalışma içine girmediğini de bizlerin vurgulaması gerekir. Zira sorun ve taleplerimizi dile getirelim ama bununla yetinmeyelim ve kazanılması için mücadele edelim, işçiyi bu yönde hazırlayalım, örgütleyelim, eğitelim ve seferber edelim.

Bu panel işte bize burada düşündürmelidir.

TÜM-BEL SEN KONGRESİ VE SONUÇLARI

TÜM-BEL-SEN (Tüm Belediye Memurları Sendikası) 23-24 Kasım tarihlerinde yaptığı 1. olağan genel Kongresi ile kamu emekçilerinin mücadelesinde çok önemli bir kazanım elde etti. Memur emekçilerinin sendikal mücadele süreci Türkiye'de son yirmi yılda yapılan ilk yasal kongre ile haklılığını ve meşruluğunu bir kez daha pekiştirdi. İstanbul Valiliği'nin kongrenin yapılmaması için aldığı idari mahkeme kararı, karşı bir kararla kaldırılırken diğer kamu sendikalarının kongrelerine yönelik açılan davalara da önemli bir dayanak sağladı.

1. Olağan kongreye yönelik olarak 9-10 Kasım tarihlerinde 30 ilden gelen temsilcilerin katıldığı 2. genel temsilciler toplantısı yapıldı. Toplantı öncesi Devrimci Demokrat Belediye Emekçileri'nin dağıttığı sendikal mücadele anlayışları ile ilgili program temsilciler tarafından ilgiyle karşılandı. Bunun sonucu olarak yapılan konuşmaların ağırlık yönü sınıf ve kitle sendikal an-

layışının eksenine oturtuldu. Verimli ve bilimsel tartışmalar kitle tarafından dikkatle izlendi.

23 Kasım Cumartesi günü Ümraniye Belediyesi nikah salonunda başlayan 1. Olağan Genel Kurultaya ikibinin üzerinde kitle katıldı. Kamu ve işçi sendikalarından, DKÖ'lerden ve hukukçulardan ve basından gelen misafirler kongreye ayrı bir anlam kattı. 30'a yakın çelenk ve mesaj gönderildi.

Yukarıda belirtildiği gibi kongre kamu emekçileri için

önemli bir kazanımdı. Dolayısıyla Kongredeki coşkunluğun bu öneme yakışır bir düzeyde olması gerekir. Bunu sağlayacak olan da Kongre Divanıdır. Böyle kongrelerde divanın seçimi çok önemlidir. Çünkü kongreye yön verecek onun nabzını elinde tutacak organ divandır. Bu bağlamda divan seçimi için iki ayrı liste sunuldu. Birinci liste Geçici Merkez Yönetim Kurulu tarafından üzerinde anlaşma sağlanan liste 2. liste ise Devrimci Demokratlar tarafından verilen liste idi. Yapılan ilk oyla-

Belediye Memurları sokaklarda: Kaşları zulme çatılmış.

rnada sonuç az çok belli olunca, 2. liste geri alındı. Böylece divanı Geçici Merkez Yönetim Kurulu'nun anlaşma sağladığı liste yönetti.

Divan Başkanı "ulu önder" Mustafa Kemal ve Kurtuluş Savaşı'nda şehit düşen demokrasi şehitleri (!) için saygı duruşu yaptı. Kitlenin tepkisine rağmen saygı duruşunu devam ettirdi. Böylece M. Kemal'e ve hayranlarına vefa borcunu ödedi.

Devam eden ilkesizlikler kongrenin coşkusu sönüldü. İlk konuşmacıların konuşmalarına süre konulmadı. Bu nedenle konuşmaları son sıralara kalanlara ise 5 dakikalık bir zaman tanındı. Konuşmacılar bunu protesto ettiler. Önergelerin verilmesi sırasında ise tam bir tiyatro yaşandı. Devrimci Demokrat Belediye Emekçilerinin verdiği işkence, baskı ve Eskişehir ölüm tabutluklarına karşı kamuoyuna çağrı önergesi divan tarafından okunmak istenmedi. Kitlenin ısrarı üzerine önergeyi okuyan divan önerge sahipleri ne; önergeyle ilgili konuşma hakkı vermedi. Tekrar tartışmalar başladı. Bunun üzerine divan güven tazelemek için bir oldu bitti ile oylama yaptı. Kitleye doyurucu açıklamalar yapılamadığı için divan yeniden güven aldı. Böylece işkence baskı ve devlet terörüne insanlar bilmeden el kaldırdı ve alkış çaldı. Ona karşı olanlara, onu kınayanlara ise "yuh" çektiler. Çünkü divanın bu tür önergelere tahammülü yoktu. İlkesiz, muğlak ve tek yönlü davranıyordu. Böylece divan seçiminde ikinci listeyi

önerenlerin ne kadar haklı olduğu belli oldu. Böyle coşkulu günler her zaman olmaz. Bu günler bir düğüdür, bir eylemdir, bir finaldir. Bu nedenle ordaki coşkuyu ve istemleri bastırmak anti-demokratik ve ilkesiz bir tutumdur.

Kongre Divanı bununla kalmayıp "burada maceracılara yer yok, sendikayı onlara teslim etmeyin" diyerek açıkça taraf olmuştur.

Bu coşkuyu kırmaya neden olanlar kamu emekçilerine açıklama yapmakla yükümlüdürler.

24 Kasım pazar günü ise seçimler yapıldı. 3 ayrı listenin çarşaf liste içinde çektiği seçim, olgunluk ve olumluluk içinde geçti. Listeler, çağdaş sendikal anlayışı ve sınıf kitle sendikal anlayışı savunan iki ayrı liste şeklinde seçime girdiler. Anlayış bazında insanlar karşılıklı saygı ve dostluk içinde bir seçim yaşadılar. Bu kongrenin olumlu bir yanı

oldu. Sayım işleminin bitmesinden sonra: Vicdan Baykara tekrar genel başkanlığa seçildi. Genel Merkez Yönetim Kurulu üyeliklerine: Sevim Şamiloğlu, Mehmet Ali Görür, Hıdır Han, Ali Üzüvar, Ahmet Eraslan, Hüseyin Ülger, Hıdır Ateş ve Fazlı Kaya seçildiler.

Çağdaş sendikal anlayış listesinden yönetim kuruluna giren olmadı. Sınıf ve kitle sendikal anlayışı kurucu üyeler tarafından büyük bir destekle Geçici Merkez Yönetim Kurulu'na getirildiler.

Böylece içindeki olumsuzluklara rağmen Tüzük gereği kurucu üyelerin doğal delegeliği sona erdi. Kongrede alınan kararlar dahilinde 27 yeni temsilcilik açma yetkisi 56 aylığına verildi. 6 ay içinde kurul tarafından karar a bağlandı.

DEVİRİMCİ DEMOKRAT BELEDİYE EMEKÇİLERİ

Belediye Memurlarının mücadelesine Devletin vurduğu mühür engel olamadı.

Memurlar Haykırıyor; Devlet GÜDÜMLÜ Sendikaya Hayır!

Eğit-sen, Tüm-Bel-Sen, Tüm-Haber-Sen, Tüm-Sağlık-sen, Tüm-Ray-Sen Tarım-Sen ve Maliye-SYK'nın oluşturduğu platform, 21 Aralık 1991 günü Sultanahmet Meydanı'nda başlayan bir yürüyüşle, grevli-toplu sözleşmeli sendika isteklerini dile getirdiler. Kamu çalışanlarının gerçekleştirdiği bu yürüyüş, saat 14.00 'da Sultanahmet Meydanı'nı da, Devlet güdümlü sendika maketinin yakılması ve bir memurun okuduğu basın açıklaması ile başladı: "Yaklaşık 3 yıldır tüm baskılara, gözdağı, sürgün, gözaltı ve sendikalarımızın mühürlenmesine rağmen sürdürdüğümüz, grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelemizde artık bir dönüm nok-

tasına geldik" diyerek başlayan basın açıklamasında, isteklerini de şöyle sıraladı memurlar: "Biz sendikalarımızın tanınmak zorunda kalındığı bu güne, mücadelemizle geldik. Bu gün artık vaatler verilmesini değil, grevli-toplu sözleşmeli sendikalarımızın anayasal güvenceye kavuşturulmasını; yapılacak yasal düzenlemelerde söz hakkımız olmasını sendikalarımızın toplu sözleşme masasına çağrılarak ücretimizin, çalışma ve yaşam koşullarımızın kendimizi tarafından belirlenmesini, tüm çalışanları kapsayan grevli bir sendika yasasının çıkarılmasının, tüm anti demokratik uygulamaların, işkence ve kayıpların yaşanmamasını, işten atılmaların son-

bulmasını istiyoruz."

Bu istekleri yerine getirilmediği takdirde, "İLO standartlarına olmayan, grevsiz ve toplu sözleşmesiz bir sendika çıkarıldığında, kamu emekçileri olarak hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanarak grevlere hazır olacaklarını" belirterek iktidarı da uyardılar.

Basın açıklamasının okunmasından sonra kortej oluşturan 600 kişi civarındaki kamu çalışanı, Beyazıt'a kadar ürdü. Yürüyüş süresince "Anti-terör Yasasına Hayır.", "Siyaset yasasına son.", "Devlet GÜDÜMLÜ sendikaya Hayır.", "Toplu sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız.", "İşçi memur el ele Genel Greve" ve "İşçi Memur Ayırımına son." sloganlarını attılar.

Kortejin önünde yürüyen bir kısım kamu çalışanı ise, üzerinde "Greve Hazır ol" yazısı olan beyaz önlük giymişlerdi.

Beyazıt'ta çevik kuvvetin barikat kurarak yolu kesmesi ve zaten yürüyüşün sonuna da gelmiş olmaları nedeni ile, yürüyüşü bitirerek dağıldılar.

Dağıldıktan sonra, biri Tüm Sağlık-Sen'li iki bayan gözaltına alındı. Yürüyüş esnasında polislin müdahale etmeyerek, yürüyüşçülerin yanlarında yürüdüğü gözlemlendi.

Sağlıkçı'sı, Eğitimci'si, Belediyeci'si, Maliyecisi Ziraatçı'sı, Demiryolcu'su, ve Basın Memurları Sendikal haklara doğru adım adım ilerliyorlar.

"CAMDAN KARAKOLLARDA" İŞKENCE

Önceden işkence dendi mi siyasi şube akla gelirdi. Şimdiyse karakollarda da neredeyse gündelik-olağan bir şeymiş gibi var işkence. Buna örnek bir olay da Hasan Yaşar KARAGÖZ'ün başından geçti.

Adı geçen kişi Zeytinburnu Dikilitaş'ta bir kahvede arkadaşlarıyla oturmuş TV seyredirken bir tartışmaya giriyor. Daha doğrusu dilgisine güvenen arkadaşları Türkiye'de işkence var mı diyorlar? o da gerçekleri sıralıyor... Binlerce insanın işkenceden geçişini, kaybolduğunu örnekleriyle anlatmaya başlıyor ki o da ne?

20 metre ilerideki masada oturan kahraman bekçi Murtaza (!), zatan aşkına gelip hisimla tartışma olan yere yöneliyor. Zaten tafak-tefek bir insan olan H.Yaşar Karagöz'ü Kedinin yavrusunu tutma benzer bir yöntemle, enesinden kaldırıp sürükleyerek dışarı çıkartıyor. Yaptığı işin hakkını vermek, ve bir eli boşa kalmış demesinler diye başlıyor rumruk sallamaya.. Küfürün de ini bir para... En lümpen sokak abadayısının sözlüğünde dahi bulunmayan küfürler, sonra dışarda bekleyen 34 A 8161 plakalı ekip otosuna atıyor Yaşar'ı...

İçeride 6 polis... Daha Murtaza (!) durumu onlara anlatmadan dalıyorlar vatandaşa.... Öyle ya gelenektir bu ... Ekip otosuna bindiğine veya zorla bindiildiğine göre kesin suçludur bu dam. Cezası köktür... Almışlardır amirlerinden sıkı ter-iye, görmüşlerdir kurs!"... Edebiyat, ox, avantür... Her şey onlarda. Örneğin biri silahını çekip rus ru-tü cınarken, bir diğeri vatanda-nın bıyıklarını yoluyor... Boşta ka-anlarsa ellerinin yettiğince vu-uyorlar...

Hiç merak edipte sormuyorlar: "Yahu bu adam ne yaptı?" diye.

H.Yaşar KARAGÖZ, sonra Kazlıçeşme Karakolu'na getiriliyor.

Orada da bir dayak... Bıyık yolmak da her halde popüler bir yöntem ki, orada da yoluyorlar bıyıklarını... Bu arada oradan geçmekte olan İnfaz Masası'ndan üç polis, hal hatır sormak için karakola uğruyorlar. Ne görünler? Bir insan... Ağzılarının suyu akıyor... Hücüm... Tekme-tokat... Biri de ayakkabısının topuğuyla, Yaşar'ın ayağını cziyor... Bunun sonucunda raporda da görüleceği gibi sağ ayakta 2. folans kırığı tanısıyla (10) gün rapor alıyor.

Sonuçta sabaha kadar orada tutulup Gayrettepe Terör Masası'na götürülür. Dayaktan geçirilip, bıyıkları yolunur... Oradan geriye getirilip Karakol'da sorgusu yapıp, Zeytinburnu Savcılığı'na çıkarılır... Oradan rapor için Sağlık ocağı'na sevk edilir... Kimliği ve diğer eşyalarını almak için Kazlıçeşme Karakolu'na yeniden döner H.Yaşar KARAGÖZ-Ancak Komiser onu yine alıkoyar... Sırasıyla Sümer, Zeytinburnu Em.Amirliği, siteler, Otogar Karakolu, Merkez Efendi Karakolu'nda dayaktan geçirilir. Hatta Sümer Karakolu'nda lakabı "Saddam" olan komiserden nasibini alır.

Ve, partili çıkmış bir halde bırakılır. İ.H.D'ye gider. Orada kendisiyle ilgilenirler... Biz tam bu yazıya hazırlarken bir telefon geldi, H.Yaşar KARAGÖZ'den "Evimizin önünde 34 VD 609 plakalı bir ekip otosu var. Babamı aldılar. Kendisi sağır... Ona da işkence yapmasınlar... Bazı'de götürülebilirler..." Bir yanda, daha kısa bir geçmişte Deniz, Hüseyin,

Yuzuf'un idamı için etkin rol oynayan, elikanlı sivil faşistlere devlet desteği verip profesörleri, Bilim Adamlarını, Öğretim Üyelerini, öğrencileri, işçileri öldürten; zamu, zulmüyle halkın ilğini kadar sömüren; 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonucu şapkasını alıp giden; sonra "yüz" ve "ruh" değiştirip birden Demokrasi Havarisi kesilen; halka işte gerçek "Demokrat", "insan Hakları Savunucusu" gibi palavralarla lanse edilen ve Başbakan olan "Baba" Demirel...

İki Kafadar'ın da (Hint Horozu ve Çoban sülü) söylevlerinin ana konusu insan haklarıydı. "Pempe Duvarlar, şeffaf Karakollar." Kısaca Gerçekler Ortada... Bu gün İnönü "Çekiç güç"ün bir numaralı savunucusu, Yine Hergün insanlar öldürülmekte, kaybolmaktadır ve yine zam zulüm, işkence, işsizlik, çabalayan toplum yaşamını kasıp kavurmadan Kürdistan'da, "Koruculuğu kaldıracağız" dediler.

Vaadleri boş çıktı. Hatta tam tersi koruculuk özendirilmeye çalışılırken, oradaki ordunun gücü artırılıyor. Üniter devletten asla taviz vermeyeceğiz" diyerek "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı gasp edilmektedir.

İşte yine gördük: Halkımız hangi burjuva partisine oy verse, hangisini seçse işkence, zam, baskı ve zulmün saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor... Yavaş Yavaş anlıyor insanlarımız. Düzen partileri hiç bir zaman kurtuluş değildir. Çeşitli Milliyetler de Türkiye Halkının önündeki engebeli karanlık yol, Proletarya Partisi'nin çelik adımlarıyla geçilecektir. İnsan onuruyla yaşayacaktır... Özgür olacaktır...

Yarımlar Emekçilerin, Ezilenlerindir...

Küçükçekmece Belediyesi'nde İşverenin Sorumsuzluğu, İşçilerin Tahammülünü Zorluyor !

K. Çekmece Belediyesi'nde çalışan işçiler, her ay gündemde olan, maaşlarının geç ödenmesi sorunundan dolayı sürekli bir gerginlik ve eylemlilik içindeler. İçinde buldukları zor koşulları ve bunun nedenlerini anlattıkları yazıyı sunuyoruz:

Bizler K.Çekmece Belediyesi'nde çalışan işçileriz. K. Çekmece Belediyesi sancısı eksik olmayan belediyelerden biridir. Bir dizi sorunun yanında , 20 aydır devam eden görünürde bir ödeme güçlüğü sorunuyla karşı karşıyayız. Bizler bu süre içinde maaşlarımızı her defasında gecikmeli ve direnişlerden sonra alabiliyoruz. Sürekli olarak bir maaş sorunuyla karşı karşıya olmamızdan ve diğer nedenlerden dolayı enerjimizin esasını her defasında maaşı biraz daha erken alabilmek için harcamak zorunda kalıyoruz. Başta da söylediğimiz gibi, direnişler 20 aydır neredeyse süreklilik kazanmış durumdadır. Ama biz hem buranın durumunu genelde daha iyi anlatabilmek, hem de aynı amaca yönelik olmakla birlikte diğerlerinden daha farklı yanlar taşımaları ve birbirleriyle daha fazla ilişkili olmaları bakımından taşıdıkları önem açısından Eylül ayından itibaren gelişen üç eylemin gelişim biçimini ve değerlendirmesini ayrı ayrı yapmak istiyoruz:

Eylül ayında maaş alabilmek için 17 günlük bir direniş gerekmişti. Bu aynı nedenle yapılan ilk direniş değildi ama ivmesi bakımından önemi daha fazla olan bir eylem olmuştu. Sözleşmemize

göre her ayın 14'ünde maaş almamız gerekiyor. Ve en fazla bir günlük bir gecikme makul kabul edilebilir. Ancak maaş gününde (ve sonraki günde) maaş verilmediği gibi, bize herhangi bir açıklama dahi yapılmayınca sorun tartışılmaya başlandı. İşçi temsilcileri sendika ile diyaloga geçtiler. Tabanın kararı, 20 Eylül'e kadar olmazsa Temizlik ve Fen işleri birimlerinden başkanlığın önüne alkışlı protesto ile yürümek ve orada oturmaktı. Ancak daha önce Belediye- İş ve şubemizin işverenle yaptığı görüşmede, işveren 1 Ekim'den önce maaşı ödemeyeceğini ama 27 Eylül'deki yarım aylık ikramiye ve taban ücretine karşılık olmak üzere 1'er milyonu 24 Eylül'de ödeyeceğini teklif edince, sendika ve işveren arasında protokol yapıldı. Bunun üzerine 24 Eylül ögüle sonuna kadar normal çalışma devam etti. Bu süre içinde herhangi bir ödeme olmayınca işçiler fiilen işi durdurdular. Sonraki günlerde eylemlilik yükselme gösterdi: Alkışlı protesto yürüyüşü önce sloganlı yürüyüşe dönüştü. Sonraları eş ve çocuklarımızın da yürüyüşlere katılmasıyla coşku bir kat daha arttı. Ve yürüyüşlerin birinde eşlerimiz kısa bir sürede olsa başkanlık binasını işgal ettiler. Veeşlerimizin bu kararlı tutumu desteği hem pasif işçiler üzerinde kamçılایıcı bir etki yaptı, hem de işvereni güç duruma soktu. 17 gün süren bu direniş aşağıda değineceğimiz kimi hata ve eksikliklerine karşın, özellikle öncekilere kıyas-

la kararlı ve başarılı bir direniş oldu ve belediye yönetimini korkuttu.

Bu direnişi birkaç yönden incelemek yararlı olacaktır. Öncelikle direnişin esas nedenine maaşlarının ödenmemesinin nedenine değinelim.

Yukarıda belirttiğimiz gibi biz uzun zamandan beri her defasında maaşları ancak direnişle alabiliyoruz. Her ne hikmetse belediye yönetimi maaş gününe kadar (hatta sonraki günlerde) maaş ödemesi gerektiğini hiç düşünmez. Direniş başladıktan sonra maaş ödeme için çalışma başlar. Bize " paramız yok, falan günü çek alacağız, falan gün kredi alıyoruz " vs. vs. derler. Ve tabi her defasında da bir sonraki ay için böyle bir sorunun yaşanmayacağını ve bundan sonra gününde ödeneceğinin sözünü verirler. Sonunda para ödenir ve direnişte biter. Bir kısır döngüdür sürer gider.

Kuşkusuz bizim tek sorumuz maaş değildir. Bir dizi sorununuz vardır. Örneğin, işveren toplu iş sözleşmesinin birçok maddesini ihlal etmektedir. İşten atma tehdidi, sık sık sürgünler, adam kayırma hep gündemde olan sorunlardandır. Ama maaş sorunu her defasında ön plana çıkmaktadır. Çünkü işçiler o maaşla geçinirler ve birçoklarının sandığı gibi çok yüksek maaş da almıyorlar. 1 yıllık belediye işçisinin eline geçen net para , (maaş+ yemek parası+ yol parası+ yakacak, konut vb. vb. tüm yan ödemelerin toplamı) 1 mil-

yon 100 bin TL' dir. Aynı şekilde olmak üzere 10 yıllık bir işçinin eline geçen de yaklaşık olarak 1 milyon 600 bin TL' dir. Bu rakamlar ise günümüzün koşullarında yüksek değil, düşük bir ücreti gösterirler. Ücretlerin ödenmemesi, ya da ödenmemesi belediye gelirlerinin giderlerini karşılamayacak düzeyde olmasından kaynaklanmamaktadır. Gelirler düzenli toplansa, planlı bir çalışma yapılsa ve gelirlerle çakallar sürüsü beslenmese herhangi bir sıkıntı olmayacağı gibi, halka da daha iyi ve daha fazla hizmet verme olanağı doğacaktır. Ancak K. Çekmece Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay başta olmak üzere belediye yönetiminin düşündüğü, ne halka hizmet vermek, ne işçiyi düşünmek, ne de planlı programlı bir çalışmadır. Onların düşündüğü tek şey var, kendilerinin ve çevrelerindeki dostlarının keselerini doldurmak. Bu nedenle halktan toplanan vergi ve harçların aslan payı belediye yöneticileri ve çevresindeki asalak sürüsünün cebine akmaktadır. Örneğin K.Çekmece Belediyesi 100 kusura müteahhit ile çalışmaktadır..

Bunların büyük çoğunluğunun gerçek anlamda müteahhitlikle ilgileri yoktur. Bunlara çoğu kez, belediyenin kendi personeli ve mal emesiyle rahatlıkla yapabileceği işler verilir ve bu işler karşılığında devletten çok üstünde, milyarlık ekler kesilir. Ama buna karşın işler ne de yapılmaz. Doğrusu belediyemiz oldukça bonvandır. Örneğin 2 işçinin 2 saatte rahatlıkla onarabi-

leceği bir bacayı meteahhite 350.000 TL karşılığında verir. Kısacası K. Çekmece Belediyesi'nde eğer ekonomik sıkıntı varsa, bunun nedeni kaynak yetmezliği değil, haketmeden yiyenlerin olmasıdır. Eğer halka hizmet verilmiyorsa, bunun nedeni işçilerin çalışmaması değil, yönetimin halka hizmet verme gibi bir sorununun olmamasıdır.

İkinci olarak sendikamızın tutumuna değinmek istiyoruz:

İşyerimizde Türk- İş'e bağlı Belediye- İş Sendikası'nın 2 nolu şubesi örgütlüdür. İşyerimizdeki tüm işçiler sendika üyesidir. Şube yönetiminiz genelde demokrat nitelikli insanlardan oluşmaktadır. Belediye-İş ise, güya Türk- İş'in "sosyal-demokrat" kanadına mensuptur. Türk-İş'in niteliğini anlatmak ise gereksizdir. Bu sendikanın öyle bir mekanizması var ki, sendikaya bağlı bir birim bir konuda farklı bir tutum takınmak istese bile bunu kolay kolay gerçekleştirme olanağını bulamaz. Bu nedendir ki, şubemiz sorunlara daha duyarlı ve direnişlerimize genelde daha sıcak bakıyor olmasına karşın pratikte Belediye- İş

karşısında fazlaca etkili olamamakta, çoğunlukla Genel Merkez'le aramızda aracı durumuna düşmektedir. Belediye- İş' i harekete geçirebilmek ise kolay başarılabilir bir iş değildir. Genelde eylem gündeme gelince, kendi açılardan sorumluluk nedeniyle risk doğabileceği durumlarda ve bizim zorlamamızla soruna müdahale ederler. Tahmin edebileceğiniz gibi, tabiki ilk müdahale bizim iplerimizi sıkı-maya yöneliktir. Direnişi durduramamaları bildikleri için çabaları, ilkin geciktirme, sonra ise en geri biçimde gerçekleştirmeye yönelik olur. Ama başarı kazandıığımızda bunu hemen sahiplenmeyi hiç ihmal etmezler. Destekleri kerhendir hep. *"Biz, önümüzde olmak istiyoruz ama büyük bir örgütüz, işlerimiz yoğun, olamazsak kusura bakmayın"* derler. Aslında çoğunlukla önümüze geçerler. Ama bizi durdurmak için; önünüzde yürümek için değil! Doğrusu epey etkili oluyorlar. Zorda kaldıklarında, *"biz zaten Türk-İş yönetimine muhaliflik, onların günahı bizden sorulmaz"* derler. Gerçekte ise, onların da

aynı hamurdan oldukları ortadadır. Evet, gerçekten onlar muhalifler. Ama sadece Şevket Yılmaz ve ekibine, Türk- İş' in mantığı ve yapısına değil.

Üçüncü olarak işçilerin tutumu açısından, konuya değinmek istiyoruz.

K. Çekmece belediye işçileri, ekonomik mücadelelerinde genel işçi düzeyinin biraz üstünde bir düzeye sahiptir diyebiliriz. Maaş sorunundan dolayı

Küçük çekmece Belediyesi İşçileri; Kurtuluşun mücadelesinde olduğu bilinciyle yürüyorlar.

hemen hemen her ay gerçekleş-tirdikleri direnişler de bunu kanıt-lamaktadır. Varolan potansiyel, Türkiye'nin koşullarına göre iyi denebilir, ama örgütsüzdür. Evet işçilerin hepsi sendikalıdır ama, sözkonusu sendika Türk- İş olun-ca bu gerçek bir örgütlülüğü ifade etmemektedir. Çünkü Türk- İş mantığına göre örgütlenme, üye yapmayla sınırlıdır ve üye kayde-dildikten sonra sorun bitmiş de-mektir. Türk- İş bırakalım işçiyi sı-nıf mücadelesi için eğitmeyi, bu-nu engellemeye çalışır. Çünkü Türk- İş, işçiyi sürü, sendikacıları da çoban olarak görmektedir. Bunun sonucu olsa gerek, işçide sorunlarına karşı duyarsızlık ge-lişmiştir. Hep birilerinin çıkıp, ya-pılması gerekeni yapması beklen-tisi işçi içinde egemen haline gel-miştir.

İşçi çoğunluğunun sınıf bakış açısına sahip olmamasının sonu-cudur ki , ekonomik sorunlara karşı takınılan tavır ve duyarlılık, demokratik-siyasi sorunlardapek görülmemektedir. Bilinç düzeyi-nin geri olması örgütlenmeye duyulan isteği de cılızlaştırmakta-dır. Sözleşmede işyeri komiteleri hak olarak kazanıldığı halde bun-dan bile doğru dürüst yararlanıl-mamaktadır. Tabi bunda temsil-cilerin payı da büyüktür.

İşyerimizdeki temsilciler, istis-nalar dışında yetersizdirler. Sözde hepsi sınıf sendikacılığını savunmakla birlikte, sınıf sendikacılığını kavramış olanı, hele hele sınıf sendikacılığına uygun çalışanı yok dense yeridir. Temsilcilerin çoğunluğu sınıf sendikacılığının sözünü etmekte, Türk- İş sendikacılığının pratiğini sergilemektedirler. Bu durum aslında kötü niyetin ürünü de say-ılmaz. Gerçekte onların gördükle-ri, bildikleri budur. Sınıf sendikacılığının ne olduğunu onlar da bil-memektedirler. Dolayısıyla, işçiyi eğitme, sınıf sendikacılığı per-spektifiyle mücadeleye sevkete-me, mücadeleyi salt ekonomik ol-

ma niteliğinden çıkarma yete-neğine sahip değillerdir. Ekim ay-ında yine maaş için gerçekleştirilen ve başarısızlığa uğradığımız eylemin gelişimini size anlattığı-mızda temsilcileri durumuna daha iyi anlamış olacaksınız.

24 Ekim'de, 14 Ekim'de alma-mız gereken maaşı alamadığımız için iş bırakma ve vezne kuyruğuna girme eylemi başlamıştı. İş bırakma eylemi kendiliğindenci bir biçimde gelişmişti. Son dönemde vezne kuyruğu eylemlerinin etki-sizleştiği, demode olduğu tartışıl-maktaydı. Sendika da bu eylem türünü benimsemediğini ifade ediyordu. Ama yine 10 gün para alınmayınca (ki bu süre içinde kes-sin ödeneceği bildirilmişti) bir müdürlükteki işçi arkadaşlarımız eyleme geçmişti. Bunun sonucu olarak temsilciler durumu değerlendirmiş ve ikinci günü eylemi genelleştirmişlerdi. Bu toplantıda sendika eyleme karşı çıkmış ol-makla birlikte, temsilcilerin istemi karşısında , ikna olmadığı halde destek vermişti.

Eylem başladıktan 4 gün sonra işveren, Hıfz-ı Sıhha 'nın " çöpün halk sağlığını tehdit et-tiğine dair " rapor çıkardığını ve yasal işlem yapacağını belirtip iş-başı yapılmasını istemişti. Temsilciler durumu değerlendir-mek için toplantı kararlaştırdılar. Ama böylesi ciddi bir durumda bile toplantıya birçok temsilci to-plantıya çeşitli mazeretlerle katıl-madı. Sonuçta toplantıdan sendikacıların da karşı görüşüne rağ-men devam kararı çıktı. Aynı ak-şam Belediye Başkanı iki birimin baş temsilcilerini çağırıp tehdit et-ti. Sonuç olarak işçi temsilcisinin işbaşı yaptırması gerektiğini aksi taktirde kendisinin yanacağını, bu durumda da 300 işçiyi işten ata-cağını belirtti. Sabahleyin durum-dan haberdar edilen 5 temsilci daha gelip şube yönetiminden gelen 2 kişi ile beraber yine dur-um değerlendirmesi yaptılar. Toplantının olduğu birimde taba-

nın görüşü alınarak , eylemi sürdürme isteğini ve kararlılığını görünce eyleme devam kararı alındı. Bu toplantıdan sonra şube yönetimi ve 7 temsilci Belediye Başkanıyla görüştüler. Aynı tel-ditler karşısında eylemi kaldıрма kararı aldılar. Böylece eylem ba-şarısızlıkla sonuçlandı.

Bu eylem maaş için yapılmış sıradan bir eylemdi. Bu yanılla büyütülecek bir yanı olmayabilir. Ama içinde bulunduğumuz dur-um ve çıkarılması gereken dersler açısından önemi büyüktür.

Birincisi; bu eylem örgütül-üğümüzün ne kadar zayıf olduğu nu gösterdi. Toplam 21 temsilci olduğu halde bunların 7 'si ve sendika şubesi, işçinin eylemi de-vam ettirme isteğine rağmen ey-lemi kaldırma kararı aldı ve ey-le mi kaldırılabildi.

İkincisi; sınıf sendikacılığın savunan temsilcilerimizin ve şube yönetimimizin gerçekte sınıf sendikacılığını ya bilmediklerini ya uygulamak istemediklerini göster-di.

Üçüncüsü; temsilcilerin temsil yeteneğinin ne kadar sınırlı o-duğunu ve kendi aralarında bağların ne derece zayıf olduğu nu gösterdi.

Daha bir dizi eksiğimizi, zayıflığımızı ortaya koyan; geri işçiler moral bozukluğuna sürükleyen geri işçiler içinde birbirlerine karşı güvensizlik yaratan, suçlamaların neden olan bu eylem olumlu b-yanımızı da ortaya çıkardı. O d-şudur:

K.çekmece belediye işçile tüm hata ve eksikliklerine karşı gerektiğinde sendikayı da temsilcileri de bir kenar itip kendi baş-larına ayakta durabilecek güç olduklarını gösterdiler. sanırız b- da sendika ve temsilciliklere ver-len bir ders oldu. Şöyle ki, ey-lemin kaldırıldığı duyulunca genelde tüm işçilerin tepkisi, he-eylemin kaldırılmasına hem c-kararın verilmiş biçimine sert old. Birimler birbirinden kopuk oldu

İçin o anda kararı durdurma imkanı olmadı, ama hemen sonra duyarlı işçilerin ön ayak olmasıyla işçiler, sendika ve temsilciler dışında duyarlı işçilerden oluşan bir komisyon seçtiler. Komisyonun görevleri, eylemin kırılmasından doğan tahribatı en aza indirmeye çalışmaktı.

Komisyon çalışması tam olmasa bile esas olarak başarılı oldu. Çalışmasının sonunda toplanan verileri birimlerde tüm işçilere açıkladı. Komisyon olayı, bir anlamıyla yenilgiyi başarıya dönüştürme durumuydu. İleriye atılmış önemli bir adımdı.

Yukarıda işçinin bilinçsizliği, geriliği vb. değil. Çünkü bu gelişmeye olanak veren uygun koşullarda doğmuştu. İşçimiz ekonomik istemler için de olsa, direnişçi bir nitelik kazanmıştı ve bu direnişlerin her birinden de "başarı" ile çıkmıştı. Bu defa ise durum tersi olmuştu. Ayrıca maaşı alam-

ama riskiyle de karşı karşıya gelmişti. Yenilginin devamı halinde kendisinin zarara gireceğinin bilincine varmıştı. Ve bu durumda yapacağı tek şey, sınıf bilinciyle hareket eden arkadaşlarını desteklemektir. Destekledi ve bunu da yararlı gördü.

Kasım ayında yeniden yapılan ve 8 gün süren eylemde işçi üzerindeki o güvensizlik ve yılgınlık yok olmuştu. Direniş yürüyüşle başladı. Sloganları daha zengin oldu. Eylem daha koordineli, daha örgütlü oldu. İşçi, öncekilere oranla daha disiplinli davrandı ve isteği ekonomik de olsa istediğini almadan eylemi bırakma yönünde en ufak bir tereddüt göstermedi. Çevre belediyelerden işçilerin yürüyüşümüze katılması, bizi desteklemesi, hele çöp kamyonlarınının büyük bir konvoy oluşturup Çekmece Belediye başkanlığı etrafında tur atması sınıf dayanışmasının güzel bir örneğiydi ve

görülmeye değerdi.

Kasım'daki eylem normal koşullarda olsa önemli bir özelliği olmazdı. Ama bin yenilgiden sonra gerçekleşen bir eylem olduğu için önem taşıyordu. Birçoklarının kafasında "artık kolay kolay eylem olmaz" düşüncesi ve yılgınlık gelişmişti. bunun yıkılması gerekiyordu. Yıkıldı. belediye yönetimi işten atmakla tehdit etmişti. İşçiler tehdite boyun eğmediklerini gösterdiler. Kısacası düşmüştük, kalktık. Bu da bizim için önemlidir. Çünkü sınıf mücadelesi engellerle doludur. Bu engelleri aşarken zaman zaman düşebiliriz. Ama her düşmeden sonra da kalkıp yolumuza daha bilinçli bir biçimde devam edersek zafer bizim olacaktır.

**KÜÇÜK ÇEKMECE
BELEDİYESİNDEN BİR GRUP
YENİ DEMOKRASİ OKURU
İŞÇİ**

SEÇİMLERİN ARDINDAN BİR ÇİĞ GİBİ PATLAK VEREN GECEKONDU YIKIMLARINDAN İZMİRLİLER DE PAYINA DÜŞENİ ALIYOR

Seçim kampanyası döneminde, halkın gecekondu yapması karşısında sessiz kalan ve hatıa yapımına destek olan sosyal demokrat belediye yöneticileri, seçim yenilgisinin acısını, yoksul halkın bir dalık gecekonduyunu yıkararak çıkarmaya çalışıyor.

Özellikle Konak Belediyesininin Cennetçeşme ve Narlıdere'de yaklaşık 200 evi yıkılmasında sonra, yıkılacak daha bir çok evin olduğu söyleniyor.

Narlıdere'deki gecekondu yıkım sırasında, bir kadın çocuklarını da yanına alarak eve kapandı ve eline aldığı piknik tütü

patlatarak kendisini öldüreceğini söyledi.

Ancak zabıta ve polis bu tehdite rağmen içeriye, gözyaşartıcı sprey sıkarak, kadını bay-

ılmasıyla, kadın ve çocuklar içerden çıkarılarak ev yıkıldı.

Bunun gibi bireysel direnişler pek etkili olmayınca, yıkımlar devam ediyor.

İzmir'de Faşist TC'nin Demokratik Kitle Örgütleri Üzerindeki Baskıları Gün Geçtikçe Artıyor.

İlk saldırısını, Karşıyaka Halkevi'ni basıp, sudan bahanelerle kapatarak yapan polis, daha sonra Narlıdere Halkevi'ni ve onun ardından da Balçova Halkevi'ni basarak mühürledi. Bunların yanısıra Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği'nde basarak bir kaç gün sonra da kapattı. Bu, dernek basma ve kapatma operasyonunun şu anlık son halkasını da İşçi Sağlığı Derneği'nin İzmir şubesi oluşturuyor. Halkımızın; en küçük bir demokratik muhalefeti yok etmeye yönelik bu pervasızca saldırılar karşısında sessiz kalmayacağını umuyoruz.

BURSA SARAY ÖRME FABRİKASI'NDA 600 İŞÇİNİN İŞİNE SON VERİLDİ

Bursa Saray Örme Fabrikası'nda, büyük bir çoğunluğu kadın olan 600 işçinin 'ekonomik kriz' gerekçe gösterilerek atılmasıyla başlayan direniş; 11 günlük açlık grevi ve işyerinin işgaliyle boyutlanırken, direnişin 11 günlük jandarmanın müdahalesine karşı konularak çatışmaya dönüştü. Çatışmadan sonra 50 kişinin gözaltına alındığı direnişin gelişmesi şöyle oldu:

Bursa'nın Kestel ilçesinde bulunan Saray Örme Fabrikası'nda Kasım ayında işlerine son verilen 600 civarında işçi, 1 Aralık 1991 günü Bursa Ankara-Karayolu'nu işgal ederek, Bursa istikametine doğru yürüdüler. Aroma kavşağında dağılan işçiler, 2 Aralık günü sabahın erken saatlerinde toplanarak, Adliye'ye yürüdüler ve

toplularak savcılığa dilekçe verdiler. Ertesi günü Kestel Alanı'nda toplanan, aralarında Yeni Demokrat işçilerin de bulunduğu işten atılan işçiler, Bursa İHD, Kestel SHP ve HEP ilçe başkanlarının da bulunduğu kalabalık bir topluluk, fabrika önüne kadar yürüdüler. İşten atılan işçilerin özellikle bayan olmaları, kendileriyle birlikte işten çıkarılan bazı erkek işçilerin, kendilerine destek değil de, köstek olmalarından yakınmaları dikkate değer bir durumdu. Bayan işçiler sık sık kendilerine katılmayan erkek işçileri patronun satın aldığı adamlar olarak suçladılar. Fabrika önünde, HEP ve SHP ilçe başkanları içeriye girerek Personel Müdürü Rukiye Çetinkaya ile görüştüler. Daha sonra SHP İlçe

Başkanı işçilere yönelik bir konuşma yaptı. Konuşmasında; kendilerinin hükümetin ortağı olduklarını, yasal prosedür gereği gerekeni yapacaklarını, işçilerin yanında olduklarını söyledi. Burada SHP ilçe Başkanından başka SHP il ve ilçe örgütlerinden kimsenin olmaması dikkat çekicidir. İşçiler, SHP ilçe Başkanının konuşmasını onaylamadıkları anlamında kayıtsızca izlemekle yetindiler. Arkasından HEP ilçe başkanı Sungur Cancı bir konuşma ile işçilere destek verdi. Sungur Cancı'nın "Değerli dostlar, analar, bacılar, emğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan insanlar" diye söze başladığı konuşması sık sık alkışlarla ve sloganlarla kesildi.

Atılan sloganlar şunlardı:

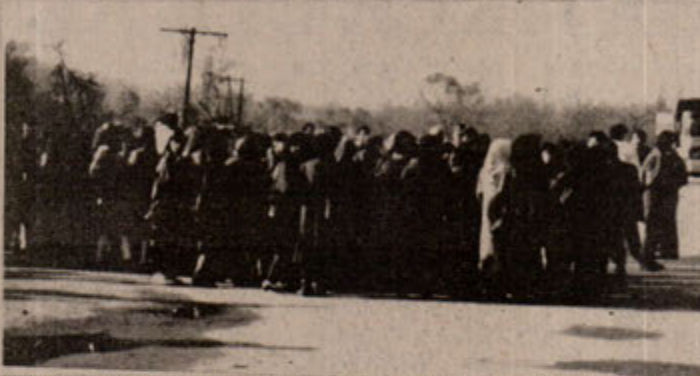

Ne de olsa demokratik devlet(!) Hakkı için mücadele edene jandarma dipçigi.

"İŞÇİYİZ HAKLIYIZ, HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALIRIZ!", "İŞÇİ KÖYLÜ EL ELE DEMOKRATİK DEVRİME!", "BEYLER VERMEZ BİZ ALIRIZ ZOR İLE!", Cancı'nın "Ben olaylara farklı bir açıdan yaklaşmak istiyorum, biraz önce konuştuğumuz Müdire Hanım "İşçilerle bir sorunumuz yok, gayet iyi geçiniyoruz" dedi. "Öyle mi arkadaşlar?" diye sorması üzerine işçiler: "Yuh! Yuh! Yalancı! Jandarma çağırıp bizi joplatmadın mı? Sahtekar yalancı. Yalan konuşuyor" diye haykırarak öfkelelerini dile getirdiler. Cancı, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Bacılarım, ablalarım, bildiğiniz gibi ülkeyi yöneten komprador beyler içinde buldukları ekonomik krizden, halkın haklı muhalefetinden ve politikalarının rükenmişliğinden kurtulabilmek için, çeşitli milliyetlerden emeççi halkımızın taleplerini peşin oyununa alet etmeye çalışmışlar, bunu da başta Türk-İş'e ona bağlı çeşitli sendikalar vasıtasıyla belirli oranda başarmışlardır. Ortaya çıktıklarından bu güne kadar sendikaların başına çöreklenmiş olan yönetimler esas olarak düzen partilerinin şu veya bu kanadının peşine akılmışlar ve sırtlarını onlara dayayarak, emeççilerin sorunlarını, onların ahurları örünümünde olan parlamanton çözeceğin inancına yaymışlardır. 20 Ekim seçimlerinde ise "Şu partiye oy verin, bu partiye oy verin" diyen sendikalarınız burada mı?" diye sorduğunda işçiler yine öfkeyle, "Yoklar, satılmış sendeki ağalayı yoklar" diye karşılık verdiler. Cancı konuşmasını "Sizi kur-

taracak olan kendi ellerinizdir. Seçimlerde verilen her oy düzenin onaylanmasıydı. Şimdi oylar size zam, zulüm, işkence, toplu işten atılma, işçi kıyımı, gözaltılar, kayıplar, toplu katliamlar, Ekonomik şartların ağırlığından dolayı aile faciaları ve Türkiye Kürdistanı'nda daha fazla devlet tetörü olarak dönecektir. Bunun

Ucuza emeklerini satıyorlardı. Şimdi kapı dışarı edildiler.

in için uyank olmalısınız. Şiarınız, "Üreten Biziz, Yöneten de Biz Olacağız." Olmalıdır." diyerek tamamladı. Daha sonra fabrika önündeki topluluk dağılarak, eylemini tamamlamış oldu.

Daha sonra işyeri önünde çadır kuran işçilerden 15 kadın işçi açlık grevine başladı. 11 gün boyunca direnişteki arkadaşlarını yalnız bırakmayan ve dışardan da destekleyen Yeni Demokrat işçilerin işçi yakınlarının ve kestel halkının desteğini alan işçiler atılmalarna rağmen verilmeyen ihbar ve kıdem tazminatlarını alana kadar sürdürecekleri işgal eylemine başladılar (23. Aralık). Bunun üzerine işveren bir taraftan yordakçıları vasıtasıyla işçileri bölme faaliyetine girerek, diğer taraftan da işçileri mi, işvereni mi koruduğu bu olayda bir kez daha belli olan jandarmayı çağırarak fabrikayı çembere aldırttı. Gürsu ve kestel yıldırım jandarma gamizonlarından gelen askerler işçileri tehdit ederek "eylemlerinin yasadışı"nu ve eyleme son vermeleri

gerektiğini söylerken 600 işçiyi kış ortasında hiçbir birikmiş hakkını vermeden ser-sefil soğa atan patronun eylemine de destek çıktı.

Başarının işçilerin, haklılığından, birliğinden ve mücadelesinden geçtiğini kavrayamayan bazı işçiler işverenin "size parayı iki taksit halinde öderim" yalanına kanarak işverenin hazırladığı bazı kağıtları imzalayarak eylemden ayrılması bazı işçiler tarafından üzüntüyle karşılandı. Çünkü bu işçiler işverenin oyununa gelmişti.

8. Bölge temsilcisi M. Kancayı yanına isteten işçiler M. Kancanın da "dağflın", "bitirin"

şeklindeki konuşmasına büyük bir tepki göstererek "Bizi açlık grevinde ziyaret edeceğini söylemiştin gelmedin, şimdide işverenle aynı ağızdan konuşuyorsun, defol git" diyerek yuhladılar. İşverenle başından beri işbirliği içinde olan Sendika Şube Başkanı Cavit Dursun ise işçilerle hiçbir dayanışmaya girmedi.

Hiçbir sahte çabanın direnişçi işçileri kandıramayacağını anlayan işveren ve onu koruyan jandarma 150 kişilik direnişçi işçiyeye dipçiklerle saldırmaya başladı. İşçiler bu saldırıya toplu bir direniş gösterdi. Uzun bir kavgadan sonra birçok işçi yaralanırken ağır darbeler alarak bayılan bir kadın işçi arkadaşları tarafından çatışma alanı dışına çıkarılarak hastaneye kaldırılırken 50 kişi gözaltına alındı.

Ve Bursa işçi sınıfı mücadele geleneğine örnek bir sayfa eklemiştir.

BURSA'DAN BİR YENİ DEMOKRASİ OKURU.

HALK ARASINDAKİ ÇELİŞKİLERİN YANLIŞ ELE ALINMASININ PÖTANŞİYELİ OLARAK

ÇELİŞKİNİN NİTELİĞİNİ TANIMAMAK VE ZİTLİĞİ DOĞMATİKÇE ELE ALMAK ÜZERİNE

I. BÖLÜM

Çelişki; yani karşıtlık, yani zıtlık yani bir arada olmanın koşulu ve birbiriyle mücadelenin evrenselliğinin getirdiği boyuttur çelişki. Proletarya ve burjuvazi bir aradadır, ama birbiriyle mücadelede. Bir arada olması geçici, burjuvaziyi dışlama işlevi ile koşullu olan proletaryanın yeni bir duruma geçme isteğiyle sürdürdüğü mücadele ise sürekli. Bu birliktelikte burjuva kendi lehine kurduğu statükodan dolayı tutucu, statükonun kendi aleyhinden kendi lehine çevrilmesini isteyen proletaryanın mücadelesi ileridir. Burjuvazi sömürsünü korumak ister, proletarya sömürüyü kaldırmak ister. Böylesine birbirine zıt misyonlarla bir arada olan iki sınıfın "birliği" aslında bu yönelim altında ki kıyasıya mücadelelerle doludur. Bu mücadele tarihsel ve toplumsal avantajların uygunluğa erişmesiyle, proletarya devrimle bu gerici karşıtını tasfiye eder ve o andan başlayarak kendisiyle mücadele edecek yeni taraflar bulur. Tarihsel ve toplumsal ilerleyişteki bu taraflar her zaman ve mutlak olarak "sınıf" olmazlar. İnsan bilgisinin tarihinde büyük bir devrim olan çelişki yasasının keşfi, bize, insanlığın sınıfları ortadan kaldırdıktan sonra da mücadeleye devam edeceğini öğretiyor. Çünkü mücadele yaşamın belirtisidir. Varolmanın belirtisidir. Varolacaktır. Diyalektik materyalizmin insan-

lığa kazandırdığı en önemli bilgi kılavuzluğu budur. Bu bilgi ışığında yürüdüğümüzde görüyoruz ki kapitalist bir toplumda iki zıt sınıf olarak bir arada bulunan proletarya ve burjuvaziden proletarya; daha burjuvaziyle mücadele sürecinde iken bile, hem kendisidir, hem de başka bir şeydir. Kendisidir çünkü kapitalizmin dolaysız üretkenliği olarak, onu üretenin, yani kapitalizmin mezar kazıyıcısıdır. Ama aynı zamanda bu tarihsel mezar kazıcılık rolünü yerine getirirken başkalarıyla (ara tabakalar) ilişki ve çelişki içinde bulunmak ve hem de aynı zamanda kapitalizmle mücadeleye koyulurken kendisini de bir sınıf olarak ortadan kaldırmak dinamikleriyle yüklü olduğu içinde kendisi değildir. Burjuva sınıfına karşı ezilen bir sınıf olarak mücadele etmek, bu mücadeleyi devrimle başardığında burjuvaziyi "ezen" bir sınıf olarak tüketmek ve kendini de bir sınıf olarak ortadan kaldırmak; *İşte proletarya sınıfının kendisi olmak ve kendisi olmamak çelişkisi...*

Başka bir açıklamayla kapitalist bir ülkede sınıf mücadelesi iki temel sınıf olarak yer alan proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadele olarak gözüktür. Bu aslolanıdır; belirleyici ve temeldir. Buna karşın kapitalizmin kendisi de, toplumun kendisi dışında kalan tümünü proleterleştirme dinamiklerinden yoksundur. Böyle olunca kapitalist bir ülkede prole-

taryaca temsil edilen yeni, sadece proletaryanın davası değil, onunla birlikte ona ulaşılmayı gerektiren ve bu sürecin tamamlanmasında sonra da proletarya ile birlikte sınıf niteliğini yitiren bütün ezilen sınıf bağlaşıklarının ve tüm insanlığın davasıdır. *Böyle olduğu halde bu sürecin kendisi, proletaryanın hem cephesiyle hem de bünyevi zıtlığıyla bir sonsuz çelişme; şiddetin ve inkarın çözmede araç olarak kullanıldığı, birinin bittiği yerden bir başkasının başladığı bir mücadele sürecidir.*

Demek ki çelişki ya da çelişme (zıtlık) adından da anlaşıldığı gibi uyumsuzlukların görece uyumundan; uyumun orta yerinde doğar. ŞEYİN niteliği çelişkinin niteliğini de belirler. Çelişkinin niteliği aynı zamanda kendisinin çözecek araçların belirlenmesini de kendisi sağlar. *Doğadaki çelişkiler onu çözecek araçları yaratırken, toplumdaki çelişkiler de toplumu ileriye taşıyan toplum bireylerine bu çelişkilerin çözümünün araçlarını sunar.* İnsanlık doğanın kendi akışı içindeki çelişkileri veya çelişik unsurlar arasındaki mücadeleyi ve bu mücadelede çözücü olarak doğan araçları çoğu kez farketmez. Buna karşın toplumdaki çelişkilerin, nedenlerinin araçlarını ve yöntemlerinin tümü insan düşüncesinde tanımlanır ve iradi müdahalelerle geciktirilir ya da hızlandırılır. Sınıflararası çelişkileri çözümünde kullanılan araçları

doğru seçilmesindeki durum çelişkinin çözümünü hızlandırıp sonuçlandırırken yanlış araç seçimi bu çözümü geciktirir ve sancı sürecini uzatır. O halde buradan çıkan sonuç şudur: Çelişkiyi bilmek, onu doğru tanımlamak yetmez, onu yeninin ve ilerinin lehine çözüme bulunulan iradi müdahalede araçları da doğru saptamak gerekiyor.

Nedir bu araçlar. Sosyal çelişkinin çözümünde iki yöntem, iki araç vardır: Şiddet ve ikna. Şiddet tarihsel olarak bir süreçten diğer bir sürece geçiş boyunca birbiriyle barışma, uzlaşma durumu olmayan, barışma durumunda olumsuzluğu değil olumsuzluğu, ileriye değil geriliği sağlayan iki zıt sınıf çelişkinin çözüm yöntemi; ikna; bulunulan süreçte iki ana zıt sınıfın birinin veya diğerinin; proletarya ya da burjuva sınıfının çıkarlarıyla direkt ya da dolaylı çıkar birliği olan sınıf ve tabakalarla, aralarındaki çelişkide kullanılan yöntemdir. Nedir ki, hangi sınıf olursa olsun, bağlaşıklarıyla kendi arasındaki çelişiklerde benimsemediği "yatıştırma" "uyuşma" ya da ikna yöntemiyle sağladığı çözüm ya da birlik, sürekli değil, geçicidir. Sözelimi, ülkemizde çelişkinin birinci kutbunu oluşturan komprador burjuvazi-toprak ağaları ve emperyalizm, kendi aralarında birlik gibi görünceler de aslında sürekli bir mücadele halinde, aralarındaki çıkar (ekonomik) rekabetini şiddete vardırmanın biri diğerini yutma zemininde mücadele halindedirler. Bu gerici sınıfı birbiriyle "barışık" kıran şey, onlar tarafından yoksullaştırılan, sömürülen ve baskı altında tutulan milyonlarca işçi ve emekçinin varlığıdır. Bu sınıfın kendi arasındaki ekonomik rekabeti şiddete vardırması demek, onları tasfiye etmek için fırsat kollayan emekçi sınıfların bunlara karşı harekete geçerek hepsini tasfiye etmesi demektir. İşte ömürücü sınıflar, bu gerçeğin arkasında oldukları için kendi aralarındaki ilişkide, rekabet asil ve sürekli olmasına karşın bu rekabet ve birbiri yutma mücadelesi-

ni, onları halkın karşısında güçten düşürme noktasına vardırılmamaya özel bir önem gösterirler. Hatta halkın mücadelesinin yükseldiği devrelerde, egemen sınıflar arasındaki rekabeti doğal sürecinde sürdürmek yerine, bunu iradi uzlaşmalarla sınırlayarak, güçlerini ve yeteneklerini halkın karşısında güçlenmeye yönelir ve mümkün olduğu kadar, yanıltıcı bir "birlik" ve psikolojik güçlülük havası yaratırlar. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı salt kendi düzeyinde bu ilişkiyi sürdürmez. Devrimci sınıf olan proletaryayı bağlaşıksız bırakmak için kendisiyle, orta burjuvazi arasındaki ilişkilere, özellikle devrimci durumun yükseldiği dönemlerde bir çeki düzen verme çabasına girer. Vergi iyileştirmeleri, gümrük duvarlarının yükseltilmesi ve teşvik fonları gibi ekonomik rahatlatma ile kristalize olabilen bu korumacılığın daha çok psikolojik rahatlatma olduğunu orta burjuvazide bilir. Şunu da bilir ki; ekonomik olarak yükselmesinin tek engeli emperyalizme sırtını dayamış olarak ayakta duran komprador burjuvazidir ve bu sınıf olduğu müddetçe, ne gerçekten ulusal kaynakların denetim sahibi olabilir, ne de bu sınıfla aralarındaki çelişikler gerçek çözüme kavuşabilir. Bu gerçeğe rağmen orta burjuvazi yine de komprador-burjuvazinin psikolojik olan bu dönemsel "kanat germe"sine adaptasyonu göstermekten kurtaramaz kendini orta burjuvazinin yükselme umutlarını kamçılayan bu taktik politikalar elle tutulur doygunluğa ulaştırmasa da, onun ekonomik ve sosyal yapısında varolan devrime karşı tutum onu yukardakilerle daha yakın ilişkide tutar ve devrim korkusu, orta burjuvaziyi, onu kötürüm bir ortalık basamağında tutan komprador burjuvaziyle aralarındaki çıkar çatışmasını şiddete vardırmanın engeller. Zira proletaryanın önderliğinde başarılan bir devrimin kendini de mülksüzleştireceğini orta burjuvazi de bilir. Dolayısıyla orta burjuvazinin temel sloganı: "Yükselmek için komprador burjuvazi ile mücadele et,

fakat bu mücadeleyi şiddete vardırma. Komprador burjuvazinin bizi belli bir büyüme sınırında tutmuş olmasına tahammül gösterebiliriz. Ya proletarya.. O tümüyle mülksüzleştirecek, ondan uzak duralım" dir. Bu proletarya karşısında konumlanan burjuva yelpazenin, (karşı devrimci yelpazenin) kendi aralarındaki ilişki ve çelişkilerin, kendi doğalarında ifadesini bulan biçimidir. Yani üretimde, üretim araçlarıyla mülkiyet ilişkilerindeki sahiplik konumlarından dolayı, burjuva yelpazesinde kendi aralarındaki ve proletarya ile kendileri arasındaki çelişkide özel durumlar, yaklaşımlar söz konusudur. Komprador burjuvazi-toprak ağaları ve büyük tefecitüccar kampı, proletarya ve geniş emekçi yığınlar karşı esasta uzlaşmaz bir tutum ve şiddet uygularken, orta burjuvazi her zaman yüksek kampın uyguladığı bu yöntemi desteklemez ama proletaryanın ve emekçi halkın yanında da yer almaz, orta burjuvazinin komprador kampın ekonomik baskısı proletarya ve diğer emekçi kesimlerin sınıf baskısı altında olması gerçeği onu sürekli "ortada" bir siyasi tavırla koşullandırmıştır. Ne zaman ki proletarya önderliğinde sürdürülen devrim, komprador burjuvazinin sistemini geri dönülmez noktada tehdit eder ve sürecin orta burjuvaziye dokunan yönü belli olmaya başlar, o aşamada milli burjuvazi de devrim karşısında kendini savunma durumu olarak karşı devrimci özünü devrime karşı durarak belli eder. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları kampının, onu yiyip bitiren, yer yer iflasa sürükleyen ekonomik savaş karşısında savaştırmayan bu sınıfın, proletarya önderliğindeki devrimin onu mülksüzleştirmeye yönelmesine aynı tavrı göstermemesindeki neden, komprador burjuva sistemi altında iflas etse de, yeniden yitirdiği konumunu elde etme olanağının ortadan kalkmaması; proletarya devriminin ise tersine özel mülkiyet sistemini adım adım tasfiye etmesidir. Komprador burjuvazi ile orta burjuvazi arasındaki

çelişki, "ezilen" taraf olarak orta burjuvazinin baskıyı savuşturmak için şiddeti benimsemesinin özü budur. Aynı olmak ve birbirleriyle mücadele etmek; mücadele halinde olmak, ama mücadelede sosyal (insansal) şiddeti kullanmamak; burjuva kampın kendi aralarındaki mücadelenin karakteristiğidir. (Ama bu sadece bir yarı sömürge ülkedeki burjuva kampın ilişkileri açısından böyledir. Uluslararası ekonomik rekabetin ve kâr hırsının son çözümlemede şiddete varması kaçınılmazdır. Birinci ve ikinci paylaşım savaşlarının nedeni budur.)

Başka biçimde ifade etmek gerekirse, algılamamız gereken şudur. Sosyal çelişkilerin özü, yaşamın, eşitsiz, dengesiz kullanılmasıdır. Sosyal çelişki, yani sınıf ve sınıfsal tabakalar arasındaki çelişki özünü, üretilen değerlerin eşitsiz bölüşümünden; doğanın, teknolojinin ve emek üretkenliğinin yarattığı toplumsal değerlerin dengesiz bölüşürülmüş olmasının sonucu olarak vardır. Bizim gibi, kapitalizm öncesi ekonomik yaşam koşullarından, kapitalizmin en gelişkin koşullarının yarattığı olanaklara kadar, bir refah ve sefaletin geniş yelpazesinde bulunan sınıf ve tabakaların hem birbirleri arasında, hem karşıları ve hem de kendi içindeki çelişkilerin çok çeşitliliği ve birbirine benzerliği, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ekonomik yapıya sahip olmasından ileri gelir. Bunun içindir ki halk arasındaki çelişkilerle, halkın kendi düşmanları arasındaki çelişkilerin dışında varolan, ne tam halk düşmanı, ne de halkın dostu olan orta burjuvazi ile halk ve orta burjuvazi ile komprador kamp arasında gidip gelirken, "demokratik halk devrimi" süreci boyunca sınıf çıkarları gereği bu çıkarlarını temsil etmede siyasi ve ekonomik olarak sahip olduğu güçsüzlük gereği, proletaryanın önderlik ettiği demokratik devrim ile onu ezme çalışan karşı devrim arasında sürekli mekik dokuyan bu sınıfın (orta burjuvazi proletarya kararlı devrim kavgasında devrimci, ya da tarafsız) karşı devrimin tak-

tik üstünlüğü dönemlerinde karşı devrimci olarak rol almasındaki gidici gelişle, diğer çelişkileri birbirinden ayırmak gerekiyor..

Halk arasındaki çelişkileri doğru tanımlayabilmek ve bu çelişkileri çözmede doğru araçlar kullanmak için, halk düşmanları arasındaki çelişki ve bunların nedenlerini de bilmek gerekir. Zira, bizim gibi bir toplumdaki "halk" kategorisi içinde biçimlenen sınıf ve tabakalar hayli yaygın olduğu gibi bu yaygınlar arasındaki çelişkiler de o oranda karmaşıktır. Uzlaşır ve antagonist (uzlaşmaz) çizgileri net olmayıp aldatıcı öğeler taşırlar. İşte bu karmaşadır ki insanoğlunun, onu çözmesi ve netleştirilmesi için bir güneş gibi ışayan "insan bilgisinin tarihinde büyük bir devrim" olarak bilimin şeref kürsüsüne oturan diyalektik materyalizm (eytişim) ve onun özü zıtların birliği ve mücadelesi (ya da karşıtların bir aradalığı ve birbiriyle kavgasını keşif etmeye götürmüştür. Bu keşif Marksist dünya görüşünün yapısıdır). Şeylerin, canlıların ve sosyal organizmanın, yani doğanın ve evrenin varlığı ve işleyişinin temel kuralı olan diyalektik yöntemin materyalist biçimde kullanılmasıyla bilim, teknoloji ve felsefe hızla gelişmiş, insanlık hem kendisinin başlangıç evrelerine kadar giderek tarihini öğrenmiş, hem bulunduğu anın mantığını kavramış ve hem de geleceğini bu yaşamsal keşfin yardımıyla görme olanağına kavuşmuştur.

Fakat bu halde de bir karmaşaya düşmemek gerekir. Şöyle ki: *Çelişkinin niteliğini anlamak; ondan insanlığın yeni davası lehine yararlanmak ve mevcut çelişkileri doğru araçlarla şiddetlendirmek ya da "uzlaştırmak" için salt Marksist-Leninist olmak yetmez, sosyalizm biliminin bu yönüne ilişkin, canlı somut ve anlaşılabilir bir çözümlemeyle yeniyi omuzlayanların elindeki bu bilgi silahını modernize eden Mao Zedung Düşüncesini de kavramak gerekir.* (Şunu da bilmek gerekir, ki Mao Zedung'u öğrenmeye onun düşüncesindeki yeniliği kavra-

maya çağırarak o sevimli çekik gözlü insanın kişiliğine sempati değildir.) Zira ancak onun teori ve pratiği insan oğlunun yirminci yüzyılın ortalarına gelen yaşamını yararlanılabilir ve kullanılabilir bir canlı bilgi olarak yeninin, ilerlemeden yana olanın eline bir silah olarak verebilmiştir.

Çağımızda salt ezen-ezilen düşmanlığını değil ezilenlerin kendi aralarındaki çelişkileri yanlış yöntemlerle uzlaşmaz hale getirdikleri "düşmanlıklar"ı da ortadan kaldıracak olanın proletaryanın devrim mücadelesi, öncesi yaşanan hatalarından ders çıkara çıkara dostluklarını dokumayı da öğreniyor. Ve bütün bu deneyimlerini hiç bir sınır, vize ve pasaport tanımayanın, insanlığın ortak malı olarak tarih defterine kaydediyor. Şu farkla ki, her ne kadar enternasyonal bir duygu ve düşünceyle her özel durumdan genel dersler çıkarıyor olsak da bu dersler her canlılığı dokusuna anında uymuyor, uymaz da. Bu diyalektik (eytişimsel) yaşamın binbir çeşit çelişkinin ve bu yasanın kendisinin canlı oluşunun sonucu olarak böyledir. Her toplum evrildikçe ve bu evrilme toplumun yaşadığı ama aslında o biçimiyle yaşamaması gerektiği sorunları deneyim olarak sınıf mücadelesinin hanesine yazanlar, bazen bu deneyime karşı daha kötüsünü yaşıyabiliyorlar. Salt zaman, mekân ve adlar değişik olacaktır. Nedenler göreceli de olsalar başka biçimde adlandırılacaktır. Bu çelişkiyi çelişki olarak bildiğini söyleyen, ama onun doğasındaki barışçıl yönle kavgacı yön arasındaki gerçekliği bilince çıkaramayanların bilime yaptıkları düşmanlıktır. Nesnel olarak bilimin ya göstericiliği olmaksızın sömürücü sınıflar tarafından kendisine dayatılan sosyal statüyü değiştiremeyecek olanların (kişi ve gruplar) bu düşmanlığı aynı oranda kendilerine de düşmanlık rolü verir. Bu olumsuzlukları ortadan kaldırmamanın yolu çelişkileri tanıtmaktan geçer.

(SÜRECEK)

Ölümler vardır; yaşamı-
nı adlandırama-
mış. Rezil ve
korkak. Soluk
alırken bile
gözlerinin ateşi
sönmüş, etleri
dökülmüş be-
denlerin ölüm-
leri vardır. "İş-
birliğinin,
hainin" komp-
radora uşak ol-
muş, onursuz
ve yakaran;

ama bağışlanmayan ve hiçbir zaman bağışlanmaya-
cak olan bir ceset halinde yıkılır bir sokağın başın-
da.

Haksızın zavallı bir kölesi olarak, parayla kur-
şun atanın, bir karın doyumuna yoldaşlarını satarak
zulmedenlerin ve çürümüşlerin kokuşmuş koltuk
altlarına değnek olanların ölümleri böyle olur. Ba-
zen değiştirilmiş bir kılık içinde, bazen kendisini
satlığı sermayenin çığlık duyulan mahzenlerine
"deneyimli" bir hain olarak giderken alnında taşıdı-
ğı güvenilmez damgası ile, kirli işine başlarken bile
şerefsizce ölümü hep cebinde taşırlar. Gün gelir
devrimin kaçılamayacak adaletiyle kahrolurlar.
Gün gelir bir polis şefinin tahsilatında "birkaç şe-
refsizden" biri olarak alınımın kara lekesine yediği
tek kurşunla yere yığılı olarak resmedilir gazete
sayfalarında. Lanetli leşi bile kirli bir olayı örtebi-
lecek kadar katran karası bir perde olarak kullanılır-
ken, ardından sıradan bir göz yaşı bile dökülmez.
Alçak ve değersiz bir ölümdür çünkü!..

Ölümler vardır şairlerin sonsuz ufkuna esin kay-
nağı olacak kadar büyüdür. Coşkulu şiirlerle destan
asiyane ezgilerle koşuk olan, diyalektiğe akan
görkemli ölümler. Bir dağ rüzgarıyla süzülüp giden
halayların, şafak kıyısına meşale olmuş şölenlerin
halkın yüreğinde patlayan yanardağların mağmasıyla
ateşler toplu pratiğini. Romanların, öykülerin,
alın yıldızlı kahramanlar olarak taht kurar gönüller-
de. Zeybeklerde, misketlerde, marşlarda ve tilililer-
de düşünleşen ölümler. Doğan her bebeğe sıcak bir
merhaba diyen, yer altındaki militana örnek kavgaya
utkulu gerilla birliğine kızıl selam ve eğiten devrim
okuluna rehber adolan gencecik ölümler... Yaşamın,
ölümün ve daha güçlü bir yaşam olarak yeni-
den ezilenlerin yaşamına dönmenin tamamlanan di-
yalektiği; destansı yüceliğin erişilmez tahtına
oturan anılarıdır.

Kâh "bir yanı acemde bir yanı Çin'de çevrilen"
Karadeniz'deki Suphi ve 14 yoldaşdır. Kâh en yet-
kinleştirilmiş cellada "yarabbim" dedirten direnişi
ve komünist azmiyle Diyarbakır'daki KAYPAK-
KAYA; kâh onun izinde yürüyerek devrime, halka
ve yoldaşlarına güvenin coşkusuyla cellatları ve on-
ların çok korktuğu ölümü yenen CİHAN'ı direnişi
ve Hasan HAKKI'nın başkaldırısıdır uzun işkence
günlerinde ölümsüzleşen. Gün olur, Mehmet Zeki
ŞERİT'in zayıflığı yenen adıdır sorguların suratına
haykıran. Ahmet Muharrem ÇİÇEK- Atilla ÖZ-

ONLAR'a!

rimci safına giren Cemil
kamulaştırmada yiterken.

Ölümler vardır; 3'lerin, 4'lerin, 8'lerin, dokuzla-
rın ve Baba ERDOĞAN'larındır mavzerin hedefe
ulaştırılan çatışmasında. KAZIM'ların ve OR-
HAN'ların düştüğü pusu, Tuzla'da celladın korku-
sudur. Bitmez tükenmez bir enerjinin, kararlı dev-
rim kavgasında, eğilmez bir başın taşıyıcısı olarak
"güneşe kadar oturan" İsmail ORAL'dır.

Bir Kızıldere destanıdır. "Biz buraya dönmeye
değil, ölmeye geldik" diye yankılanan meydan
okuyuşu ve DENİZ, YUSUF, İNAN'ın idam sehpa-
sına çıkarken "YAŞASIN DEVRİM" diyen sesi-
dir. Ve işte sömürünün, zulmün ve haksızlığa karşı
Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komü-
nizm mücadelesinin kabanar sesidir bu ölümler.

Bundandır ki, bu "ölümler" ölüm değildir. Mil-
yonların bilincinde sonsuz bir yaşamın erimidirler.
Kadın, erkek, yaşlı ve çocukta olsalar; insanlığın
engellenemez özgürlük mücadelesinde siyasi hayatı
çiçeklendiren tomurcuklardır. Yürüyen devrim ker-
vanının yolcusu, kazanılacak "büyük gün"ün say-
gıyla baş eğdiren müjdecisidirler.

Karanlık sahiplerinin, insanlık değerine sırt çe-
virmiş kara maskeli cellatların illegal fermanı hangi
biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin, tarih, kendi aki-
şını kaydettirir ve kendisini ileri taşıyan eylemle-
rini, hiç kimsenin sahip olamayacağı bir ödülle;
sonsuz yaşama ve canlı kalma payesiyle taçlandır-
dığını yaşayarak görüyoruz.

1991'in sınıf mücadelesi sürecinde birkez daha
gördük ki zulmedenlerin sınıf bilinciyle silahlan-
mış, komünist ve devrimcilerle dayattığı ölüm şartı,
salt devrim dalgasının kabarığını ve her öldürülen
devrimcinin cenaze törenlerini, daha çok emekçi
kaniyle sulanan coşkun şölenlere çevirmeye yarar.
Ve ölüm; söz konusu olan ulusal kurtuluş kavgası
ise, sosyal kurtuluş kavgası ve altın çağa yürüyüşün
bir kavgası ise, rezil kepaze edilebilecek kağıttan
öcü olmaktan başka birşey değildir.

Önemli olan sıcak gözyaşlarına, gök kubbeyle
yayılan devrim andına ve peşisıra alevlenmiş yeni
kavgalara layık ölmek ve yeni doğan çocuğa ad ol-
maktır. Öylesine ölmektir ki, öldürenleri öldürdük-
lerine bin pişman ettirmektedir.

ANILARI BİLİNCİMİZDİR!

KAN ve Meral
YAKAR'dır zul-
mün sahipleriyle
kavgaya tutuşan.
"Halkın kanı
canı milyonları-
nı / Ben iste-
mem senin sa-
raylarını"
diyerek faşizme
hizmet eden ba-
basının omuzla-
rındaki beyaz
yıldızlı apoletle-
rin emrediciliği-
ni söken, dev-
rimci OKA'dır. Bir

Devrim Şehitleri
Ölürsüzdür